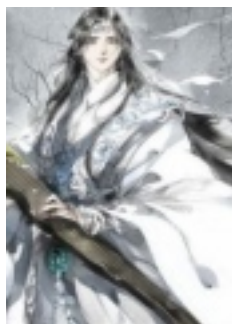

Lưu Lạc Quân Tâm (Tần Lâu Lộng Ngọc)

Contents

Lưu Lạc Quân Tâm (Tần Lâu Lộng Ngọc)	1
1. Chương 1: Khai Thủy (mở Đầu)	2
2. Chương 2: Quan Linh Quy Cổ Lý (mũ Áo Địa Làng)	6
3. Chương 3: Nguyệt Ảnh Thắng Thanh Huy	10
4. Chương 4: Nhi Nhân Thì Hi Nháo (aka Tuổi Thơ Dữ Dội)	13
5. Chương 5: Phong Cảnh Tự Cự Dạng (cảnh Cũ Như Xưa)	18
6. Chương 6: Y Liễu Tảo Nhập Thụy	22
7. Chương 7: Khúc Ý Lạc Hoa	27
8. Chương 8: Thiển Châm Chúc	32
9. Chương 9: Đàm Tiểu Hà Phù Hợp (vui Vẻ Nói Cười)	36
10. Chương 10: Nhân Độc Túy – Niệm Song Phi (uống Rượu Một Minh – Mộng Cùng Người Song Túc Song Phi)	40
11. Chương 11: Vân Phiêu Thiên Di Viễn (mây Bay, Ngày Đó Không Còn)	45
12. Chương 12: Nhân Độc Lập (sống Một Minh)	50
13. Chương 13: Tình Thương, Định Chung Sinh (tình Ái Tổn Thương, Cả Đời Định Đoạt)	53
14. Chương 14: Tình Hảo Du Nhiên (cuộc Sống An Nhàn)	58
15. Chương 15: Tuyết Lạc Thanh Ti Tiêm (tuyết Rơi Trên Tóc)	62
16. Chương 16: Tâm Nan Viễn (trái Tim Người Vẫn Ở Quá Xa)	66
17. Chương 17: Tương Nùng Lương Bất Yếm (nỗ Lực Yêu Nhau)	70
18. Chương 18: Nhan Ánh Nhiễm Thiên Biên (nắng Rọi Chân Trời)	74
19. Chương 19: Không Tịch Linh Tâm – Không Tịch Linh Tâm 2 (tâm Hồn Cô Độc)	79
20. Chương 20: Dung Nhập (hòa Tan)	81
21. Chương 21: Hoan Tiểu Vãng Tích (nụ Cười Ký Ức)	86
22. Chương 22: Thương (chết Non)	89
23. Chương 23: Tá Hồng Đăng (mượn Đèn Lồng)	94
24. Chương 24: Tăng Kinh Đồng Khiên Thủ (đã Từng Nắm Tay Nhau)	97
25. Chương 25: Vị Thán (thở Dài)	100
26. Chương 26-1: Chất Vấn: Thượng	104
27. Chương 26-2: Chất Vấn: Hạ	107
28. Chương 27: Liên Miên	109
29. Chương 28: Tiện Nhiễm (lan Trần)	113
30. Chương 29: Hoan Tiểu Vãng Tích	117
31. Chương 30: Phiên Ngoại – Gia La Sách Đích Thoại	119

Lưu Lạc Quân Tâm (Tần Lâu Lộng Ngọc)

Giới thiệu

Editor: Tiểu Thập Thể loại: Cổ trang, cung đình, ôn nhu công ôn nhu thụ, di tình biệt luyến, HETa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-lac-quan-tam-tan-lau-long-ngoc>

1. Chương 1: Khai Thủy (mở Đầu)

Giấc mộng lớn nhất của đời người chính là có thể thỏa sức tiêu dao.

Tần Lâu thường ngày đều không đợi Liễu Mộng Túy cùng về, thế nhưng chuyện hôm nay xảy ra, khiến cho hắn không những không muốn đợi y, lại còn có chút hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thế nên, sắc mặt hắn rất rất rất là xấu, gặp ai cũng không thèm nhìn chứ đừng nói gì đến chào với hỏi, trở về phủ, liền cưỡi triều phục ra, xong nằm lăn ra giường mà hôn dỗi.

Nhắm mắt lại, trong đầu chợt hiện lên gương mặt cực kì đáng ghét của Liễu Mộng Túy, hừ lạnh một tiếng, tức giận đến độ y muốn đập gãy cái giường luôn. Vừa mở mắt ra, đang định thực thi hành động kể trên thì gương mặt của Liễu Mộng Túy đã lù lù trước mắt.

Trừng mắt nhìn, vẻ mặt của Tần Lâu cứ như vừa nuốt vào họng một con ruồi bự vậy, giọng nói đương nhiên cũng chả có tí thiện ý nào:

“Người tới làm gì??”

Liễu Mộng Túy không đáp. khóe mắt ẩn chứa ý cười nồng đậm:

“Muốn trút giận sao?”

Tần Lâu đang muốn hỏi hắn làm sao biết, ánh mắt Liễu Mộng Túy đã chạm tới hai bàn tay đang nắm chặt của y.

Tần Lâu lại trừng mắt, thế nhưng sau lại nhụt chí mà buông lỏng tay ra.

Liễu Mộng Túy là đệ nhất võ tướng của Tuyên Triệu, Tần Lâu lại chỉ là một tên quan văn, nghĩ bằng đầu gối cũng biết là đánh không lại hấn rồi. Con người Tần Lâu a, chả có chỗ nào tốt, thế nhưng lại rất thức thời. Tiếp tục nằm xuống, y giả vờ nhắm hai mắt lại.

Hương vị quen thuộc tiến lại gần, y mở mắt ra tưởng hỏi, lại thấy được đôi mắt đẹp đến không nói thành lời của Liễu Mộng Túy, rất trong, rất sáng, tựa hồ vĩnh viễn mang theo ý cười trong đó.

Haiz, cái gương mặt hoàn mỹ cách mình gần như thế, đúng là mắg không nổi mà, thế nên, giọng nói của Tần Lâu lại hạ thấp vào phần:

“Làm gì?”

“Trưa rồi, ăn cơm đi, lát nữa hãy ngủ tiếp” Liễu Mộng Túy dỗ dành, rất ôn nhu.

Hấn lúc nào cũng rất ôn nhu, bộ dạng lại cực kì đẹp mắt, rất ung dung, thanh nhã, không giống mấy kẻ võ biên, nếu không phải là từ nhỏ Tần Lâu đã cùng hấn lớn lên, nhìn hấn luyện võ tới mòn con mắt, nói không chừng cũng sẽ hoài nghi hấn có phải thần tiên hạ phàm linh tinh gì đó không.

Có chút đói bụng, thế nhưng y không chịu nhượng bộ, xoay mặt qua chỗ khác:

“Sớm bị ngươi làm tức đến no rồi, không ăn!!”

“Thật không?”

Liễu Mộng Túy không chấp y, mỉm cười, Tần Lâu tuy rằng chỉ có thể liếc mắt nhìn nụ cười kia..... cũng không khỏi thất thần, gương mặt nhất thời nóng bừng lên.

Liễu Mộng Túy kéo tay y: “Đứng lên đi ăn đi, ta biết ngươi ghét nhất là đói mà.”

Ngữ khí so với lúc ban đầu còn ôn nhu hơn nhiều lắm, khiến cho Tần Lâu không cách nào chống đỡ được.

Cổ tình đứng lên thật là chậm, Liễu Mộng Túy cũng không giận, cầm y phục thường ngày tới cho y thay, sau đó mới lôi kéo cái con người rất không cam tâm tình nguyện đó đi tới đại sảnh.

Trên bàn đã sớm bày đầy mấy món mà Tần Lâu thích ăn nhất, y vừa nhìn thấy đã mặt mày rạng rỡ, tức giận ban sáng đã bay đi phân nửa. Đang muốn vươn tay gấp một miếng xương heo, đã bị Liễu Mộng Túy ngăn lại.

“Đi rửa tay đi.” Về mặt Liễu Mộng Túy rất ôn hòa, khiến cho nha hoàn bưng thức ăn lên một phen tim đập chân run.

Tần Lâu liếc xéo hần một cái, thế nhưng cũng hậm hực đi rửa tay, sau đó cầm lấy chiếc đĩa, bắt đầu triển khai chiến dịch công kích bàn ăn.

Liều Mộng Túy vẫn như cũ, cười rất ôn nhu, động tác gấp thức ăn cũng vô cùng tao nhã.

Tần Lâu và Liều Mộng Túy là đồng hương, nói cho chính xác hơn một tí, thì là hàng xóm. Ngôi nhà nhỏ của hai gia đình đối diện với nhau, Tần Lâu nghe được thanh âm luyện kiếm của Liều Mộng Túy, mà hần cũng nghe được tiếng đọc sách lạnh lạnh của Tần Lâu.

Khi đó hai người không có tí mâu thuẫn nào cả, còn tương đối thân thiết, bình thường cùng nhau chơi, cùng nhau đùa nghịch, cùng ăn cùng ngủ. Hai nhà cũng thân tới độ không khác người một nhà là mấy. Cả hai nhà đều chỉ có hai người bọn hần là con một, sau này cũng cho bọn hần nhận phụ mẫu của đối phương làm cha mẹ nuôi.

Mâu thuẫn bắt đầu, là từ khi hai người bắt đầu tiến vào quan trường.

Năm ngoái, hai người cùng nhau lên kinh ứng thí, một văn một võ. Liều Mộng Túy việc nhân nghĩa không nhường người khác, đoạt vị Trạng Nguyên, mà Tần Lâu chỉ chiếm được đệ Tam bảng.

Này cũng không tính toán làm gì, tốt xấu cũng là quan tứ phẩm, mặc dù thua chức quan tam phẩm của Liều Mộng Túy một chút, thế nhưng cũng không đến nỗi khó coi cho lắm.

Thế nhưng sau này làm sao, mỗi lần vào triều Liều Mộng Túy đều đứng đầu kia chiến tuyến mà công kích y, mà lần nào cũng thế, ý kiến của Liều Mộng Túy rất hợp ý hoàng đế. Vì thế, hai người, một người cứ tăng tăng mà tiến, một kẻ thì trượt dốc không phanh.

Tần Lâu hiện tại, từ lúc bị giáng xuống thất phẩm, cũng không thể vào dự tảo triều nữa, chỉ có thể ru rú ở Văn Thư Viện, viết chữ hoặc sao chép mấy thứ linh tinh, còn Liều Mộng Túy thì đã nghiêm nhiên đứng hàng nhất phẩm.

Nghĩ đến đây, miếng xương heo trong miệng Tần Lâu thoáng chốc không còn tư vị gì... Lý do một là do chuyện này làm y tức giận, thứ hai là do y ăn no rồi.

Liếc mắt nhìn sang, thấy Liều Mộng Túy vẫn đang ung dung thông thả, y lại bắt đầu sinh khí.

“Vì sao lúc nào ngươi cũng nhằm vào ta?? Lúc nào cũng giúp cái tên yêu nghiệt kia!!!”

Yêu nghiệt trong miệng y chính là đệ nhất vương gia của Tuyên Triều, thân đệ của hoàng đệ. Dung mạo tuấn mỹ bất phàm, thế nhưng chỉ thích lông bông, ăn nói thì ngạo mạn xác xược, thế nhưng trong đầu tri

thức có thể sánh với từ học phú ngũ xa.

Liễu Mộng Túy biểu tình rất nghiêm túc: “Bởi vì hấn nói đúng!”

“Lẽ nào lần nào ta cũng nói sai chắc?” Thanh âm của y rất không phục, bởi vì đã ăn no mà càng thêm vang dội.

Liễu Mộng Túy mỉm cười: “Không phải là sai, chỉ là so với Vinh vương còn kém một chút.”

Tần Lâu lần thứ hai cao giọng: “Ta kém hấn?? Ta kém cái tên yêu nghiệt đó???”

Thanh âm phía sau chưa kịp phát ra đã bị Liễu Mộng Túy che lại.

Nhìn hai trong mắt phần nộ của y, Liễu Mộng Túy nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Ngày mai chúng ta trở về thăm cha mẹ, được không?”

Giật tay hấn ra, trong mắt Tần Lâu, tức giận cũng phai đi không ít.

Liễu Mộng Túy luôn biết điểm yếu của y nằm ở chỗ nào.

“Trở về thế nào đây? Người đã công thành danh toại, còn ta?” Tần Lâu chu miệng, vẻ mặt thất lạc vô cùng: “Vận làm quan cứ xuống dốc không ngừng, một hai năm nữa, có khi nào sẽ lưu lạc tới độ đi làm lính giữ thành không?”

“Không có chuyện đó đâu.” Trong thanh âm nhàn nhạt của Liễu Mộng Túy mang theo ý khẳng định chắc chắn vô cùng.

Tần Lâu không nghe ra điều đó, chỉ nghe thấy hàm ý châm chọc:

“Sẽ không sao? Người đương nhiên là nói không sao rồi. Người hiện tại bổng lộc hàng tháng đã là 500 lạng bạc ròng!! Còn bao nhiêu thưởng thêm thưởng nếm nữa, còn ta?? Ba mươi lạng!! Có khả năng gì hả?? Ngay cả một gian phòng để ở cũng mua không nổi.” Thế nên bây giờ vẫn phải ăn nhờ ở đậu nhà hấn.

Ánh mắt Liễu Mộng Túy đột ngột trở nên chuyên chúL “Người muốn mua phòng ở?”

Tần Lâu cắn răng: “Đương nhiên, nếu không chẳng lẽ ở với người đến già sao?”

Liễu Mộng Túy nhất thời trầm giọng: “Người không muốn ở cùng ta?”

“Ta muốn đón cha mẹ tới đây...”

Lập tức cắt lời: “Chỗ này dù đón cha mẹ nuôi đến vẫn còn thừa.”

“Nhưng chúng ta sau này còn phải lấy vợ ni?” Tần Lâu nói.

Lấy vợ?

Đôi mắt Liễu Mộng Túy nhất thời híp lại. Xem ra bồng lộc của y vẫn còn nhiều lắm, ngày mai phải cùng hoàng thượng nói vài câu mới được.

Tần Lâu nhìn hẩn lăm vào trầm tư, hiểu kì vờn người qua: “Làm sao thế? Không phải người muốn lông bông cả đời đó chứ?”

Mỉm cười, Liễu Mộng Túy ổn định tâm trạng của mình: “Ngày mai chúng ta trở về nhà.”

Cau mày, Tần Lâu bất đắc dĩ nói: “Ngày mai còn phải làm việc. Huống hồ người còn phải thượng triều nữa?”

“Ta xin nghỉ về thăm người thân.”

“Còn ta?”

“Ta giúp người xin.”

Hầu như là nhảy chồm lên ôm lấy cổ Liễu Mộng Túy, Tần Lâu vẽ mặt tràn ngập ý cười: “Chúng ta cũng đã nửa năm không về, cũng nên mang cái gì đó hen? Đi, chúng ta đi mua sắm một chút.”

Gật đầu, “Hảo.”

2. Chương 2: Quan Linh Quy Cổ Lý (mũ Áo Dì Làng)

Quốc đô của Tuyên Triệu nổi tiếng phồn hoa hưng thịnh, người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

Thời điểm Tần Lâu đi dạo phố, hết như tiểu hài tử, chạy tới chạy lui, hầu như cái gì cũng muốn mua, kết quả là... đúng thật là 99% đồ trên phố đều vác về nhà.

Vải vóc, bình hoa, tranh chữ... toàn bộ đều nhét vào trong lòng Liễu Mộng Túy, sau đó liền rút túi tiền ở bên hông hẳn ra, móc bạc trả cho chủ hàng.

Đến khi trở về phủ thì trên người Liễu Mộng Túy đã chất đầy các thứ linh tinh, mà Tần Lâu cũng ôm một đống lớn trong lòng. Đem đồ đạc đặt hết lên bàn, gần như thành một ngọn núi con con.

“Xem ra chúng ta cần thuê xe ngựa rồi.” Tần Lâu gãi gãi mũi, ngay lập tức lại nở nụ cười: “Đa nương thấy chúng ta trở về, nhất định sẽ rất vui.”

Cầm khăn tay bước tới gần Tần Lâu, Liễu Mộng Túy cẩn thận tinh tế lau sạch mồ hôi trên trán y, động tác ôn nhu tựa gió nhẹ đầu xuân. Cuối cùng còn nói thêm một câu: “Lần sau đừng chạy nhanh như thế.”

Trái tim đột nhiên có cảm giác thỏa mãn vô cùng, cực kì thỏa mãn, hơn nữa thần sắc chuyên chú của Liễu Mộng Túy, khiến cho Tần Lâu nhìn không chớp mắt. Mãi đến khi một tiểu nha hoàn bước vào, y mới cuống quýt lui lại đằng sau mấy bước.

Thu thập hành lý, Liễu Mộng Túy không biết thuê xe ngựa của ai, hai người từ khi trời còn chưa sáng đã bắt đầu khởi hành.

Người chịu trách nhiệm cao cả – đánh xe – đương nhiên là Liễu Mộng Túy.

Vi phải dậy sớm, Tần Lâu vừa lên xe ngựa đã bắt đầu gà gật, chờ đến lúc y tỉnh lại, xe ngựa đã rời đường lớn, bắt đầu hành trình xóc lên xóc xuống trên đường núi.

Vén rèm xe lên, Liễu Mộng Túy vẫn như cũ, tư thế ngồi ổn trọng như núi thái sơn. Tần Lâu cười cười, ngồi xuống sát bên cạnh hắn.

Nhìn đôi chân y đung đưa không ngừng, Liễu Mộng Túy nhú mày: “Bám vào xe ngựa, cẩn thận ngã.” Trên đường nhiều đá sỏi, nếu va phải, y ngã xuống cũng không chừng.

Tần Lâu ngược lại không lo lắng chút nào, trái lại vẻ mặt đông đầy tiểu ý: “Không phải có thiên hạ đệ nhất cao thủ là ngươi ở đây rồi sao? Ta sợ cái gì a~~”

“Ngoan, đừng tùy hứng.” Biết y không ăn cứng, ngữ khí của Liễu Mộng Túy bắt đầu nhu hòa hơn.

Tần Lâu giả hoạt cười, đột nhiên vươn tay ôm lấy thắt lưng hắn.

Liễu Mộng Túy cứng người, Tần Lâu cười khanh khách, khoái chí vô cùng: “Khi còn bé, ngươi không phải thường ôm ta, công ta sao?? Thế nào, giờ biết xấu hổ rồi hả?”

Thân thể Liễu Mộng Túy cứng đờ, ngũ khí cũng trầm xuống: “Tần Lâu, đừng có nói giỡn, chúng ta hiện tại đều trưởng thành cả rồi.”

“Trưởng thành thì làm sao? Chẳng lẽ giữa hai nam nhân còn có thể xảy ra chuyện gì chắc?” Tần Lâu cười không kiêng kị gì, tay ôm càng chặt hơn, cả người gần như dán vào người Liễu Mộng Túy.

Liễu Mộng Túy, lần đầu tiên trong cuộc đời biết thế nào là tâm thần bất ổn, thế nhưng vẫn nỗ lực khắc chết chính mình, tiếp tục đánh xe.

Trên đường phong cảnh tươi đẹp, ánh mặt trời lại càng lúc càng gay gắt, Tần Lâu rốt cục không chịu nổi thái dương, chui vào trong mã xa, tiếp tục ngủ.

Thở phào nhẹ nhõm, Liễu Mộng Túy chỉ cảm thấy mấy chỗ bị Tần Lâu chạm qua nóng đến bỏng người.

Trước lúc mặt trời lặn, hai người đã về tới nhà. Hai nhà đều là hai viện tử con con giản đơn bình dị, ở giữa hai nhà có một con đường nhỏ, thế nhưng cửa cổng chẳng đóng bao giờ, bốn lão nhân gia quanh năm vẫn tụ tập cùng một chỗ.

Dỡ đồ đạc linh tinh xuống khỏi mã xa, thanh âm điềm điềm của Tần Lâu từ lâu đã đầy ắp trong sân, bốn lão nhân gia dùng sắc cầm chặt tay hai người bọn hắn hỏi đông hỏi tây, bất quá, trả lời chỉ có Tần Lâu, còn Liễu Mộng Túy chỉ mỉm cười, ngồi một bên nhìn bọn họ.

Thái Dương biến thành màu đỏ đậm, đất đai bốn phía dần trở nên có chút nhu hòa.

Liễu Mộng Túy nhìn gương mặt phẳng phát ý cười của Tần Lâu, trái tim đột nhiên ấm áp vô cùng.

Cơm tối là do hai vị mẫu thân chuẩn bị, Tần Phụ cùng Liễu Phụ đều cười tủm tỉm hỏi hai đứa con chuyện quan trường. Tần Lâu được dịp liền thêm mắm thêm muối nói Liễu Mộng Túy không giúp đỡ mình ra làm sao, làm hại mình vận làm quan tà ta đi xuống như thế nào, vốn tưởng rằng sẽ được vài phần đồng tình, vài câu an ủi, ai biết được Tần PHụ trầm ngâm chốc lát, liền nghiêm mặt nói: “Mộng Túy làm đúng a.”

Tần Lâu đang muốn gắng sức kêu rên – Ta mới là con đẻ của cha a~~ Tần Phụ đã nói: “Lâu nhi a, người vốn không có tâm cơ gì, vốn không thích hợp chức quyền. Người muốn đi thi khoa cử, ta với nương người, chính vì thấy có Mộng Túy đi cùng mới đồng ý cho người đi a. Nếu không đã sớm giúp người làm một chân tiên sinh dạy học, quá cả đời bình bình an an rồi.”

Mấy câu này đúng là làm Tần Lâu muốn trực tiếp ngắt luôn tại chỗ cho đỡ nhục, sau đó trong mắt y lập tức biến chuyển thành thương cảm vạn phần nhìn qua Liễu Phụ.

Liều Phụ bị y nhìn có chút đứng ngồi không yên, ho nhẹ một tiếng, nói: “Lâu nhi, cha người nói có lý a.”

Tần Lâu triệt để tuyệt vọng.

Mà cái sự tuyệt vọng này của y trăm tính vạn tính đều đổ hết lên đầu Liều Mộng Túy. Vì vậy ánh mắt nhìn hắn liền biến thành hung hận, cứ như là Liều Mộng Túy cướp vợ y không bằng. Liều Mộng Túy cũng quen tính nết của y, vô cùng đúng mực, ngồi đó mỉm cười, dáng người vẫn như cũ ưu nhã đến bất phàm.

Thời điểm cơm canh bưng lên, Tần Lâu liền cố sức mà ăn, ăn đến độ vui vẻ vô cùng. Liều Mộng Túy ở một bên ôn nhu nói ăn chậm một chút. Bốn vị lão nhân gia thấy một màn như thế, liền một người rồi một người hết lời khen Mộng Túy, khiến Tần Lâu nghe thấy, liền thấy xương heo nhai trong miệng cứ như xương sườn của hắn vậy, có sức cắn a cắn.

Đợi đến lúc ăn no, vàng trăng cũng đã treo giữa đỉnh trời, Tần Lâu no đến độ hanh hanh liên tục, Liều Mộng Túy liền vô cùng tốt bụng mà cùng y ra ngoài tản bộ tiêu cơm.

Gió mát thổi nhẹ, thổi khiến cho Tần Lâu thoải mái vô cùng, nụ cười lại hiện bên khóe miệng.

Quê hương bọn họ là một thôn trấn nho nhỏ, lúc này trời cũng không còn sớm, thế nhưng người vẫn còn nhiều. Hai người đi qua hết phố lớn rồi lại ngõ nhỏ, tiêu sái ung dung. Đôi mắt Tần Lâu đột ngột sáng bừng, lời Liều Mộng Túy chạy thực mạng.

Liều Mộng Túy mặc cho y lôi kéo, đi đến nơi, mới phát hiện chỗ Tần Lâu muốn dẫn hắn đi chính là con sông nhỏ mà hồi bé hai người vẫn chơi đùa.

Nhìn con mắt lóe sáng của y, hắn nhất thời biết y muốn làm gì.

“Người muốn tắm?”

Tần Lâu gõ đầu của hắn, thế nhưng bởi vì Liều Mộng Túy cao hơn y, thế nên động tác này muốn thực hiện được, y phải cố sức mà kiễng chân lên: “Ngốc, là bơi.”

“Người có thể hả?”

Trong mắt Liều Mộng Túy thoáng xẹt qua một tia biểu cảm, đều không phải là châm chọc, thế nhưng Tần Lâu có thể có trăm vạn lý do mà biến nó thành châm chọc, y trừng mắt: “Thế nào? Khinh thường ta?”

Liều Mộng Túy cười cười, lắc đầu.

Tần Lâu liền bắt đầu cởi quần áo.

3. Chương 3: Nguyệt Ảnh Thăng Thanh Huy

Liễu Mộng Túy cũng đã lâu lắm rồi không nhìn thấy dáng dấp không mặc quần áo của Tần Lâu. Lúc này ánh trăng vô cùng trong trẻo, chiếu vào thân thể y, khiến cho da thịt càng thêm trắng nõn, phẳng phất có chút huy quang chói mắt.

Cũng khiến cho Mộng Túy, cổ họng phát khô.

Ngoại trừ quần áo ra, thì tiết khố mặc dưới thắt lưng không cởi ra, Tần Lâu rất thỏa mãn dang rộng cánh tay, quay đầu lại mới phát hiện ra Mộng Túy vẫn đứng yên tại chỗ.

“Người không bơi sao?”

Liễu Mộng Túy bắt đầu cởi quần áo.

Đường cong ưu mỹ, cơ thể cân xứng mười phần.

Tần Lâu cúi nhìn thân thể có chút gầy gò đơn bạc của mình một chút, cảm giác thất bại nhanh chóng dè y góc đầu không dậy nổi.

Nhìn mặt ngoài, rõ ràng là một tên thư sinh mặt trắng, vậy mà sao cởi áo ra một phát lại ... cơ bắp thể a????

Chỗ bị Tần Lâu nhìn chút nóng bừng lên, nhưng Liễu Mộng Túy vẫn thông dong cởi y phục. Mím cười, hần nói: “Để ta xuống trước thử một chút, nếu nước không sâu sẽ gọi người xuống.”

Gương mặt Tần Lâu có chút phát nhiệt, tính bướng bỉnh lại nổi lên: “Ai cần người thử chứ? Ta muốn xuống!”

Liễu Mộng Túy không kịp ngăn lại, y đã ” Ừm ừm” nhảy xuống.

Mặt nước khôi phục lại sự tĩnh lặng của nó, tĩnh đến độ chỉ có từng gợn nước li ti đang lan tỏa.

Trái tim trong thoáng chốc ngừng lại, Liễu Mộng Túy không chút do dự nhảy xuống.

Nước chỉ ngập đến thắt lưng, hần ngăn người, vội vã vục tay xuống nước mò người kia lên.

“Làm sao thế” Ngờ khí của hắn có chút run rẩy.

“Nước cạn, chân đạp xuống, bị thương rồi.” Tần Lâu bị đau, gương mặt bắt đầu vặn vẹo. Liễu Mộng Túy triệt để im lặng, ôm ngang người y, bế lên bờ.

Chỗ da thịt chạm nhau, đột nhiên nóng đến dọa người.

Tần Lâu đỏ bừng mặt, da dẻ cẩu Liễu Mộng Túy, chạm vào thoải mái vô cùng. Tay y không nhịn được mà vuốt thêm mấy cái, hàm răng Liễu Mộng Túy đột nhiên cắn mạnh, phát ra mấy tiếng “khanh khách” rất vang. Tần Lâu cả kinh, ngừng đầu. Ánh mắt rơi vào trong con người sâu thẳm của người kia.

“Tần Lâu, người muốn ta cho người ngã đúng không?”

Liễu Mộng Túy lần đầu tiên vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Lâu rất thức thời mà buông ra đôi tay tội lỗi vừa dùng sức mà vuốt vuốt thắt lưng Liễu Mộng Túy.

Bởi vì y đã kịp thời nhớ ra, Liễu Mộng Túy sợ nhất, chính là người khác chạm vào thắt lưng hắn, bởi vì chỗ đó của hắn, rất dễ buồn.

Gương mặt không thoải mái, xoay trái xoay phải, cuối cùng cũng rúc vào trong ngực hắn.

Thoạt nhìn rất rắn chắc, hơn nữa da dẻ cũng rất tốt.

Tần Lâu vừa nghĩ thế, tay đã không kìm được mà vươn ra, sờ soạng, sờ đến độ khiến Liễu Mộng Túy đỏ khốc đỏ cười.

Đặt y xuống nền cỏ, Liễu Mộng Túy nhìn y.

“Tần Lâu, người từ khi nào thì có cái tật đó hả?”

“...Ách?”

“Thích sờ người khác sao?”

Gương mặt lại nóng lên nữa, nhưng Tần Lâu cũng yên tâm, vì bóng đêm khá dày đặc, cá mương ăn một là Liễu Mộng Túy không thể thấy được đâu, thế nên ngờ khí cũng bắt đầu trở nên hùng hồn: “Ta chỉ sờ xem thân thể người có chỗ nào không khỏe thôi, người nhỏ mọn thế làm gì?”

Liều Mộng Túy không nói câu nào, kệ cho y tiếp tục độc diễn.

Tần Lâu thì lại cho rằng hần đã bị “lý do” của mình thuyết phục, càng nói càng hăng hái: “Huồng hồ hai chúng ta đường đường là đại nam nhân, sờ thì làm sao? Cũng chẳng phải là chưa sờ bao giờ? Người cho là người còn cái gì mà ta không thể chạm được?”

“Nói như thế, người cũng có thể để ta sờ?”

“Đương nhiên.. Ách?” Hai chữ đầu tiên là do phản xạ thốt ra, đáp rồi mới biết mình nói gì, hối hận muốn cắn đứt cái lưỡi mình luôn.

Cười khê, Liều Mộng Túy vươn tay.

Chạm đến, là chỗ chân bị đau cẫu y.

Bàn tay của Liều Mộng Túy ôn nhu ấm áp, chạm vào khiến Tần Lâu thoải mái vô cùng.

Dưới ánh trăng, hần quỳ một gối xuống, cả da dẻ lẫn dáng người đều tốt. Tần Lâu nhìn mà không khỏi nuốt nước bọt.

“Khớp xương bị chệch, không có gì nghiêm trọng lắm, người nhấn một chút đi.”

Tần Lâu còn đang chìm đắm trong mỹ sắc, chẳng nghe được chữ nào vào tai, mắt vẫn mở trừng trừng nhìn mỹ nam trước mắt.

Giây tiếp theo, cơn đau đốn đâm thẳng vào tim khiến cho y hét thảm. Nước mắt cũng rớt xuống.

Liều Mộng Túy ngẩng đầu: “Không sao rồi.”

Tần Lâu mặt mày vẫn co quắp: “Đau quá.”

Lệ rơi trên gò má, Liều Mộng Túy thấp giọng: “Sao lại giống hệt khi còn bé, thích khóc như thế a?” Nói thế, bàn tay vẫn vươn ra, nhẹ nhàng chà lau gương mặt y.

Lệ từng giọt từng giọt bị hần lau khô, Tần Lâu vẫn còn đang rên rĩ: “Đau quá!”

“Đừng kêu, cẩn thận người ta lại tưởng chúng ta đang làm trò gì a.” Liều Mộng Túy bật cười, chọc y.

Tần Lâu liếc mắt khinh thường: “Hai nam nhân thì có thể làm trò khỉ gì?”

Đôi mắt Liễu Mộng Túy đột nhiên trở nên thâm thúy, chăm chú nhìn Tần Lâu.

Bởi vì quay lưng về phía ánh trăng, Tần Lâu nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn, trong lòng chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt, có chút loạn, có chút không biết làm sao, nhưng tựa hồ, lại có chút chờ mong gì đó.

Gương mặt Liễu Mộng Túy càng ngày càng gần, gần đến nỗi hai người có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Nuốt nuốt nước miếng, ngữ khí Tần Lâu mang theo chút hoảng hốt: “Người... người muốn làm gì?”

Bên môi vẽ ra một mặt cười, hắn ôn nhu nói: “Mặc quần áo vào, chúng ta trở về thôi.”

Thấy gương mặt của hắn dần dần lui ra xa, trong lòng Tần Lâu đột nhiên toát ra một tia thất vọng mà chính y cũng không sao hiểu nổi. Cúi đầu nhặt quần áo, đang muốn mặc vào, gương mặt đã bị người ôm lấy.

Sau đó, y, bị Liễu Mộng Túy hôn!

4. Chương 4: Nhi Nhân Thì Hi Nháo (aka Tuổi Thơ Dữ Dội)

Trên đường trở về, Tần Lâu vẫn duy trì cự li ba mét với Liễu Mộng Túy, dường như là để có thể co giò chạy bất cứ lúc nào.

Nhiệt độ ban nãy vẫn còn chưa mất đi, ẩm ướt, nóng ẩm, mềm mại, mang theo chút vị ngọt ngào, khiến y nhất thời không phản ứng lại được. Đã thế lại còn vươn đầu lưỡi cùng hắn triền miên...

Nghĩ đến đây, Tần Lâu chỉ hận không tìm đâu ra cái lỗ mà chui xuống.

Đợi đến lúc tìm lỗ chán chê không thấy, y mới ngộ ra mình đâu phải là người nên trốn. Vì thế y quay đầu lại, tàn bạo nhìn Liễu Mộng Túy đang đứng đỉnh phía sau.

Y phục trắng ngần, mi mục phiêu lộng.

Tần Lâu nhìn qua, khí thế cực kì hung bạo, thế nhưng vừa chạm phải ánh mắt của hắn liền nhũn như con chì chì, thanh âm cũng thấp xuống vài phần: “Vì sao thân (hôn) ta?”

“Ta không có thân (hôn) người!” Liễu Mộng Túy vẻ mặt rất vô tội.

Tần Lâu nhất thời sắc mặt tối sầm, bất kể trước mặt y có phải là đệ nhất cao thủ không, y cũng phải tấn hấn một trận cho chưa thói.

Khuôn mặt tuần tú của người kia tiến sát lại vài phần, Liễu Mộng Túy nở nụ cười: “Ta vẫn (hôn) người mà:D”

Gương mặt nhất thời hồng rực, Tần Lâu nỗ lực hết sức cho thanh âm có tí khí thế: “Hai cái đó khác nhau chỗ vẹo nào??”

“Muốn ta thực hành cho người coi rõ ràng không?” Trên môi nở nụ cười say đắm lòng người.

“Người vô lại!! Tên vô sỉ!!” Tần Lâu đại công tử lùi lại vài bước, vừa lùi vừa trừng mắt đầy căm phẫn.

Liễu Mộng Túy vẫn cứ cười.

Tần Lâu càng chạy càng nhanh, Liễu Mộng Túy thì ung dung đứng đĩnh đi phía sau y, khiến Tần Lâu càng điên tiết, chạy càng khỏe.

Tới trước cửa phòng, Tần Lâu mới cố mà chỉnh lại cảm xúc trên gương mặt. Vào trong sân, quả nhiên bốn vị lão nhân gia còn đang ngồi chờ a.

Tần Phụ hiện lành mỉm cười: “Cùng Mộng Túy nháo thế nào rồi?”

“Rất tốt, rất tốt!!” Tần Lâu nghiêng răng kèn kẹt.

“Chú ý nghe lời nó một chút, hiểu không?” Tần Phụ vẻ mặt rất chi là đương nhiên, “Mẹ người cùng mẹ nuôi đã dọn dẹp một gian cho các người rồi, nhanh đi ngủ đi.”

“Một gian?”

“Các người lẽ nào còn cần phân phòng mà ngủ chắc? Trước đây không phải vẫn ngủ cùng sao?”

Tần Lâu lập tức im miệng, thối cũng không dám phóng một cái, lút cút theo Tần mẫu vào trong nhà.

Phòng nguyên lai là chỗ ngủ của Liễu Mộng Túy ngày xưa, thế nhưng giường lớn hơn nhiều.

Cửa “Chi nha” hai tiếng, bị đóng lại, Tần Lâu vô cùng cảnh giác quay đầu lại.

Liễu Mộng Túy thế nhưng không cười nữa, đưa mắt nhìn quanh gian phòng.

“Sao cứ như chưa thấy qua phòng mình bao giờ thế?”

“Đúng là đã thật lâu rồi chưa có thấy.” Mỉm cười, dáng cười làm lòng người điên đảo.

Nghĩ đến gương mặt mình tựa hồ lại có xu thế hồng lên, Tần Lâu trong lòng chửi ầm lên: Đúng là gặp quý! Cởi giày, y bò lên giường.

Chăn gối có vị đạo của nắng, tươi mát vô cùng.

“Không cởi quần áo hả?”

Tần Lâu trừng mắt: “Không cởi!”

Nhắm mắt lại, một ngày mệt mỏi khiến y buồn ngủ vô cùng. Tiếng bước chân tiến lại gần, trái tim y không kiềm được bắt đầu đập loạn. Nghiêng đầu thấy Liễu Mộng Túy bắt đầu nằm xuống, y vội vã nhích người về phía tường: “Người tránh ta xa một chút.”

“Sợ ta?” Liễu Mộng Túy mỉm cười.

“... Không sợ!”

Không thềm trêu y nữa, Liễu Mộng Túy nở nụ cười trấn an: “Ngày hôm nay cũng mệt mỏi lắm rồi, ngủ đi thôi. ” Nói rồi thổi tắt ngọn nến bên giường.

Trong lòng đột nhiên có chút hụt hẫng, loại cảm giác này khiến cho Tần Lâu hận không thể tự cho mình một cái bạt tai luôn cho rồi.

Người chờ mong cái khi gì??

Bên cạnh rất nhan truyền tới tiếng thở đều đều, Tần Lâu thế nhưng thế nào cũng không ngủ được, con mắt mở trừng trừng.

Một lúc lâu, một cánh tay vươn qua, ôm y vào lòng.

Rơi vào vòng tay ấm áp, vị đạo thân thuộc phảng phất bên người. Phản ứng đầu tiên của Tần Lâu là muốn giãy dụa, thanh âm của Liễu Mộng Túy đã ôn nhu vang lên: "Ngoan, nhanh ngủ đi."

Tần Lâu lần thứ hai rơi vào tay giặc, bắt đầu nhắm mắt.

Rất nhanh, y nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, khi tỉnh lại thì Liễu Mộng Túy đã không còn trên giường, ổ chăn bên cạnh trống không khiến y có chút mê man, sau đó chợt giật mình, y đang suy nghĩ cái gì, Tần Lâu vội vã nhảy dựng lên.

Ánh dương quang ngoài phòng vô cùng rạng rỡ, trong sân, Liễu Mộng Túy đang cầm thùng gỗ múc nước từ dưới giếng lên, lại dùng gáo gỗ cẩn thận tưới nước cho hoa trong vườn.

Hắn mặc một thân thanh sam bằng vải thô, thể nhưng vẫn như cũ phiêu dật phi phàm.

Tần Lâu phát hiện tâm tình mình càng ngày càng kì quái, hình như, càng ngày càng lưu ý nhất cử nhất động của kẻ kia.

Thời gian Tần Lâu còn đang tự vấn lương tâm, Liễu Mộng Túy đã tưới hoa tử tế, xoay người lại, vừa thấy y đã nở nụ cười.

"Dậy rồi sao?"

Gương mặt không kiềm được lại nóng bừng lên, Tần Lâu gật đầu: "Àn, dậy rồi."

Y có chút luống cuống chân tay, Liễu Mộng Túy biết, chuyện hôm qua mình làm, đúng là để lại dấu ấn không nhỏ trong lòng y. Hắn không muốn bức y quá, liền nói: "Đi ăn sáng đi, đa nương chuẩn bị xong hết rồi."

Nhìn bóng y chạy trốn chết, Liễu Mộng Túy không khỏi bật cười.

Lần đầu tiên biết mình thích y là từ lúc nào a?

Khi đó hắn vô cùng quy củ mà học võ công, cả ngày múa kiếm lộng quyền, chuyên tâm như một. Thế nhưng cuộc sống trôi qua cực đối khô khan.

Mãi đến một ngày nghe được tiếng đọc sách từ bên nhà đối diện vọng qua.

Là một thanh âm vô cùng dễ nghe. Buổi trưa, hắn làm bộ vô tình hỏi phụ mẫu, mới biết được nhà đối diện mới chuyển đến, cũng có một nam hài xấp xỉ tuổi mình.

Hắn đột nhiên, rất muốn gặp nam hài có thanh âm dễ nghe kia.

Lúc gặp được, cũng là lúc khinh không của Liễu Mộng Túy đã có chút tà tính, hắn nhảy lên bờ tường cao ngất, sau đó gặp được Tần Lâu.

Tần Lâu vóc người nhỏ nhỏ, lớn lên bình thường, thế nhưng có một đôi mắt linh động vô cùng.

Y ngẩng đầu, thấy được bộ dáng có chút người lớn của Liễu Mộng Túy.

Trong ánh mắt ngập tràn sợ hãi cùng sùng bái, sau đó y buông sách vở chạy tới.

“Người có thể bay a? ” Đây là câu đầu tiên Tần Lâu nói với hắn.

Kim lòng không được lộ ra nụ cười ấm áp, Liễu Mộng Túy nói: “Người muốn lên đây không?”

Tần Lâu không gật đầu, nói: “Ta mang người đi chỗ này.”

Không chút do dự nhảy từ trên tường xuống, Liễu Mộng Túy đi cùng y.

Cứ tưởng y đem mình đi dạo chỗ nào, ai ngờ được y lôi mình đi hái quả sơn trà.

Cây kia rất là cao, hơn nữa phía dưới hầu như không có cành lá gì, chỉ có ở trên đỉnh chỉ chút quả vàng óng ánh.

Tần Lâu nuốt nước bọt, sau đó mang theo ánh mắt trông chờ vạn phần nhìn hắn: “Người có thể hái xuống được không??”

Liễu Mộng Túy quả là vô pháp cự tuyệt nhân thần kiểu đó, thế nên đem toàn lực mà nhảy lên. Nắm chặt thân cây, Liễu Mộng Túy đem đám quả chín xâu thành một chuỗi, mém xuống, Tần Lâu đứng dưới, mặt cười hớn hở.

Sắp hái xong, đột nhiên nghe thấy có người chửi ầm lên, Liễu Mộng Túy hoảng hồn, thân người rớt cái bịch xuống.

5. Chương 5: Phong Cảnh Tự Cự Dạng (cảnh Cũ Như Xưa)

Cuối cùng, Liễu Mộng Túy bị thương nằm trên giường nửa tháng, mà Tần Lâu thì bị Tần Phụ đánh cho một trận tơi bời. Sau đó mang theo quà cáp kéo Tần Lâu đang nước mắt lưng tròng sang bên nhà thăm Mộng Túy.

Liễu Mộng Túy nằm ở trên giường đọc sách, mi mục rõ ràng như nét núi đảnh xa, nhìn khiến cho Tần Phụ ân hận vô cùng sao mình lại sinh ra Tần Lâu bộ dáng không có tí đặc sắc nào như thế. Liễu Mộng Túy sau đó ăn nói vô cùng thành thực ổn trọng, trang nhã lại vô cùng có nền nếp, cái này đúng là khiến cho Tần Phụ đối với nhi tử nhà mình triệt để tuyệt vọng.

Hai nhà cứ như thế dần thân thiết, Tần mẫu mỗi ngày đều nấu bát canh thật ngon mang sang cho Mộng Túy uống, mỗi lần Tần Lâu nhìn thấy đề thềm nhỏ nước miếng, thế nhưng dưới ánh mắt cực kì tàn bạo và phát xít của Tần Phụ, cũng không dám ôm hy vọng xa vời gì với cái bát canh nữa.

Thế nhưng về sau... mấy bát canh ấy đều vào bụng y cả.

Mỗi ngày Tần Mẫu đều bảo y bưng canh sang, y bưng bát tiến vào phòng Liễu Mộng Túy, liền khóa trái cửa lại. Sau đó dưới ánh mắt tràn ngập ý cười của Liễu Mộng Túy, vội vàng vàng đem bát canh uống cạn.

Liễu Mộng Túy nói, hắn không thích ăn canh.

Tần Lâu lúc đó nghe lời này tin ngay. Thật lâu sau đó, y mới biết, thực ra, Liễu Mộng Túy thích nhất – chính là ăn canh!

Y khi đó rất bất ngờ, mới hỏi hắn năm xưa vì sao nói xạo, Liễu Mộng Túy chỉ cười nhẹ, nhãn thần nhìn y trở nên chuyên chú không gì sánh được.

Hắn nói: “Bởi vì ta thích nhìn người khi ăn canh, trên mặt đều là một bộ thỏa mãn vô cùng.”

Liễu Mộng Túy nói đến đây thì liền khẽ bật cười, Tần Lâu ngày đó còn nghĩ hắn coi mình là bằng hữu mà che chở.

Liễu Mộng Túy cũng mong chỉ là như thế, thế nhưng, loại cảm tình này, hắn biết rõ hơn ai hết.

Đều không phải tình huynh đệ, mà là ái tình.

Là ái giống như ái tình nhân.

Lấy lại tinh thần, Liễu Mộng Túy tiếp tục mức nước.

Ăn xong điểm tâm, Tần Lâu lần đầu tiên phát hiện mình chả có việc gì làm.

Tần Phụ cùng với Liễu Phụ ngồi một góc chơi cờ, hai vị phu nhân đương nhiên là ngồi một bên vừa may y phục vừa nói chuyện phiếm. Tần Lâu ở một bên nhìn hai lão nhân gia hạ cờ, bởi vì lúc thì giúp bên này lúc thì đỡ bên kia, nên một lúc sau liền bị hai lão nhân gia đá qua chỗ khác. Y chỉ có thể không tình nguyện mà ngồi một bên nghe hai lão phu nhân nói chuyện.

Tần mẫu thoáng nhìn nhi tử, đột nhiên nói: “Mộng nhi bao nhiêu tuổi rồi a? Cũng hai mươi tư rồi nhỉ?”

Liễu mẫu gật đầu: “Mộng nhi lớn hơn Lâu nhi một tuổi, vừa tròn hai mươi tư.”

“Này có đúng là nên thành thân rồi không?”

Tần Lâu nghe thấy thế, tim tựa hồ đập lồi một nhịp, một cảm giác phiền muộn không rõ hiện lên trong ngực.

Liễu mẫu ngừng tay, vỗ tay nói: “Đúng là nên thành thân rồi, nhi tử của nhà lão Vương ở đầu ngõ cùng tuổi với Mộng Túy, tiểu hài tử cũng nhanh đến tuổi đi học rồi a.”

“Vậy thì nhanh lên thu xếp cho Mộng nhi a.”

“Đi tìm bà mối Trương? Nghe nói bà ta làm mối là hay nhất...”

Đoạn tiếp theo Tần Lâu tự động nghe không lọt tai, đi chậm vài bước, tâm tình phiền muộn không gì sáng được.

Trưởng thành rồi thì cũng nên thành thân, ngay cả mình cũng đều muốn mua nhà riêng để thú nường tử a... Thế nhưng vì sao nghe được đến tin hẳn phải thành thân, ngực lại khó chịu như thế ni?”

Tần Lâu cúi đầu chậm rãi bước đi, Tần mẫu đột nhiên gọi lại: “Lâu nhi, quay lại.”

Tần Lâu rất không tình nguyện mà quay đầu, Liễu mẫu cẩn cẩn dục dục hỏi: “Mộng Túy ở bên kia có ý trung nhân nào không?”

“Không có.” Trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Không có là tốt rồi. Sợ nhất là hẳn coi trọng tiểu như nhà đại quan nào đó, nghe nói đều là mấy người khó

hầu hạ cả.”

Hai nữ nhân tiếp tục thì thào bàn bạc...

Tần Lâu tiếp tục ủ rũ đi ra ngoài, không cẩn thận đụng vào một thân người, ngẩng đầu, thấy được gương mặt hàm ý cười của Liễu Mộng Túy.

Lặng lặng, không dậy nổi tinh thần, Tần Lâu bước vòng qua hẻm, định tiếp tục đi, cánh tay lại bị nắm lại.

“Làm sao thế?”

Uể oải lắc đầu: “Ta muốn ra ngoài một chút?”

“Vừa đúng lúc, cùng đi đi.”

Tần Lâu lúc này lại đứng yên không động, Liễu Mộng Túy mỉm cười: “Thế nào, lại không muốn đi sao?”

Cúi đầu xuống, Tần Lâu lần khăn bước đi.

Đi tới bãi cỏ rộng mênh mông mà ngày thường mình thích nhất, Tần Lâu tìm một bóng râm nằm xuống, Liễu Mộng Túy đột nhiên nói: “Chúng ta ngày xưa, thích nhất là tới chỗ này a.”

“Àn, ta thích nhất là nằm ở chỗ này ngủ. “Tần Lâu nhớ lại chuyện xưa, lộ ra nụ cười xán lạn. “Mỗi lần đều bị người tìm được ở chỗ này, sau đó bị ta dụ cùng nằm xuống ngủ.”

Liễu Mộng Túy mỉm cười.

“Thế nhưng hiện tại...” Tần Lâu đột nhiên thấy thương cảm vô cùng: “Người sắp thành thân rồi.”

“Thành thân?” Liễu Mộng Túy nhướn mày.

Tần Lâu trầm nghĩ cái động tác này con mẹ nó đẹp ghê hồn, tim lại đập lỡ một nhịp. Vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, ngữ khí của y có chút ai oán: “Hai vị nương đang thương lượng giúp người tìm một nữ hài tử ni.”

“Vậy còn người” Hẻm nhìn y.

Trong mắt đột nhiên có chút không được tự nhiên, Tần Lâu nói: “Ta cái gì?”

“Người nghĩ như thế nào?”

Tần Lâu làm ra vẻ không có gì: “Có thêm một vị tẩu tử ta vui vẻ còn chả kịp, còn muốn nghĩ cái gì?” Hấn cười đến cực kì vô tâm vô phẩy.

Sau đó gương mặt Liễu Mộng Túy tiến lại gần.

Hấn tức giận rồi. Tần Lâu cực kì lo lắng nghĩ.

Đôi con mắt vừa chuyên tâm lại vừa cố chấp, thoạt nhìn tựa hồ đang cực lực áp chế cái gì. Tần Lâu không chút bận tâm tiếp theo hấn sẽ làm ra bất luận chuyện gì.

Thế nhưng không có.

Liễu Mộng Túy nằm lại xuống, “Thành thân, cũng tốt.”

Một trận khổ sở như bài sơn đảo hải kéo tới, Tần Lâu kinh ngạc nhận ra cảm nhận của mình lại cường liệt như thế, cổ họng nghẹn lại, ngón tay cũng một trận run rẩy.

Hấn nói, thành thân, cũng tốt...

Tần Lâu muốn cười, nhưng đến lúc cười lên, lại so với khóc còn khó coi hơn nhiều lắm...

Lại nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, y đột nhiên thấy phần nộ vô cùng. Nhảy dựng lên, hung bạo trừng mắt nhìn Liễu Mộng Túy: “Người ngày hôm qua vì sao lại hôn ta?”

Mi mắt chớp nhẹ: “Bởi vì ta thích.”

“Người.. người ... người” Tần Lâu quả thực là phần nộ không gì sánh được.

“Bằng không thì cho người hôn lại là được.” Con mắt hấn ngập tràn ý cười.

Tần đại thiếu gia cực kì dễ bả loại ý cười này thành châm chọc, mà y tối không chịu nổi chính là bị người khác châm chọc, thế nên y không nghĩ ngợi gì, môi liền áp tới.

Liễu Mộng Túy tựa như đã đợi lâu lắm, đầu lưỡi vươn lên quần lấy y.

Kinh ngạc, kinh ngạc, thế nhưng Tần Lâu vô lực phát hiện, mình buông không ra.

Nụ hôn này, quá ngọt ngào,

Từ đáy lòng dâng lên cảm giác tê dại, còn có chút ngọt ngào nhu mật. Liễu Mộng Túy đụng chạm tới mọi góc ngách trong miệng y, tinh tế hấp dục, hôn đến độ đầu óc Tần Lâu trống rỗng.

Sợ y hít thở không thông, nên Liễu Mộng Túy đành luyến tiếc mà buông ra. Sau đó vươn đầu lưỡi liếm môi.

Tần Lâu bị động tác này của hắn mê hoặc đến độ không nói được lời nào, tiếp tục duy trì tư thế ái muội, dựa vào người hắn.

Hai người không nói lời nào, lẳng lặng ngồi nghe tiếng tim đập của đối phương. Qua một lúc lâu, Tần Lâu dựa vào người hắn mà ngủ quên mất. Thế nên, y liền bị Liễu Mộng Túy ôm trở về nhà

6. Chương 6: Y Liễu Tảo Nhập Thụy

Bởi vì chỉ xin có ba ngày nghỉ phép, hai người, vào sáng sớm ngày thứ hai liền phải trở về. Vẫn là Liễu Mộng Túy đánh xe, Tần Lâu nằm trong xe ngựa.

Mảnh bị vén lên, thế nên y nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Không hẳn hùng hậu, có đôi khi còn thấy có chút đơn bạc..

Thế nhưng Tần Lâu không có tí chí khí nào, cứ nhiên nhìn không chuyển mắt. Sau đó, y nghĩ, hắn, vì sao hôn mình?

Cùng làm nam nhân, sao có thể hôn môi a?

Sau đó y ảo não cắn cắn môi, này cũng không phải vấn đề trọng yếu, quan trọng là... Y không chán ghét, còn mơ hồ có chút chờ mong.

Thở dài một tiếng, Tần Lâu thực muốn đập cho mình bất tỉnh luôn rồi.

Liễu Mộng Túy quay đầu lại nhìn y, “Người ngày hôm nay cứ thở dài mãi.”

Tần Lâu nhướng mắt lên, muốn nói: Cũng tại ngươi làm hại. Thế nhưng vẫn là nói không nên lời: “Ngày mai phải làm việc, đương nhiên nghĩ đến là muốn thở dài rồi.”

“Nếu như người không muốn làm, không cần làm cũng được” Mỉm cười, Liễu Mộng Túy nói.

“Người nuôi ta?”

“Hảo.”

Tần Lâu bị dọa đến độ muốn nhảy dựng lên: “Hảo cái vẹo gì? Ta mới không cần!”

Liễu Mộng Túy không nói gì.

Hạ quyết tâm, Tần Lâu bò tới bên cạnh người hắc, rốt cục hỏi ra vấn đề cứ luẩn quẩn trong lòng: “Vì sao hôn ta?”

“Bởi vì thích.” Vẫn là mấy chữ này.

“Người bị bệnh hả? Nam nhân có thể thích nam nhân sao? ” Liếc mắt nhìn hắc một cái sắc lém, Tần Lâu làm bộ không có phản ứng, thế nhưng nội tâm đã có chút kinh hoàng.

Sắc mặt Liễu Mộng Túy trong nháy mắt có chút khó coi, sau đó, hắc, dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn Tần Lâu.

“Làm sao thế?”

Hắc sắc mặt vô cùng bình tĩnh: “Người không thích ta như thế, đúng không?”

“Khẳng định là không thích a, ai mà thích tự nhiên có gã nam nhân đến động tay động chân với mình chứ?” Tần Lâu vẽ mặt chán không buồn nói.

Trong mắt Liễu Mộng Túy có chút thất lạc thoáng qua, nhưng rất nhanh, lại khôi phục về bình tĩnh ban đầu: “Ta sau đó sẽ không làm thế nữa.”

Mấy từ này, nói rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ tới nỗi Tần Lâu có cảm giác chỉ là lỗi giác.

Nhưng y biết, đây là sự thực.

Bởi vì ánh mắt Liễu Mộng Túy nhìn y, thái độ đối với y, không giống như ngày trước.

Trở về phủ được mấy ngày, Tần Lâu trừ bỏ ban ngày buồn chán ngồi trông coi thư tịch ra, chạng vạng tối trở về đều không gặp Liễu Mộng Túy.

Ngày xưa hẵn mỗi ngày đều cùng y trở về nhà, cùng nhau ăn cơm.

Nhưng bây giờ, đã ba ngày, y không nhìn thấy mặt Liễu Mộng Túy.

Nếu không nghe Lý thúc canh cửa nói hẵn buổi chiều có trở về, y còn hoài nghi Liễu Mộng Túy không còn ở đây nữa.

Phiền muộn vô cùng, đem miếng mứt hoa quả nhét vào trong miệng, Tần Lâu nằm trên ghế nệm, muốn phát hỏa một chút.

Hắn không đối với mình làm mấy chuyện quái dị đó nữa, không phải tốt sao? Vì sao mình còn thấy có chút mất mát a?

Đây là nỗi phiền muộn lớn nhất của tần Lâu. Y không tài nào không chế được suy nghĩ của chính mình.

Thế nên y quyết định, chờ Liễu Mộng Túy trở về sẽ hỏi cho rõ ràng.

Trăng đã lên cao, sao cũng chỉ chít giữa nền trời đen, Tần Lâu nỗ lực giữ cho mình tỉnh táo.

Thế nhưng thực sự buồn ngủ lắm á.

Cổ sức vỗ mặt mình một cái, rốt cục có thể tạm thời thanh tỉnh một chút. Sau đó, y nghe được tiếng mở cửa.

Sau đó, y thấy được Liễu Mộng Túy đi cùng một thiếu niên.

Trái tim tựa hồ ngừng đập trong nháy mắt, bởi vì hẵn cùng với thiếu niên kia vừa đi vừa trò chuyện, cười đến cực kì xán lạn, cực kì hài lòng, hoàn toàn không có chú ý đến kẻ đang bị bóng đêm bao phủ là y.

Nhắm mắt lại, Tần Lâu tình nguyện không nhìn thấy một màn như thế.

Không nhìn sẽ không thấy khó chịu như thế a?

Qua một lúc, một thanh âm vang lên: “Người sao lại ngồi ở đây?”

Tần Lâu mở mắt ra, thấy Liễu Mộng Túy đã thu liễm nụ cười, vẻ mặt đạm mạc. Thanh linh tựa như tiên nhân đứng dưới ánh trăng, thể nhưng đôi mắt lại xa lạ như thế, là vẻ lạnh lùng Tần Lâu chưa bao giờ thấy.

Nhẹ nhàng cười, Tần Lâu nói: “Ta ngồi đây ngắm trăng.”

“Thật sao? Đi ngủ sớm một chút a.” Liễu Mộng Túy nói xong liền xoay người rời đi.

Không sao ức chế được đau đớn tràn ra. Tần Lâu nghĩ đến ngày xưa, ngữ khí của hắn nhất định sẽ cực kỳ thân thiết, nhất định sẽ không như bây giờ, nhàn nhạt nói hai câu sẽ bỏ đi.

Thiếu niên Liễu Mộng Túy mang về tên Thanh Tuyền, sáng sớm ngày thứ hai, Tần Lâu lại thấy hắn.

Lúc đó y đang định đến sảnh chính ăn điểm tâm, lại thấy Liễu Mộng Túy cùng thiếu niên kia từ lâu đã ở, như trước nói nói cười cười. Hai người thấy Tần Lâu thì đột ngột dừng lại.

Thiếu niên trông tựa như tên của hắn, Thanh Tuyền.

Liễu Mộng Túy giới thiệu hai ba câu về hắn, sau đó nhãn thần nhìn Tần Lâu cực kỳ lãnh đạm. Trái tim Tần Lâu đột nhiên cảm giác thấy mình như là người thừa, đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong. Vì vậy hoảng hốt nói một câu: Phải đi Thư Các liền rời khỏi.

Ánh dương quang ngoài cửa phòng có chút chói mắt, nước mắt Tần Lâu cứ như thế rơi xuống.

Thư Các chính là nơi để sách trong hoàng cung, hầu như tất cả thư tịch trên đời này đều có cả. Tần Lâu chỉ là phụ trách bảo quản thư tịch, chính lý thư tịch, còn có ghi lại thư tịch nào bị ai mượn đi.

Ngày trải qua cực kỳ thanh nhàn, không thú vị. Vì thế thời gian trầm tư của y lại càng nhiều.

Trầm tư, đương nhiên là vì Liễu Mộng Túy.

Dùng sức gõ gõ đầu mình, Tần Lâu ngẩng đầu, thấy được nam nhân đang hướng chỗ mình đi tới.

Cực kỳ yêu mị, so với nữ nhân còn xinh đẹp gấp mấy lần, nam tử như thế, ngoại trừ Vinh Vương còn có thể là ai.

Nghĩ đến người này trước đây nơi chốn cùng mình đối nghịch, Tần Lâu đối hắn tự nhiên là chẳng dư hòa nhã để mà nhìn.

“Người tới làm gì?”

Vinh Vương khẽ nhướn mày, cười khẽ, nói: “Đây không phải Tần đại nhân sao? Thế nào lại tự hạ thấp địa vị đi làm mấy việc này?”

Tần Lâu coi như không nghe đến.

Vinh Vương cũng không giận, ngồi xuống cái ghế đối diện y, thần thái vô cùng lười biếng: “Hôm trước còn nghe Liễu đại nhân nhắc đến Tần đại nhân a, nghe nói các người là đồng hương? Hay là huynh đệ khác họ?”

Tần Lâu tự nhiên cũng lười biếng trả lời: “Vinh Vương tới chỗ này chỉ để tìm hiểu mấy việc vặt đó thôi sao?”

Vinh Vương mỉm cười, mặt thái phong tình không sao kể xiết: “Cũng không hẳn, chỉ là bản vương nhàn rồi đến hoảng, tới chỗ này ngồi chơi một chút.”

“Hạ quan còn có chính sự!”

“Hạ quan? Ha ha, người cũng biết chức quan của người so với bản vương thấp hơn?” Vinh Vương cười ra tiếng.

“Vương gia địa vị dưới một người trên cả vạn người, hạ quan làm sao so sánh với?” Tần Lâu trong giọng tràn đầy khinh thường.

Vinh Vương vẫn không có dấu hiệu tức giận, chỉ nói: “Ngày gần đây Liễu đại nhân vẫn hay nhắc tới Tần đại nhân, lo lắng quan tâm đúng là không từ nào tả hết được a.”

Tần Lâu trong lòng khẽ động, nhin không được muốn nghe tiếp.

Vinh Vương nhưng lại không nói thêm gì, híp hai mắt lại, dường như đang cảm thán cái gì.

Tần Lâu cũng nhin xuống không hỏi hấn, trong lúc nhất thời, Thư Các vắng vẻ dị thường. Một lúc lâu sau, Vinh Vương đột nhiên mở lời: “Tần Lâu, người có muốn hợp tác với bản vương không?”

Tần Lâu về nhà rất sớm, ngẩng lên, thấy trong sân một mảnh tiếng cười, là Liễu Mộng Túy cùng Thanh Tuyền ngồi một chỗ uống trà. Vẻ hài hòa của hai người khiến Tần Lâu nhìn có chút đau xót. Gục đầu xuống, y yên lặng đi tới.

Nằm xuống giường, Tần Lâu uể oải nhắm mắt lại.

Hắn không thèm quan tâm đến mình nữa.

Trong lòng khó chịu như muốn nổ ra, Tần Lâu không muốn thế, chỉ là không sao khống chế được mà thôi.

Trùm kín chăn, y bắt đầu ngủ, trong lúc ngủ mơ, tựa hồ nhớ lại khi còn bé. Mình ngồi một bên đọc sách, sau đó nhìn Liễu Mộng Túy luyện đủ các loại công phu, đọc đủ binh thư binh pháp.

Giấc mộng của hắn là trở thành đại tướng quân.

Mà Tần Lâu, nhưng không có ước mơ gì, có lẽ có, nhưng dù sao vẫn tầm thường hơn của Mộng Túy rất nhiều.

7. Chương 7: Khúc Ý Lạc Hoa

Chậm rãi ngủ say, chẳng biết qua bao lâu, cảm giác có người lay lay mình, y mở mắt, thấy Liễu Mộng Túy.

Tựa hồ vẫn là bộ dạng ôn nhu hết mực của ngày xưa, Tần Lâu khóe môi khẽ cười ra một nụ cười.

Là mơ sao?

Hắn là mơ a, nếu không phải mơ, hắn cũng không nhìn mình ôn nhu như thế.

Bỏ qua không vui mấy ngày vừa rồi, Tần Lâu vươn tay, kéo hắn xuống, ôm lấy cổ Liễu Mộng Túy,

Khẽ nhắm mắt lại, y than nhẹ một tiếng: “Không được phớt lờ ta.”

Thân thể Liễu Mộng Túy thoáng trở nên cứng nhắc. Bình thường nghe được ngữ khí làm nũng của Tần Lâu, cũng không phải thế này a.

Chả lẽ là vì mình không để ý tới y.

Khẽ cười, nguyên lai kể sách của mình, có hiệu quả a?

Nhẹ nhàng tách tay y ra, gương mặt say ngủ, an tĩnh của Tần Lâu bày ra trước mặt.

Rõ ràng là dung nhan bình thường như thế, lại khiến mình rung động.

Nhịn không được áp môi tới, vốn chỉ định chuồn chuồn lướt nước mà thôi, nhưng chạm đến vị đạo ngọt ngào nơi đầu môi y, kẻ luôn tự tin về khả năng tự chủ như hắn, lại không tài nào khống chế được, hắn muốn nhiều hơn.

Cơ khát, quần lấy đầu lưỡi Tần Lâu, cảm nhận được y có chút ngây ngô đáp lại, hắn lại càng có chút điên cuồng.

Nếu còn hôn nữa thì về sau sẽ khó mà văn hồi được, Liễu Mộng Túy nỗ lực áp chế chính bản thân mình, buông đôi môi của y ra.

Đôi môi kia bị hắn hôn, có chút sưng đỏ, mê hoặc không nói nên lời. Liễu Mộng Túy khê lay hắn: “Tần Lâu, đứng dậy ăn cơm.”

Tần Lâu lơ mơ hồi tỉnh, con mắt chạm đến gương mặt đậm mạc của Liễu Mộng Túy thì, lập tức tỉnh táo.

Vừa rồi, là mình nằm mơ thấy hắn lúc còn ôn nhu a. Tần Lâu khỏ sở nghĩ: “Ta muốn ngủ tiếp.”

“Ăn cơm rồi ngủ tiếp.” Sắc mặt trở nên nhu hòa, trong giọng nói của Liễu Mộng Túy mang theo sủng nịch.

Tần Lâu quay mặt đi: “Người không phải không để ý tới ta sao? Còn quần ta làm gì?”

Liễu Mộng Túy không nói gì, sau đó đi ra ngoài.

Ảo não, nện nện mấy cái xuống giường, Tần Lâu trong đầu dường như nhớ tới cái gì, sau đó cực nhanh lao ra ngoài.

Vinh Vương Phủ tọa lạc tại ‘Tường Khánh Nhai – nơi phồn hoa náo nhiệt nhất kinh đô, một tòa nhà chiếm hơn nửa con phố, đèn lồng đỏ treo trên cao, khiến cho con đường phá lệ sáng sủa,

Tần Lâu muốn vào cũng có chút trắc trở, bởi vì hắn chẳng phải quan lớn gì, thế nên đợi gần nửa canh giờ, cũng không thấy người đi vào thông báo trở lại.

Sắc trời đã tối, trên đường dù sáng, cũng không có mấy người, thế nên Tần Lâu đột nhiên nghĩ mình rất chi là thê thảm, cứ như là không có nhà để về vậy.

Chờ lâu, y liền ngồi xổm xuống một góc, vươn tay vẽ loạn trên mặt đất.

Vinh Vương đi ra, nhìn thấy dáng dấp như hài tử cả y, không khỏi phì cười. Đột nhiên nhớ tới một người khác.

Tiểu ý biến mất, hần đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt y, ngữ khí khác hẳn với kiểu chế giễu ngày thường: “Chờ lâu rồi đúng không?”

Tần Lâu ngẩng đầu, thấy gương mặt cười đến ôn nhu của hần, có chút sững sờ, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần. Gật đầu, ngữ khí Tần Lâu có chút thương cảm: “Ta đói.”

Vinh Vương khẽ nhú mày.

Y lại bồi thêm câu nữa: “Ngày hôm nay ta chưa ăn cái gì.”

Đồ ăn do đầu bếp của Vinh Vương Phủ làm ra, đương nhiên là đệ nhất thiên hạ. Tần Lâu ăn vào, thấy mỹ mãn vô cùng, ăn từng miếng lớn, đều đã quên người đang ngồi bên cạnh mình là ai.

Vinh Vương đột nhiên nghĩ, có thể hiểu được vì sao kẻ đối với người ngoài luôn nở nụ cười xa cách như Liễu Mộng Túy, lại thích người trước mặt này.

Nếu chính mình không gặp phải người kia., có lẽ cũng thích y chẳng?

Bộ dạng khi ăn của Tần Lâu cực kì khả ái, mỗi khi y ăn gì, gương mặt sẽ trở nên sinh động dị thường. Vinh Vương chỉ nhìn thôi, cũng không nhịn được muốn đi ăn mấy món đang bày trên bàn/

Bởi vì trên mặt Tần Lâu có viết: ĂN NGON~

Đồ ăn trên bàn bị ăn sạch, Tần Lâu rất cực thỏa mãn ợ một cái.

Vinh Vương nhìn chằm chằm gương mặt y, đột nhiên nói: “Người có thể nhìn người ăn cả một đời, chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc.”

Tần Lâu ngẩn người, có chút không hiểu rõ, thế nhưng thấy Vinh Vương cũng không có ý giải thích, liền nói ra mục đích tới đây của mình: “Ta muốn hợp tác với ngươi.”

Vinh Vương mỉm cười: “Ta có thể đoán được.”

Tần Lâu sắc mặt có chút không rõ: “Chỉ là ta không hiểu, ngươi giúp ta thì được cái gì?”

“Liễu Mộng Túy có phải dẫn theo một thiếu niên trở về không?”

Tần Lâu gật đầu.

“Mục tiêu của ta là hắn.” Vinh Vương tiếp tục mỉm cười.

Tần Lâu trong nháy mắt nghĩ mình đúng là bất lực trong ngôn ngữ, nghĩ một hồi, mới giật mình thốt ra: “Nguyên lai... nguyên lai người cũng đoạn tỵ hử?”

Trên trán hiện lên ba vạch hắc tuyến, phong độ phiêu phiêu của Vinh Vương nháy mắt mất sạch, làm bộ ho nhẹ, nói: “Còn tùy đối tượng là ai đi.”

Tần Lâu nhớ tới Thanh Tuyền, cái bộ dáng kia thì “Thụ” mười phần rồi. Chỉ là Vinh Vương.. tựa hồ cũng rất có xu thế đó. Lòng hiếu kỳ nổi lên, y nhìn chăm chăm hắn: “Ta có thể hỏi người một vấn đề rất mạo muội không?”

Vinh Vương mỉm cười: “Người nói.”

“Các người, ai ở trên?”

“... Đúng là rất mạo muội.” Trên trán Vinh Vương, một giọt mồ hôi lạnh rớt xuống.

Tần Lâu đại công tử, vì khổ não về quan hệ của hai đại nam nhân, thế nên mấy ngày nay xem qua không ít sách, cũng đem được cốt yếu của vấn đề nắm chắc trong tay.

Thấy Vinh Vương không đáp, y cũng không hỏi, chỉ nói: “Vậy chúng ta hợp tác như thế nào?”

Đến lúc len lén chạy về trong phủ, trời đã rất khuya, Tần Lâu trước tiên mở hé cửa ra, thăm dò một hồi, không phát hiện cái gì, mới yên tâm đi vào nhà.

Sau đó liền thấy bộ dạng khoanh tay liếc mắt, ra vẻ trầm tư của Liễu Mộng Túy.

Trong giây lát, kinh hoàng nổi lên trong lòng, đầu óc Tần Lâu chợt lóe, mới nghĩ ra mình căn bản không cần hoảng, bởi vì cái người kia đã mấy ngày rồi đâu có để ý tới mình. Thế nên, y, vô cùng tự nhiên đi vòng qua Mộng Túy, đi vào trong phòng.

Cánh tay bị hắn nắm lại, lực đạo vô cùng lớn. Tần Lâu nhăn mày.

“Đi đâu?” Ngừ khí chất vấn.

“Người quản ta?” Ngữ khí rất chi là không phục.

“Cha nuôi mẹ nuôi bảo ta quản người” Ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Bọn họ không nói người hạn chế tự do của ta” Cãi lại.

“Cũng không đêm không về nhà.” Ngữ khí nguy hiểm.

“Bộ có đêm nào ta không về hả? Giờ là giờ nào? Ta không phải đã về rồi sao?” Cố gắng tranh luận đến cùng.

“Canh ba.” Trong giọng điệu hàm chứa bất lực.

“..” Em chỉ biết câm nín nghe tiếng anh nói.

Tần Lâu gục đầu xuống, đột nhiên thấy vô cùng ủy khuất; “Người không phải không để ý đến ta sao, quản ta làm gì?”

“... Ta không có” Âm điệu có chút yếu thế.

Tần Lâu ngẩng đầu nhìn hấn, lệ trong nháy mắt rút lõp bõp: “Ta không cần người xen vào chuyện của ta, người thích làm gì cứ tự đi mà làm.”

“Tần Lâu...” Ngữ khí có chút hoảng loạn.

Hung hăng giật tay khỏi tay hấn, lại trừng mắt nhìn hấn một cái, Tần Lâu chạy vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Không bao lâu sau, tiếng đập cửa vang lên: “Tần Lâu, mở cửa” Ngữ khí rất ôn nhu.

“Người cút, ta không muốn nhìn mặt người” Giọng nữ chính trong ngôn tình tiểu thuyết.

“Ngoan, mở cửa ra được không? Người nghe ta giải thích có được hay không” Ngữ khí xin lỗi của nam chủ si tình trong ngôn tình tiểu thuyết.

“Người đi đi — người đi đi — Ta không nghe” Tiếng ngựa hí (Thỉnh xem “Mai Hoa Lạc” của Quỳnh Dao để biết thêm chi tiết)

Đoạn trên chỉ đơn thuần cho tí YY thôi!

Trên thực tế, Tần Lâu đại công tử đóng cửa xong, bên ngoài một tiếng chuột kêu cũng không có, y liền rất phiền muộn mà chìm vào giấc ngủ.

8. Chương 8: Thiển Châm Chúc

Ngày thứ hai, người nào đó từ trong phòng nhảy ra, tự nhân là đã mặc vào y phục đẹp nhất, tóc cũng chải rất chỉ là cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí còn cài phần hoa, trát khắp người, sau đó tự tin tràn đầy, tiêu sái tới trước gương.

Trong gương đồng, vẫn là hình dạng thường ngày, Tần Lâu nhìn thế, thề độc không bao giờ thêm tin cái gì mà “Nhân yếu y trang” (Người cần quần áo =)), nếu như đổi lại là Liễu Mộng Túy, nói không chừng mặc vải bố cũng đẹp.

Xoa mặt, Tần Lâu tự nhủ phải nâng cao tinh thần.

Vào đại đường, Liễu Mộng Túy cùng với Thanh Tuyền đã ngồi đó ăn điểm tâm, Tần Lâu ngồi xuống, cười mỉm: ” Tào a!”

Dáng tươi cười xán lạn khiến chỉ hai người kia nhất thời ngẩn ra. Thanh Tuyền vô thức đáp lại: “Tào.”

Liễu Mộng Túy thấy hành vi của y có chút kì quặc, ngẩng đầu nhìn tới người đang từ ngoài cửa đi vào, lông mày càng nhíu lại.

Vinh Vương thoát nhìn chính là một bộ hăng hai vô cùng, đến lúc thấy được đường nhìn của một người nào đó trong phòng thì, tâm hơi đau một chút.

Thanh Tuyền muốn đứng lên, Vinh Vương đã chắn trước mặt hắn: “Ta không phải tới tìm ngươi, không cần phải đi.”

Thanh Tuyền có chút ngây người, lại ngồi trở lại.

Vinh Vương quay đầu nhìn Tần Lâu, nụ cười bên môi có chút cứng lại.

Không phải hợp tác hả?? Y cư nhiên nửa điểm phản ứng cũng không có.

Vinh Vương tức giận muốn giơ chân đạp cho Tần Lâu mấy phát, thế nhưng trên mặt không thể biểu lộ ra,

chỉ có thể đi tới bên người y, ngoài cười mà trong bụng nghiêng răng kèn kẹt, nói: “Ăn ngon không?”

Tần Lâu gật đầu lia lịa: “Ăn ngon.”

Vinh Vương tức điên lên, đập y một cái, Tần Lâu bị đau, ngẩng đầu khỏi cái bát, đang muốn phát hỏa, thấy Vinh Vương trừng trừng nhìn y, mới tỉnh ra.

Lau khô vệt thức ăn trên khóe miệng, Tần Lâu có chút nhẩn nhó, trừng mắt nhìn lại hắn: “Vinh Vinh, người cuối cùng cũng đến rồi.” Ngữ khí này... Cô nương trong chốn thanh lâu cũng tự thân là không sánh kịp a~~

Vì thế, ba đại nam nhân đang ngồi đây, đã bị mấy lời của y khiến cho ghen đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng nhịn không được ho khan mấy cái.

Vinh Vương cực kì ức chế, lấy tay đấm ngực. Tần Lâu vội nói: Ai u, Tiểu Vinh Vinh, người làm sao thế? Tôi, uống miếng nước đi.” Đưa nước tới trước mặt hắn, Vinh Vương đang muốn cầm lấy, tay Tần Lâu đã trượt một cái, toàn bộ nước đổ hết lên người hắn.

Khí trời mặc dù không lạnh, thế nhưng nước trong tay Tần Lâu đã ướp lạnh qua, buốt đến mức Vinh Vương thẳng cần chắt khớp hàm. Thanh Tuyền cũng rất khẫn trương chạy tới.

Ánh mắt Vinh Vương rất muốn giết người, Tần Lâu cười hắc hắc, nói; “Tiểu Vinh Vinh, ta không cố ý a, Thanh Tuyền. người dìu hắn đi thay quần áo đi.”

Thanh Tuyền có chút chần chờ, Vinh Vương rất thức thời mà để thêm một câu: “Lạnh quá.”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Tần Lâu tay chống cằm, bất mãn nói: ” Vốn nói là hợp tác, sao ta có cảm giác bị hắn lợi dụng a?”

“Hợp tác cái gì?”

Tần Lâu cả kinh, mới nhớ ra là Liễu Mộng Túy còn ngồi chỗ này. Ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn đang mỉm cười nhìn mình.

Y rất nhanh phủi sạch: “Không có gì.”

“Thật không?” Liễu mộng Túy cười đến độ dương quang chói lọi.

Thở dài, Tần Lâu chỉ có thể thành thật mà nhận tội: “Vinh Vương nói, chúng ta hai người làm bộ thân mật đến chọc tức người.” Cẩn rằng nói: “Ta hiện tại mới biết, hắn căn bản không phải giúp ta chọc người,

mà là chọc Thanh Tuyền.”

“Ta vốn không biết các người đã thân đến mức độ đó?” Liễu Mộng Túy vẫn cười, bắt quá trong nụ cười đã có chút nguy hiểm.

Tần Lâu vội vàng nói: “Không quen, một điểm cũng không quen.”

“Đều đã gọi nhau là “Tiểu Vinh Vinh” rồi, còn nói không quen?” Tiếp tục cười.

Tần Lâu cắn răng: “Cũng bởi vì người không để ý tới ta, ta mới làm vậy.”

Liễu Mộng Túy muốn nói lại thôi, đơn giản im lặng, bưng trà lên uống.

Bầu không khí có chút quỷ dị, Tần Lâu nhìn trái nhìn phải, chính là không dám nhìn thẳng vào mặt hắn. Một lúc lâu sau, Tần Lâu nỗ lực nói: “Bọn họ...”

Liễu Mộng Túy cũng vừa lúc mở miệng: “Tần Lâu...”

Hai người mắt ta nhìn mắt người, đều có chút mất tự nhiên. Liễu Mộng Túy nhẹ thở dài: “Người nói trước đi.”

“Bọn họ thế nào còn chưa ra?” Tần Lâu có chút kinh ngạc.

Mỉm cười, Liễu Mộng Túy nói: “Có chút chuyện cần xử lý, thời gian đương nhiên cần lâu một chút.”

Tần Lâu nhất thời hiểu kỳ: “Chuyện gì?”

Rất không tự nhiên mà ho khan mấy cái, Liễu Mộng Túy lái sang chuyện khác: “Người sao lại cùng Vinh Vương hòa hảo rồi?”

“Chúng ta vốn cũng không có thù hằn gì ghê gớm.”

“Như thế cũng tốt” Liễu Mộng Túy nhìn y, đột nhiên nói: “Người có phải, rất chán ghét loại người như chúng ta?”

“... Người nào?”

“.. Đoạn tụ, long dương” Liễu Mộng Túy không có chút lảng tránh, ánh mắt nhìn thẳng y: “Cũng có lẽ là

khác biệt, trừ ngươi ra, thấy người khác, ta cũng không có cảm giác này.”

Tâm Tần Lâu khẽ động.

“Ngươi chán ghét sao?” Ánh mắt của Mộng Túy khóa chặt lấy Tần Lâu.

Tần Lâu ngậy người, lại không biết trả lời thế nào cho phải.

Chán ghét sao? Y không chán ghét. Thế nhưng, chính là không biết từ chỗ nào, lại nảy ra một cỗ cảm giác quái dị...

Thấy y do dự không nói, ánh mắt Liễu Mộng Túy lại ảm đạm: “Ta vốn cho rằng, ngươi lo lắng chuyện ta không để ý tới ngươi như thế, khẳng định sẽ không chán ghét.”

“Ta không ghét. ” Tần Lâu vội giải thích: “Ta chỉ là... Nhất thời cũng không dễ tiếp thu thôi.”

Liễu Mộng Túy nhẹ nhàng cười, “Ta sẽ cho ngươi thời gian.”

Tần Lâu cắn cắn dục dục hỏi: “Vậy sau đó ngươi còn để ý đến ta không?”

Thấy Liễu Mộng Túy gật đầu, trái tim y không còn sợ hãi, nhảy nhót hân hoan. Qua một lúc lấy, vẫn không thấy hai người kia đi ra, y phiền muộn cầm lấy một quả táo cắn cái cộp, đột nhiên hiểu kì, nói: “Thanh Tuyền là ai?”

“Hắn là người đánh đàn trong phủ Vinh Vương.” Liễu Mộng Túy mỉm cười.

“Vậy sao ngươi lại quen hắn?”

“Ngẫu nhiên đụng phải trong phủ Vinh Vương.”

Tần Lâu vẫn không hiểu lắm, đang muốn hỏi, hai người kia cũng vừa lúc đi ra.

Y phục thoát nhìn không có vấn đề, tương đối chỉnh tề, thế nhưng Vinh Vương tựa hồ dung quang càng thêm tỏa sáng, mà sắc mặt Thanh Tuyền lại có chút ửng đỏ. Tần Lâu nghĩ, rốt cục mình cũng hiểu được cái vấn đề kia là cái vấn đề gì. “Crốp” một tiếng, cắn miếng táo nữa, Tần Lâu cười xấu xa nói: “Y phục các ngươi thay cũng thật lâu a?”

Sắc mặt Thanh Tuyền lại càng đỏ bừng lên, ngược lại, Vinh Vương mặt không đổi sắc, khẽ cười: “Tần đại nhân, để thể hiện lòng biết ơn, ta mời ngươi tới “Thúy Vi Lâu ” uống rượu.”

Tần Lâu nhăn tình lóe lên, nuốt nước miếng: “Hảo”

9. Chương 9: Đàm Tiểu Hà Phù Hợp (vui Về Nói Cười)

“Thúy Vi Lâu” có thể nói là tửu lâu nổi tiếng nhất thủ đô Tuyên Quốc, khung cảnh ưu nhã, thức ăn cũng thuộc hàng mỹ vị khó tìm. Mà điều quan trọng nhất là, nơi này cực kì sang trọng!

Rất nhiều người nghĩ, phong thái càng sang trọng càng có thể thể hiện được đẳng cấp của bản thân mình!

Thế nên gọi rất nhiều món xong, Vinh Vương cùng Liễu Mộng Túy, Thanh Tuyền còn đang khách khí mà uống rượu cùng nghe hát, chỉ có Tần Lâu là liều mạng cầm đầu ăn.

Thức ăn cũng thông thường, thế nhưng trông y ăn, tựa hồ như toàn bộ đều là mỹ vị chỉ trên trời mới có.

Ba người mới uống xong nửa chén rượu, đều khiếp sợ mà nhìn chiếc đĩa của Tần Lâu tới tới lui lui, con mắt lóe sáng như đèn pha.

Qua một lúc lâu, Vinh Vương nhịn không được, bật cười: “Vì sao mỗi lần thấy người, đều có cảm giác như là quý đối đầu thai?”

Tần Lâu ăn cá viên, vừa gắp xương vừa hiếu kỳ: “Các người không ăn?”

Thanh Tuyền nhìn thức ăn một chút: “Hình như ăn rất ngon a.”

Tần Lâu rất tự nhiên gắp một miếng cá cho hắn: “Người thử xem, ăn ngon a.”

Thanh Tuyền cầm đĩa, ăn cá, mỉm cười gật đầu. Tần Lâu cười nói: ” Rất ngon đúng không?”

Vinh Vương liếc mắt khinh thường, ôm lấy bờ vai Thanh Tuyền, trong giọng nói bao hàm sủng nịch: “Là bảo bảo nhà ta không kén ăn thôi.”

“Bảo bảo?” Tần Lâu buồn nôn tới độ thiếu chút nữa đem hết đồ ăn trong miệng phun ra; “Có ai buồn nôn như mấy người không? Hai đại nam nhân mà trước mặt người ta cứ ôm ôm bảo bảo đã khó tiếp thu lắm rồi.”

Vinh Vương cười xấu xa: “Lẽ nào Mộng Túy chưa ôm người bao giờ?”

Gương mặt trong nháy mắt nóng bừng, Tần Lâu ảo não trừng mắt nhìn lại.

“Xem ra là đã từng?” Hắn càng hỏi càng có vẻ ám muội.

Tần Lâu cắn răng. Vinh Vương cười lớn ôm lấy Thanh Tuyền, hôn một cái lên má hắn, đắc ý nói: “Tần đại nhân, ngươi cũng nên biết bản thân có phúc a, Mộng Túy đối với ngươi khác biệt một trời so với người khác a.”

Tần Lâu càng nghe càng thấy quái dị, gãi gãi đầu, mới nghĩ ra chỗ khác lạ ở đâu; “Ngươi gọi hắn là gì?”

“Mộng Túy a.”

“Các ngươi rất thân sao?”

Liễu Mộng Túy nói: “Cùng là quan trọng triều, tất nhiên là thân a.”

Tần Lâu không hề có tí nghi hoặc nào, tiếp tục nỗ lực ăn. Ăn tới độ không nhét thêm được tí nào vào bụng nữa, y mới lưu luyến buông đũa xuống, thỏa mãn uống một ngụm trà xanh, lòng còn nuối tiếc mà nói: “Thực ngon quá.”

Thanh Tuyền cùng Vinh Vương đều có chút giật mình, Liễu Mộng Túy nhưng vẫn ngồi đó, ưu nhã mà cười. Vinh Vương than thở: “Ngươi ăn khỏe như thế, ai mà nuôi được a.”

Tần Lâu cười xấu xa nhìn hắn: “Không bằng người nuôi ta? Người phía sau có cả cái quốc khố của Tuyền quốc làm hậu thuẫn, vững chắc vô song, nuôi ta tuyệt đối không thành vấn đề.”

Vinh Vương vội vã ngồi cách y xa một chút. Liễu Mộng Túy một đường kéo y về, thấp giọng nói; “Không được!”

Trái tim Tần Lâu đập nhanh hơn một chút.

“Ta có thể nuôi được ngươi.” Thần tình Liễu Mộng Túy đột ngột trở nên thâm thúy.

Hình như, trầm luân rồi a.

Tần Lâu bất đắc dĩ nghĩ như thế.

Vô công rồi nghề mà chạy loạn cả ngày, buổi tối, Tần Lâu đột nhiên mất ngủ.

Trong đầu vẫn nghĩ đến bộ dạng ôn nhu mang theo ý cười của Liễu Mộng Túy, ngay cả hình dạng khi còn bé, cũng nhẹ nhàng mà trôi dạt trong đầu,

Khi đó hẳn vẫn quan tâm chăm sóc mình, đồ ngon cho mình ăn, thứ hay cũng nhường cho mình chơi, việc mình làm sai hẳn chịu phạt giùm... Rất nhiều rất nhiều chuyện, cuộc đời Tần Lâu, khi còn nhỏ, thời niên thiếu, đều có hình bóng Liễu Mộng Túy.

Tựa hồ, y chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nếu sau này Liễu Mộng Túy không còn ở bên mình, y sẽ làm sao.

Tần Lâu nghĩ vậy, đột ngột nở nụ cười, Liễu Mộng Túy sao lại không ở bên cạnh mình a? Y nếu chấp nhận tình ý của hẳn, hai người nhất định có thể bên nhau cả đời.

Thế nên, cái thiếu, chỉ là thời gian thôi. Cho nên, tự cho mình thêm một chút thời gian, mình chắc chắn có thể tiếp nhận hẳn.

Hiện tại, nghĩ đến hẳn thì tim đập nhanh hơn, phiền muộn đau lòng, vui mừng ngập tràn trong lồng ngực, không phải là vì thích hẳn sao?

Nghĩ thông những vấn đề này, Tần Lâu rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ngày tiếp theo, y lại buồn chán ngồi ở Thư Các mà trông coi thư tịch, đó là một chức vị nhàn tản vô cùng, tuyệt đối không thăng được quan cũng chẳng phát được tài, Tần Lâu mỗi ngày chỉ có ngủ, đọc tí sách, cùng với thái giám cung nữ trong chung tántán phết đùa nghịch một tí.

Tối buổi trưa, y lại buồn ngủ, ngẩng đầu, đã thấy Liễu Mộng Túy đang đi tới.

Gương mặt tuấn dật, Tần Lâu nhìn ra được quang thải mỹ lệ phát ra từ dung nhan ấy. Thấy trên tay hẳn có vật gì đó, con mắt y lập tức sáng bừng.

“Ăn có ngon không?”

Liễu Mộng Túy gạt đầu, đặt hộp đồ ăn trong tay xuống bàn, thấy động tác nhanh nhẹn của Tần Lâu, có chút bất đắc dĩ: “Người không ăn trưa sao?”

“Ta lại đói rồi!” Tần Lâu hắc hắc cười.

Cấp tốc đem mấy thứ kia nhét vào trong bụng, y thỏa mãn ợ một cái. Nghiêng đầu thấy Liễu Mộng Túy đang đứng ở một bên nhìn hẳn, mang theo tiểu ý, gương mặt Tần Lâu nóng bừng lên. Hẳn lại nói: “Ban

ngày cũng không nên ngủ.”

Tần Lâu rất chi là bất mãn mà sờ sờ mũi.

“Vạn nhất trong khi ngủ, cơ mật công văn của Tuyên Quốc bị người ta đánh cắp thì làm sao?”

Tần Lâu cười nói: “Này thì người yên tâm, thứ ta bảo quan thì khẳng định không mất được. Huống chi không phải chỉ là mấy tấm địa đồ thôi sao? Có gì cần lo lắng chứ?”

“Địa đồ của hoàng cung, nếu bị người ta đánh cắp, vậy thì sẽ rất dễ ám sát đương kim hoàng thượng. Địa đồ của Hoàng Thanh nếu bị đánh cắp, vậy thì bị người công phá chỉ còn là vấn đề thời gian.” Liễu Mộng Túy nói rõ ràng.

Tần Lâu xem thường: “Hoàng Cung thì không nói, thế nhưng Hoàng Thành là chỗ ai cũng có thể đi, bốn cái cửa thành chỗ nào ai chả biết? ĐI một lần không phải là vẽ được hay sao?”

Liễu Mộng Túy mỉm cười, không (thèm) ý kiến.

Hắn đi rồi, Tần Lâu vẫn là đã khởi tinh thần không có ngủ, cầm lấy một quyển dã sử, đang muốn đọc, Thanh Tuyền đã đi tới.

Tần Lâu thở dài: “Ngày hôm nay bộ lưu hành trò đi lang thang sao?”

Thanh Tuyền cười: “Vinh Vương bảo ta tới tìm ngươi. Hắn phải xử lí công vụ.”

Tần Lâu cười hắc hắc nói: “Ngươi có thể tìm đường sao?”

Thanh Tuyền mỉm cười: “Không phải có cung nữa sao” Hắn nhìn vào bên trong một chút, nhãn thần sáng lên: “Thật là nhiều sách” Cuối cùng mang theo chờ mong hỏi Tần Lâu: “Ta có thể lấy mấy quyển xem không?”

Tần Lâu phát phát tay: “Tùy ngươi.”

Thanh Tuyền vui vẻ bước vào trong tìm sách. Tần Lâu vô cùng hiếu kì mà hỏi: “Ngươi làm sao mà cùng Vinh Vương hòa hợp a?”

Trên gương mặt Thanh Tuyền có một tia không được tự nhiên: “Hắn thích nghe đàn.”

“Ngô, vậy nam nhân cùng nam nhân có phải rất quái lạ không?” Y tiếp tục hiếu kì.

“Chỉ cần là chân ái, sẽ muốn cùng hân ở chung một chỗ.” Thanh Tuyền mỉm cười.

Hình như mình cũng rất muốn cùng Mộng Túy ở chung một chỗ, thế nhưng trong lòng vẫn có một tia kỳ lạ. Tần Lâu càng nghĩ càng thấy phiền muộn.

Cái rào cản mà mình không sao vượt qua được, rốt cục là cái gì?

Chẳng lẽ là, yêu chưa đủ?

Càng nghĩ càng đau đầu, Tần Lâu liền không nghĩ nữa. Quay đầu thấy Thanh Tuyền còn đang lục sách xem, vô cùng chăm chú. Đột nhiên một mồi, Tần Lâu ngáp một cái: “Thanh Tuyền, người giúp ta trông một hồi, ta ngủ một chút a.”

“Hảo.”

10. Chương 10: Nhân Độc Túy – Niệm Song Phi (uống Rượu Một Mình – Mộng Cùng Người Song Túc Song Phi)

Tần Lâu không ngờ được, giấc ngủ này, chút nữa đã ngủ tới đại lao. Đợi đến lúc y tỉnh lại thì cũng đã chạng vạng tối, vừa mở mắt ra đã thấy Vinh Vương vẻ mặt lạnh như băng cùng gương mặt suy tư của Liễu Mộng Túy.

Dời đường nhìn một chút, liền thấy được Thanh Tuyền đang ngồi dưới đất, gương mặt có chút trắng xanh, giờ này càng thêm phần nhợt nhạt.

Y nghi hoặc hỏi: “Các người làm sao thế?”

Không ai đáp lời y, Liễu Mộng Túy trong mắt thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Bầu không khí áp bức đến đáng sợ, Tần Lâu nghiêng đầu nhìn Vinh Vương, bị đau đớn cùng khổ sở trong mắt hân làm cho hoảng hốt. Hân từng bước từng bước, đi tới trước mặt Thanh Tuyền, ngồi xuống, chế trụ cằm người kia, ngữ khí lạnh như nước trong hồ băng.

“Vì sao lại làm như thế?”

Thanh Tuyền không nói lời nào, Tần Lâu nhìn vào mắt hân, rốt cục cũng bao hàm thống khổ.

Y đột nhiên có thể cảm nhận được, ái tình mãnh liệt giữa hai người họ.

Vinh Vương cười lạnh, nói: “Người cải trang làm người đánh đàn, suốt một thời gian dài ở trong phủ của ta, không tiếc sức mình câu dẫn ta, đó là vì hai tấm địa đồ chết tiệt này?”

Tần Lâu ngẩn người.

Thanh Tuyền đột nhiên mỉm cười, nụ cười có chút vụn vặt. “Phải!”

Vinh Vương tăng lực đạo trên tay, con mắt không chớp, nhìn hắn: “Vì sao lại làm như thế?”

“Bởi vì ta... là thái tử của Dịch Quốc.”

Chỉ mấy chữ này, khiến cho ai nấy đều sững sờ.

Cho dù là kẻ không hiểu chút quốc sự gì như Tần Lâu cũng đều biết, Tuyên Quốc cùng Dịch Quốc đã giao chiến mấy chục năm. Hai bên không phân thắng bại, đều đang tận lực nghĩ cách đột phá tình hình.

Cánh tay Vinh Vương trùng xuống, Tần Lâu nhìn thấy trong mắt hắn, giọt nước mắt đang tràn.

Hôm qua vẫn còn ôn nhu như thế, hắn ôm bờ vai người kia, sủng nịch mà gọi người kia hai tiếng bảo bảo thân mật làm người ta muốn ới. Mà hôm nay, vì sao lại xảy ra chuyện trời long đất lở này?

Liễu Mộng Túy đi tới, lôi tay y, đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Ngẩng đầu, Tần Lâu đột nhiên nghĩ, ngay cả bầu trời cũng u ám biết bao

Sau đó y nở nụ cười, trời đã tối, còn không u ám được sao?

Hai người lặng lẽ bước đi, Liễu Mộng Túy không hề buông ra bàn tay Tần Lâu. Một lúc lâu sau, Tần Lâu mới hỏi: “Rốt cục, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hắn muốn đánh cướp địa đồ, lại bị chúng ta phát hiện.” Liễu Mộng Túy nói rất lạnh nhạt.

“Nga.” Trong ngực Tần Lâu, cũng không biết là loại tư vị gì, y đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn: “Nhưng hắn đối với Vinh Vương, là chân tình.”

“Phải thì làm sao?” Liễu Mộng Túy thở dài một tiếng, nhìn y: “Có đôi khi, không phải cứ yêu nhau là có thể ở cùng một chỗ. Ngăn cách giữa hai bọn họ, rất nhiều, cứ cho là nỗ lực hết sức mình, cũng khó có thể cầm được bàn tay của đối phương.”

Trong lòng đột nhiên có chút xót xa, Tần Lâu cúi đầu không nói, mặc hần lôi đi.

Về nhà, ăn xong cơm tối, trước khi vào phòng nghỉ ngơi, y quay đầu nhìn Mộng Túy: “Vinh Vương sẽ tha cho hần, đúng không?”

“Chắc chắn.” Thanh âm không hề do dự.

Có chút an tâm, Tần Lâu đi vào phòng.

Một đêm này, Tần Lâu ở trên giường, mắt mở to, không tài nào đi vào giấc ngủ. Trong đầu không ngừng hiện nên hai ánh mắt kia. Tình ái tổn thương, đau đớn giãy dụa, còn có ái tình mãnh liệt mà phải cố nén tận đáy lòng. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Tần Lâu chấn động, y cảm thụ được, thế nào là yêu. Ái tình giữa hai người nam nhân đỉnh thiên lập địa.

Trong trái tim không hề có cảm giác lạ lùng như trước, trái lại xúc động vô cùng.

Ngày thứ hai, Tần Lâu cùng Liễu Mộng Túy tới Vinh Vương Phủ. Trong chớp mắt nhìn thấy Vinh Vương, Tần Lâu có chút không tin tưởng.

Nam tử vốn phong hoa tuyết đại, trong một đêm đã tiêu tụy rất nhiều. Thấy hai người bọn họ tới, cũng chỉ ôm cùng nụ cười đậm nhạt, nụ cười không có linh hồn.

Phải chịu bao nhiêu đau đớn, mới có thể cười như thế đây?

Tần Lâu nhin không được nghĩ như thế. Thế nhưng y không phải Vinh Vương, người y lưu luyến vẫn đang hảo hảo đứng bên cạnh y, thế nên Tần Lâu không hiểu được. Thậm chí không thốt được lời an ủi nào.

Ba người nam nhân cứ như thế, lẳng lặng ngồi, không khí xung quanh, đều phẳng phất đau đớn khó có thể kìm nén được.

Tới buổi trưa, Vinh Vương về phòng đi ngủ, hai người rời phủ Vinh Vương.

“Làm sao bây giờ?” Tần Lâu lo lắng hỏi.

Liễu Mộng Túy chỉ lắc đầu, mỉm cười, nói: “Đói bụng rồi đúng không? Ta dẫn ngươi đi ăn.”

Tần Lâu nhìn một bàn thức ăn trước mặt, thế nhưng không có hứng chí cầm đũa lên, miễn cưỡng ăn một chút, ngẩng đầu nói: “Mộng Túy, ta không muốn làm nữa..”

“Ân?”

“Không làm quan nữa.” Tần Lâu nói.

Liều Mộng Túy không hỏi vì sao, chỉ gật đầu: “Hảo.”

Trong lòng phẳng phất có chút thoải mái, Tần Lâu cắn chiếc đũa: “Ta cuối cùng vẫn nghĩ, bọn họ thành ra như thế, hình như là do ta làm hại.”

“Không quan hệ tới người.”

“Sao lại không quan hệ a? Nếu ta cẩn thận một chút, không ngủ quên, Thanh Tuyền lấy đâu ra cơ hội lấy trộm địa đồ. Vậy thì bọn họ sẽ không phải phân ly như khi đó.” Tần Lâu sắc mặt ảo não vô cùng.

Liều Mộng Túy nhìn y: “Vấn đề giữa hai người họ không phải là chuyện đó.”

“Vậy là cái gì?”

“Một người là thái tử Dịch Quốc, một người là Vương gia Tuyên Quốc, người nghĩ, có thể sao?”

Mặt cúi xuống, Tần Lâu lại bắt đầu khổ sở.

Mấy ngày sau, Tần Lâu cực kì nhàn rỗi, để tránh cho Vinh Vương đau buồn, y cũng ít khi ghé qua Vinh Vương phủ, chỉ ở nhà phơi nắng, dưỡng hoa, thỉnh thoảng ra khỏi nhà chạy loạn, buổi chiều chờ Liều Mộng Túy về nhà ăn cơm.

Sinh hoạt thanh nhàn, tính tình cũng bình ổn xuống rất nhiều, tuy rằng vẫn thích ăn uống, vẫn thích cười to không cố kỵ, thế nhưng nghĩ đến Thanh Tuyền cùng với Vinh Vương, vẫn là có chút thương cảm. Trong đầu vẫn là cảnh tượng tại Thúy Vi Lâu ngày ấy, nụ cười gần như có thể hòa tan người khác trong hạnh phúc trên gương mặt hai người họ, nụ cười xán lạn đến nhường ấy, tựa hồ, Tần Lâu vĩnh viễn cũng không quên.

Đứng ở giữa đường, Tần Lâu đột nhiên có chút đa cảm.

Vĩnh viễn a, vĩnh viễn...

Vốn không biết, đây cũng sẽ là một từ hạnh phúc.

Y ngẩng đầu, bầu trời có chút thâm u, mây đen ùn ùn kéo tới. Đứng dưới trời mưa, lòng y, làm sao có thể

là một mảnh thanh lương như khi trời nắng?

Trở về phủ, Liễu Mộng Túy đã về. Chỉ là sắc mặt có chút không tốt. Tần Lâu dự cảm có chuyện gì đó, thế nhưng Liễu Mộng Túy không nói, y cũng liền không hỏi.

Đến lúc đi nghỉ, y đang muốn đóng cửa, Liễu Mộng Túy đã đi tới trước mặt.

Ôm lấy y, sau đó hôn lên môi y.

Liễu Mộng Túy mang theo nhiệt lượng khó kiềm chế được, cướp đoạt từng phân từng phân trong miệng Tần Lâu, tựa hồ thâm nghĩ hòa tan mọi thứ vào trong nụ hôn cuồng phong bạo vũ này.

Tần Lâu không tránh né, thậm chí còn hơi chút đáp lại người kia.

Phản ứng của y câu dẫn dục hỏa trong người Liễu Mộng Túy, thở hổn hển buông y ra, áp y vào cánh cửa.

Tần Lâu lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai ngăn cách giữa hai người họ lại gần như thế, còn có chút nhìn không rõ gương mặt hẳn. Khí tức ấm áp này, đường cong nhu hòa, ánh mắt nóng rực, lại như thế, ẩn hiện mơ hồ.

Sau đó y biết, là do viên mắt mình đã ướt ướt.

Hơn một tháng, nguyên lai, đã trải qua một tháng đầy áp lực như thế. Chỉ cần đụng vào tâm linh mạnh một chút, sẽ thấy nước mắt chảy ra.

“Ta muốn ngươi.” Ngữ khí của Liễu Mộng Túy, mang theo mê hoặc khiến người ta sợ hãi.

Tần Lâu ngơ người, Liễu Mộng Túy đã tiến sát tới, ôm lấy thân thể y: “Không muốn sao?”

“... không phải.” Tần Lâu không muốn nói có vẻ miễn cưỡng, thế nhưng, nghe ra, vẫn không tránh được có chút gượng gạo.

“Chờ ta trở về, nhất định phải có ngươi.” Trong giọng nói của Liễu Mộng Túy có chút thật vọng, nhưng hẳn, vẫn giả vờ cao hứng.

“Ngươi muốn đi đâu?” Trái tim Tần Lâu có chút nhói lên.

“Phải đi đánh giặc, Dịch Quốc đã phát binh rồi. “Liễu Mộng Túy mỉm cười “Ngươi đừng lo lắng.”

Tần Lâu sao có thể không lo lắng? Chỉ là, y không nói gì, càng thêm ôm chặt người kia. Buổi tối, Liễu Mộng Túy ngủ trên giường y, hai người lẳng lặng ôm nhau nằm xuống. Đến lúc sắp chìm vào giấc ngủ, Tần Lâu nhẹ nhàng nói: “Người không được có chuyện gì.”

Bên môi khẽ nở nụ cười, Liễu Mộng Túy nhẹ nhàng đáp lại; “Sẽ không.”

Tần Lâu yên tâm, nặng nề ngủ.

11. Chương 11: Vân Phiêu Thiên Dĩ Viễn (mây Bay, Ngày Đó Không Còn)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hành trình cực kì vội vã, Tần Lâu thậm chí còn không có thời gian thiết yến tiễn biệt, hắn đã phải ly khai. Gần đến giờ xuất phát, trong lòng Tần Lâu trăm vạn lần không muốn, con mắt vẫn dõi theo gương mặt ôn nhu kia.

Vinh Vương – dáng người so với trước kia gầy gò không ít – đứng cạnh y, tiễn hắn, con mắt vạn phần sinh động cùng mị ý ngập tràn năm xưa, giờ đều là bình tĩnh thản nhiên, Tần Lâu nhìn hắn, đột nhiên thấy nặng nề hơn rất nhiều.

Thấy được ánh mắt y, Vinh Vương mỉm cười; “Người đừng lo lắng, Mộng Túy sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tần Lâu đột nhiên cảm động vô cùng, thời gian này, Vinh Vương vạn phần đau khổ, thế nhưng hắn vẫn tới tiễn chân, thậm chí còn có thể nói lời an ủi mình.

Nhân sinh, rốt cục có cái gì không thay đổi a?

Con người đứng giữa trăm nghìn tướng sĩ, cực kì bắt mắt, khoác chiến bào lên, anh tuấn vạn phần, ngoài đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt Tần Lâu, không nở rời đi. Tần Lâu giật mình, trong nháy mắt, y đã rất muốn gọi hắn trở về.

Còn chưa mở miệng, Liễu Mộng Túy đã đi tới.

“Chờ ta.” Hai chữ giản đơn, hắn lại nói vô cùng mạnh mẽ. Trong ánh mắt, cũng có niềm khát khao cháy bỏng.

Tần Lâu lần này không có chút nào keo kiệt, nói: “Bình an trở về!”

Này, rốt cục đã đáp ứng hắn rồi sao? Liễu Mộng Túy vui sướng vô cùng. Quay đầu nhìn Vinh Vương, hắn mỉm cười nói: “Thay ta chiếu cố y.”

Vinh Vương vỗ vỗ vai hắn: “Hảo.”

Liễu Mộng Túy rốt cục ra đi.

Tần Lâu đột nhiên nghĩ, một mảnh trời xanh không có hắn, thật quá mệnh mông.

Y, lần đầu tiên trong đời, tưởng niệm một người.

Từ khi hắn đi rồi, Tần Lâu, dùng cái chén hắn đã từng uống qua, ngồi chiếc ghế mà hắn đã từng ngồi, ngủ trên chiếc giường mà hắn đã từng ngủ.

Tựa hồ nơi nào cũng đều có vết tích của hấn, vị đạo của hấn.

Tựa hồ chỉ cần vừa ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn thấy nụ cười của hấn.

Bầu trời xanh, trong vắt không một gợn mây, Tần Lâu nghĩ, y yêu Mộng Túy. Chẳng biết yêu từ khi nào, chẳng biết từ khi nào, lại nhớ nhung nhớ nhung người kia đến vậy.

Ái tình này khiến cho tim y ngập tràn cảm xúc, có ngọt ngào, cũng có khổ đau.

Nguyên lai, yêu một người là như thế này sao?

Tần Lâu đứng dưới ánh mặt trời, cười vô cùng xán lạn.

Hai con người cô độc vẫn thường tụ tập lại với nhau, chỉ là một người không hề cười đến vô tâm vô phế, một người cũng không hề nở nụ cười yêu mị không hề cố kỵ như xưa.

Vinh Vương thay đổi rất nhiều, trở nên yên lặng, trở thành một người, mà nếu không có ai chăm chú dõi theo hấn, hấn sẽ chìm lòng không được mà chìm đắm vào bể đau thương.

Thanh Tuyền ở trong lòng hấn, phân lượng thực sự rất nặng a?

Nặng đến độ, triệt để phá vụn con người hấn.

Qua hơn hai tháng, khí trời dần lạnh, Tần Lâu khoác trên người một đồng áo choàng, vào Vinh Vương phủ, gặp Vinh Vương, thì kinh ngạc thấy trên mặt hấn có nét vui mừng. Tâm tình Tần Lâu nhất thời cũng tốt lên nhiều lắm.

Vinh Vương thấy y, vội vã đi tới, cười nói: “Tần Lâu, Mộng Túy sắp trở về rồi.”

Tần Lâu nghe được tin này, trái tim gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Ngày đêm chờ đợi đến khi hấn có thể trở về, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy.

“Là đánh thắng trận rồi sao?”

Vinh Vương sắc mặt có chút trầm xuống, nghi hoặc nói: “Hình như là hai bên muốn hòa đàm.”

“Hòa đàm?” Tần Lâu không lưu ý lắm, “Hòa đàm cũng tốt, hấn có thể trở về là được rồi.”

Hai ngày sau hấn có thể về, Tần Lâu từ sau khi biết được tin này vui vẻ vô cùng. Trở về phủ, y gọi người cẩn thận quét dọn một lượt, thêm đồ trang trí thêm rất nhiều thứ đông tây.

Hấn trở về thấy thế, nhất định sẽ rất hài lòng đi?

Tần Lâu nhin không được nghĩ thế, thậm chí thỉnh thoảng cũng sẽ suy tư, hấn thấy mình rồi sẽ nói cái gì? Sẽ làm cái gì a?

Tất cả tựa hồ đều đắm chìm trong vị ngọt ngào, khiến y quên đi biểu tình muốn nói lại thôi của Vinh Vương.

Ngày quân sĩ khải hoàn về triều, bách tính trong hoàng thành cũng hưng phấn vô cùng. Tần Lâu cùng Vinh Vương ngồi trên mã xa tới hoàng cung, cũng không tài nào ức chế được trái tim đang run lên từng đợt.

Vinh Vương nhìn bộ dạng hưng phấn của hấn, đột nhiên thở dài: “Người... yêu Mộng Túy?”

Tần Lâu nở nụ cười: “Ta nghĩ trên mặt ta đã biểu lộ đủ rồi.”

“Người không phải trước đây rất bài xích chuyện này sao?”

Tần Lâu cực kì vui vẻ: “Hiện tại ta thích.”

Vinh Vương cắn chặt môi, không nói câu nào.

Hoàng thượng thiết yến tại Hoàng Viên, Tần Lâu bị hoa cúc đủ sắc màu làm cho hoa mắt, thế nhưng trên mặt thủy chung nở nụ cười. Y cùng với Vinh Vương đi tới thì, đông đảo đại thần đã tập trung ở đó, tràng diện vô cùng náo nhiệt.

Lôi kéo Vinh Vương chen vào, Tần Lâu rốt cục thấy được kẻ khiến y ngày nhớ đêm mong suốt hai tháng trời rỗng rã.

Vẫn như cũ, là dung nhan tuấn tú, đứng giữa đám người cực kì nổi bật, trên gương mặt lại là nụ cười ấm áp tựa gió xuân.

Nhưng nụ cười này, Tần Lâu nhìn thấy, đột nhiên thấy toàn thân lạnh buốt.

“Lần này hòa đàm, nguyên lai là vị Yến Ngữ Công Chúa của Dịch Quốc đã coi trọng Liễu đại nhân...”

“Có người nói là thời điểm chiến tranh, Liễu đại nhân đã cứu nàng, sau đó hai người nhất kiến chung tình...”

“Liễu đại nhân anh dũng bất phàm, tất nhiên là nữ nhân nào cũng đều ái mộ...”

“..”

Hai bên tai tiếng xì xào vang lên không ngừng, thế nhưng đầu óc Tần Lâu chỉ là một mảnh trắng xóa.

Đơn giản là, Liễu Mộng Túy không đứng một mình.

Tay phải của hắn, cầm một bàn tay khác.

Chủ nhân của bàn tay kia, nụ cười xinh đẹp động phách kinh tâm, toàn thân tôn quý.

Hai người cười, ứng phó với những lời chúc mừng từ bốn phương tám hướng, nụ cười mà Tần Lâu vẫn quen thuộc ấy, đột nhiên, lại chói mắt như thế.

Vinh Vương than nhẹ một tiếng, nói: “Tần Lâu, ngươi đừng khổ sở.”

Khổ sở sao?

Tần Lâu cười nhẹ một tiếng, quay người.

Hai nước hòa đàm là một chuyện rất đáng chúc mừng, thế nên khi Tần Lâu chậm rãi rời khỏi hoàng cung, cũng không gặp mấy người.

Trái tim trống rỗng đột nhiên hốt hoảng, sau đó y bắt đầu thấy đau. Như có vật gì đó đang tắc nơi cuống họng, khó chịu, dường như muốn thoát phá đi ra. Y ngồi xổm xuống, bắt đầu nôn khan.

Đương nhiên là không nôn ra được bất cứ thứ gì, thế nhưng y không khống chế được cảm giác muốn nôn ra tất cả lúc này.

Một bàn tay vỗ nhẹ lưng y, Tần Lâu ngẩng đầu, thấy được gương mặt lo lắng của Vinh Vương.

Mỉm cười, y đứng dậy, tiếp tục bước đi.

Con đường trước mắt càng ngày càng không rõ, có cái gì đó đang chảy tràn xuống gò má. Bước đi của Tần Lâu bất ổn, ngã xuống.

Vinh Vương bước vội lên, đỡ lấy y.

“Ngươi không sao chứ?” Vinh Vương nhăn mày lại.

“Gió thế nào lại lớn như thế? Thổi tung hết cả cát bụi lên rồi.” Tần Lâu mỉm cười nhìn hắn: “Có hạt cát bay vào mắt ta, đau lắm.”

Trái tim đột nhiên như bị vật nhọn nào hung hăng đâm một nhát, Vinh Vương nhìn y lệ vương đầy mặt, không biết nên an ủi thế nào.

Ngày hôm nay không có gió, cũng không có cát bụi tung trời.

Vinh Vương muốn ôm y đứng lên, Tần Lâu lại đẩy hắn ra, một mình lao đảo tiến về phía trước.

Trở về phủ, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của nha hoàn, y nằm xuống giường.

Vinh Vương đứng ở một bên, nhẹ giọng nói: “Ta đã biết từ hôm qua, định nói với ngươi, thế nhưng lại sợ ngươi đau khổ...”

Nhân thần của Tần Lâu trống rỗng, cũng không có lệ chảy ra. Nghe được hắn nói thế, mỉm cười: “Ta đói bụng, ngươi mời ta ăn cơm đi.”

Vinh Vương ngây người.

12. Chương 12: Nhân Độc Lập (sống Một Mình)

Lại tới “Thúy Vi Lâu”. Trước đây, chỗ này là ký ức thống khổ của một mình Vinh Vương, thế nhưng lần này, là của hai người.

Tần Lâu gọi rất nhiều đồ ăn, y ăn cũng rất nhiều. Y hầu như chỉ đảo cơm vào miệng, nuốt hết thức ăn ở trên bàn, trên mặt biểu tình vẫn thỏa mãn như thế.

Vinh Vương thấy thế đau lòng, thấy y còn muốn vươn tay gấp đồ ăn, nhin không được ngăn y lại.

“Đừng ăn nữa.” Vinh Vương ngữ khí rất ôn nhu.

Tần Lâu cười rộ lên, đùa hấn: “Ta vẫn còn đói, làm sao bây giờ?”

“Ta không mang đủ tiền a.” Vinh Vương chăm chú nhìn mắt y.

Buông đũa, Tần Lâu ợ một cái, mới đứng lên liền gấp người xuống, điên cuồng nôn ọe.

Vinh Vương thấy sắc mặt y tái nhợt đến đáng sợ, trong lòng căng thẳng vô cùng.

Tần Lâu ngẩng đầu, lau đi uế vật bên khóe miệng, lẩm bẩm nói: “Tiếc thật.”

Cuối cùng, Vinh Vương ôm y bế về phủ. Trên đường, Tần Lâu vùi đầu vào lòng hấn, nơi chạm vào gương mặt của y, đột nhiên có điểm lạnh lẽo vô cùng.

Y nằm hai ngày, Vinh Vương không tới, Liễu Mộng Túy cũng không có trở về.

Sinh hoạt tựa hồ vẫn là như thế này, Tần Lâu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, vẫn mơ nghĩ, cũng tận lực quên đi những chuyện không muốn biết. Bỏ bàn cờ ra, cũng Vinh Vương chậm rãi chơi, Tần Lâu thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn gương mặt hơi cúi của người kia, hiền lành thực sự.

Khí chất yêu mị năm xưa không còn thấy bóng, Vinh Vương thoát nhìn tựa hồ như một thanh niên đầy hứa hẹn.

“Người sau đó năng đến bồi ta chơi cờ đi.” Tần Lâu đột nhiên nói.

Vinh Vương mỉm cười: “Chúng ta hình như là hai người bồi lẫn nhau.”

Tần Lâu cũng không khỏi bật cười thành tiếng, tay cầm quân cờ đột nhiên có chút run. Sau đó y nghiêng đầu, thấy Liễu Mộng Túy.

Dương quang ảm áp chiếu rọi khắp người hắn, thoát nhìn nhu hòa như thế, ôn nhu như thế. Tần Lâu nheo mắt lại, cúi đầu, tiếp tục buông quân cờ xuống, sau đó nhìn Vinh Vương đắc ý cười: “Người thua.”

Vinh Vương thật sự thua, hắn có chút cảm thán: “Đánh bốn canh giờ liền, cuối cùng lại thua...”

Tần Lâu nháy mắt mấy cái: “Nếu không phục thì tiếp tục chơi.”

“Hảo.”

Tần Lâu biết, bản thân đang tận lực quên đi cái người đang đứng ở một bên kia. Trái tim y bắt đầu run rẩy, y có thể cảm thấy được đường nhìn nóng rực của người kia.

Gương mặt đã từng khiến bản thân nhớ nhưng đến thế, vậy mà, giờ đây Tần Lâu hy vọng, cả đời cũng không cần thấy lại.

Cuối cùng, lại nghiêng đầu, hướng về phía người tựa hồ đang bị ánh dương quanh vây quanh kia, lộ một nụ cười nhàn nhạt: “Người còn muốn đứng bao lâu?”

Liễu Mộng Túy liền đi tới, cả người buộc chặt.

Vinh Vương rất thức thời đi ra bên ngoài.

Tần Lâu đột nhiên rất khinh bỉ chính mình, bởi vì hắn ngồi cách xa như thế, y vẫn ngửi được vị đạo quen thuộc kia.

Liễu Mộng Túy ngồi xuống trước mặt y, nhãn thần nóng rực nhìn y.

Tần Lâu cười tủm tỉm, nói: “Lúc nào khởi hành?”

“Ngày mai.” Ngữ khí có chút trầm thấp, thế nhưng vẫn rất dễ nghe.

“Cha mẹ nuôi thì sao?” Tần Lâu phát hiện khả năng đóng kịch của mình tăng cao rồi, một tầng tiểu ý nhàn nhạt thủy chung không rách, trái lại, cười càng lúc càng hài lòng.

“Đã an bài ổn thỏa rồi.” Trong mắt Liễu Mộng Túy có một tia phức tạp.

“Là trở về thu thập đồ đạc sao? Đồ của người ta không có chạm vào.” Tiểu ý đột nhiên đông cứng. “Ta đều đã quên nhà vốn là của người, ta lập tức dọn đi.” Y hoảng hốt đứng lên, muốn vào trong nhà, lại bị Liễu Mộng Túy kéo lại, ôm vào lòng.

Vẫn là vị đạo khiến người ta thoải mái năm xưa, con mắt Tần Lâu có chút cay.

“Không phải như mọi người vẫn nói.” Ngữ khí Liễu Mộng Túy có chút vội vàng, vòng tay ôm Tần Lâu cũng dùng rất nhiều khí lực: “Tần Lâu, ta không thương nàng, ta chỉ yêu người.”

Tần Lâu cho rằng, chính mình sẽ khóc, thế nhưng phát hiện ra, một giọt lệ cũng không rơi xuống.

“Bọn họ nói, chỉ cần ta tới Dịch Quốc làm phò mã, liền có thể hòa đàm, biên cảnh hai nước có thể trăm năm hưởng cảnh thái bình không lo loạn lạc.” Hắn cúi đầu nói, có chút đau đớn không kiềm nén được.

“Người làm đúng a.” Mỉm cười, Tần Lâu giẫy khỏi vòng tay của hắn, ngẩng đầu nhìn: “Cha mẹ nuôi sau khi biết, chắc hẳn vui tới không nói nên lời đi. Bọn họ vẫn mong người có thể một bước lên trời a.”

Tần Lâu trước mặt thật xa lạ. Liễu Mộng Túy càng hy vọng, y có thể khóc nháo, chửi rủa chính mình.

Thế nhưng không có, nụ cười của y vẫn như cũ, xán lạn vô cùng.

Tần Lâu làm bộ như là thở phào nhẹ nhõm: “Ta vẫn đang do dự phải làm thế nào nói với người chuyện ta không thích nam nhân a, hiện tại rốt cục không cần rồi. Chúng ta, làm huynh đệ là tốt nhất.”

Liễu Mộng Túy nhú mày.

“Không phải là làm tổn thương người rồi đấy chứ?” Tần Lâu lè lưỡi.

“Tần Lâu..” Thần sắc Liễu Mộng Túy vô cùng nghiêm túc: “Là ta phản bội thệ ước của chúng ta.”

Tần Lâu cười, hơi nghiêng đầu, trên mặt có mấy phần khó hiểu: “Giữa chúng ta, có thề ước nào sao?”

Liễu Mộng Túy sắc mặt cứng lại.

“Có phải là, người hiểu nhầm gì rồi không?” Y đưa lưng về phía hắn, ngẩng đầu, trên gương mặt bừng sáng ánh dương quang, ngập tràn tiểu ý.

Liễu Mộng Túy không nói lời nào, trên mặt dần dần hiện rõ đau thương không kiềm nén được.

“Nhà, người trông giữ hộ ta đi.” Mí mắt hắn có chút run rẩy. “Hoặc là, bán đi cũng được.”

“Hảo.” Thanh âm không hề do dự.

Nghe được bước chân xa dần của Liễu Mộng Túy, trên mặt Tần Lâu vẫn tràn ngập ý cười, trong lồng ngực, đau đớn lại không sao ngăn được.

Sau đó, sẽ không gặp lại nữa đúng không?

Cho dù nhìn thấy, cũng sẽ không giống năm xưa đúng không?

Cơn gió lạnh thổi qua, thổi khiến toàn thân y nổi da gà.

Cái lá duy nhất còn sót lại trên thân cây trong viện, lảo đảo buông mình, vẽ ra một độ cung cuối cùng của cuộc đời.

“Thì ra, đã sắp bắt đầu mùa đông rồi.” Y khóa chặt trường sam, thì thào tự nói.

13. Chương 13: Tình Thương, Định Chung Sinh (tình Ái Tổn Thương, Cả Đời Định Đoạt)

Cho nha hoàn nghỉ việc, Tần Lâu bắt đầu thu xếp chuyện bán nhà. Y nhớ rõ, năm xưa Liễu Mộng Túy nói là dùng bảy trăm lượng bạc để mua, bây giờ, y tìm thấy khế ước mua nhà, ngần người.

Mặt trên tờ khế ước, mấy viết chữ lớn bằng mực chu sa, hai ngàn lượng.

Tần Lâu không biết vì sao hắn phải gạt mình, cũng không có tâm trí muốn biết. Tìm được khế ước lại không biết phải bán thế nào, bán cho ai. Suy nghĩ một chút, y liền đi Vinh Vương Phủ.

Lúc y đi vào, Vinh Vương đang xử lý công vụ, bộ dạng tập trung chăm chú có một cỗ mị lực vô cùng đặc biệt. Hắn thấy Tần Lâu thì mỉm cười:

“Sao người lại tới đây?”

Biểu tình Tần Lâu có chút thương cảm; “Người biết ai muốn mua nhà không?”

Vinh Vương sửng sốt: “Người muốn bán nhà?”

“Ân, chính là căn nhà của Mộng Túy.”

“Vậy người ở đâu?” Vinh Vương nội tâm căng thẳng.

Nhàn nhạt nở nụ cười, Tần Lâu nói: “Về quê. Cha ta cũng nói, hi vọng ta có thể trở về, làm một tiên sinh dạy học.”

Vinh Vương trên mặt có kinh ngạc.

Tần Lâu cười ra tiếng: “Chứ không phải sợ ta làm lỗ tương lai con nhà người ta?”

“Không có, ta giúp người tìm người mua.” Vinh Vương nhận lấy khế ước bán nhà, mày hơi nhíu lại, lo lắng nhìn y. “Người thực sự về quê sao?”

“Ân.” Y giả hoạt cười, “ Chẳng lẽ người đang luyến tiếc ta sao?”

Vinh Vương mỉm cười, trong lòng một trận rung động vô danh.

Hắn đúng là luyến tiếc y rồi đi.

“Mấy ngày này, ta ở chỗ người. Được không?”

Nhìn bộ dạng cằn cằn dực dực của y, Vinh Vương gật đầu; “Đương nhiên không có vấn đề gì.”

Lúc ăn cơm chiều, Vinh Vương lo lắng nhìn y, Tần Lâu cũng không khác gì so với thường ngày, chỉ là động tác khi ăn chậm rất nhiều, miệng y lúc nào cũng nở nụ cười, thế nhưng Vinh Vương càng nhìn càng khó chịu.

Y... muốn khóc đúng không? Giống như mình vậy.

Ăn không nhiều lắm, y buông bát.

Buổi tối, hai người mang rượu ra, ngồi dưới ánh trăng. Trăng cuối mùa thu, thoạt nhìn có vẻ thực mộng lung xa với vợi. Tần Lâu chống cằm nhìn Vinh Vương ưu nhã rót rượu, trong mắt đột nhiên phủ kín một tầng sương mù.

“Hắn đi rồi à?” Tần Lâu ngữ khí rất nhẹ.

Vinh Vương gạt đầu, đem chén rượu đẩy tới trước mặt y.

“Ta rất khó chịu a, thế nhưng không muốn biểu lộ trước mặt hần.” Con mắt y nhìn chăm chăm vào tăng rượu đang nhẹ nhàng sóng sánh trước mặt. “Vinh Vương, ta rất muốn khóc, còn người?”

Vinh Vương ngẩn ra, trên môi nổi nên một mặt cười, bất đắc dĩ: “Ta đã từng khóc.”

“Trước đây ta vẫn nghĩ thực khó hiểu. Người là vương gia, sao lại khóc? Thế nhưng ngày đó ta nhìn người, thực sự khó chịu vô cùng. Cảm giác hiện tại của chúng ta, có phải rất giống nhau?” Cười cười tự giễu, Tần Lâu nhìn hần, “Không ai cần ta nữa, làm thế nào bây giờ?” Y nhắc chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch. Dịch thể nóng bỏng tràn vào trong bụng, khiến suy nghĩ của y cũng có chút trào ra.

Vinh Vương không nói gì, cũng nhắc chén rượu trước mặt lên uống cạn, sau đó lại châm đầy hai chén.

“Ta có phải rất ích kỷ hay không? Hần lo cho thiên hạ, lo cho bách tính, nhưng ta chỉ nghĩ tới bản thân mình.” Tần Lâu cười rộ lên, hai hàng lệ cũng theo đó mà chảy xuống.” Hai nước giao chiến có liên quan gì đến ta? Ta đã nghĩ như thế, chỉ cần người ta yêu thương có thể bình an vô sự đứng bên ta là tốt rồi...” Âm điệu của y càng ngày càng thấp, uống rượu, lại cười xán lạn đến thê lương: “Ta vốn tưởng rằng hần có thể cùng ta sống cả đời, cả đời ôn nhu đối đãi với ta, bao dung những thiếu sót của ta, ta làm cái gì cũng có hần bồi bên cạnh.”

Vinh Vương thở dài một tiếng: “Ta cũng đã nghĩ, ta với Thanh Tuyền cũng sẽ như thế.”

Hai người uống rượu, lại rót đầy.

“ngô, Mộng Túy từ nhỏ đã quen ta, hần lúc nào cũng rất thương ta, thời điểm cha ta đánh ta luôn luôn che chở ta...”

“Lần đầu gặp Thanh Tuyền là lúc hần đang đánh đàn, ta nhìn thấy, không hiểu vì sao trái tim đột nhiên lỡ đi một nhịp...”

“ ... ”

“ ... ”

Hai người vẫn cứ nói, vẫn uống rượu, mãi đến lúc say mềm

Ánh trăng đã ẩn sau tán cây, chén rượu bị bàn tay Tần Lâu gạt qua, lăn lông lốc, rơi xuống đất vỡ tan tành, phát sinh âm hưởng vô cùng thanh thúy.

Y ngẩng đầu, người đang gục mặt dưới bàn kia, sao nhìn giống Mộng Túy quá đỗi. Y trong lòng vui sướng vô cùng, cơ khát xoa lên gương mặt hần. “Mộng Túy... người đã trở về, người quả nhiên sẽ không bỏ rơi ta?”

Vinh Vương bị y xoa, tỉnh giấc, lắc đầu, lảo đảo đứng lên, nói: “Tần Lâu, vào phòng đi ngủ đi.”

Tần Lâu nhưng vẫn ngồi đó, mê luyến nhìn gương mặt hần, Vinh Vương nhẹ nhàng ôm lấy y, bế về phòng.

Đặt y xuống giường, Vinh Vương dưới chân mềm nhũn, đầu có chút mông lung, ngã ngồi xuống bên cạnh Tần Lâu.

Con người trong suốt như ánh mắt nai, nhân thần tràn ngập quyến luyến không rời. Vinh Vương ngẩn người, mùi rượu dâng lên, đột nhiên có xung động muốn hôn môi.

Tần Lâu nói nói cổ áo, thấp giọng nói: “Nóng quá.”

Xương quai xanh trắng nông hiển lộ, Vinh Vương có chút không dời được tầm mắt của mình.

“...Ngô.” Tần Lâu không kiên nhẫn, tiếp tục nói y phục ra. Vinh Vương nói nhỏ: “Muốn cởi sao?” Hần nói rất nhẹ, cẩn cẩn dục dục, nín thở, chờ Tần Lâu trả lời.

“Ân, nhanh lên một chút.” Người nóng đến độ y chỉ hận không thể một chốc cởi sạch quần áo trên người.

Vinh Vương cởi vạt áo của y ra, ngón tay không kiềm được, có chút run rẩy.

Làm như vậy rất không hợp lý, rất dè tiện, thế nhưng, Vinh Vương không tài nào dừng tay được.

Đem y phục của y, toàn bộ đều cởi xuống. Tần Lâu thoải mái phát sinh tiếng rên rỉ khê khàng, bàn tay vẫn ôm ngang thắt lưng của Vinh Vương, mị nhân như tơ.

Bờ môi của y, khiến cho người ta mê muội.

Vinh Vương cũng không nhịn được nữa, ấn môi xuống bờ môi đó.

Hai đầu lưỡi, rất nhanh, dây dưa triền quán, hòa lẫn với rượu hương nhàn nhạt. Dục hỏa trong cơ thể Tần Lâu một điểm một điểm bị châm lên, khó chịu mà giây dựa thân thể.

Lý trí của Vinh Vương triệt để bị đánh gục.

Cởi bỏ quần áo, chuẩn bị tốt tiền hí, Vinh Vương trong nháy mắt có chút do dự.

“Tần Lâu...” Hắn đang muốn hỏi, hắn có thể hay không. Tần Lâu cũng đã không kiên nhẫn kéo hắn về phía mình.

“Ta muốn.” Trên mặt Tần Lâu, là vẻ mê hoặc đến chết người.

Vinh Vương không nhịn nữa,

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào gương mặt của Tần Lâu, con mắt y có chút giật giật, sau đó mở ra.

Đầu tiên, y thấy khung cảnh chung quanh có chút quái dị, vừa xa lạ, lại vừa có chút quen. Sững sốt một hồi, y mới phát hiện có người đang ôm chặt lấy cơ thể mình.

Chậm rãi nghiêng đầu, y thấy gương mặt tuấn mỹ gần kề.

Con mắt nhắm chặt, bờ môi phẫn nộ.

Là Vinh Vương.

Đầu óc có chút không rõ ràng, Tần Lâu tỉ mỉ suy nghĩ một chút, thâm nghĩ tới việc đêm qua, hai người cùng nhau uống rượu.

Có lẽ chỉ là uống say xong nằm cùng một chỗ thôi a, Tần Lâu rất đơn thuần nghĩ thế.

Bàn tay tưởng động đây, nhưng phát hiện nó còn đang nắm một bàn tay khác. Sau đó Tần Lâu bắt đầu thấy có điểm không ổn.

Hai người đều xích lõa, y còn có thể cảm thụ được da thịt ấm áp của người kia, bàn tay hắn đang ôm lấy thắt lưng mình, còn có hai chân đan chặt vào nhau...

Tần Lâu nhắm mắt, đã biết hai người họ rốt cục đã làm cái gì.

Cái này, có thể gọi là rượu hậu loạn tính đi?

Vinh Vương rất nhanh cũng tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy y, trong nháy mắt có chút không thoải mái.

Đường nhìn của hai nam nhân đan vào nhau, tư thế ôm nhau không thay đổi. Tần Lâu thậm chí còn cảm giác được hạ thể của hắn hơi biến đổi,

Tần Lâu liếm liếm môi, rốt cục mở lời: “Chúng ta...” Nói rồi, lại không biết nói tiếp thế nào.

“Tần Lâu.” sáng sớm, thanh âm của Vinh Vương có chút khàn khàn trầm thấp, Tần Lâu nghe thấy, sắc mặt có chút nóng lên: “Chúng ta sau đó, ở cùng một chỗ đi.”

Tần Lâu sửng sốt.

“Ta không thương nữ nhân, người cũng không yêu, đúng không?”

Tần Lâu nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

“Ta bị tình làm khổ, người cũng bị tình gây thương tổn, đúng không?”

Tần Lâu lại “Ân” một tiếng.

Vinh Vương nhìn y, bờ môi khẽ động: ‘Vậy chúng ta, ở cùng một chỗ đi.’

14. Chương 14: Tĩnh Hảo Du Nhiên (cuộc Sống An Nhàn)

Tuyên Quốc mặc dù không bài xích nam tử luyện ái, thế nhưng vẫn có một chút không thừa nhận được. Đặc biệt là chuyện đệ nhất vương gia của Tuyên Quốc thú một nam phi.

Nhưng riêng lần này Vinh Vương vô cùng kiên quyết, thậm chí còn lấy chuyện từ bỏ tước vị ra để bức ép, hoàng thượng rơi vào đường cùng, chỉ có thể đáp ứng. Thế nhưng có một điều kiện, là không thể mở tiệc lớn.

Vinh Vương cùng Tần Lâu cũng không có ý định mở tiệc hỉ gì, hai người chỉ là an tĩnh, cùng ngồi một chỗ ăn cơm.

Vinh Vương gấp một miếng cá, bỏ vào trong bát Tần Lâu. Tần Lâu ngẩng đầu, đáp lại bằng một nụ cười.

Cả một ngày, Tần Lâu vẫn quen với việc cùng hắn ở chung. Cũng may, buổi sáng hắn phải vào triều, buổi chiều lại có công vụ cần xử lý, chạng vạng mới về phủ.

Hắn nói với y, hai người sau này sẽ cùng ở một chỗ.

Tần Lâu nhàn nhạt cười, như thế cũng không có gì không tốt? Nói chung, so với việc sau này tìm một nữ nhân mình không yêu tốt hơn nhiều lắm

Chí ít, trong lòng hai người đều minh bạch, người đối phương yêu không phải là mình.

“Muốn đón cha mẹ người tới không?” Vinh Vương đột nhiên hỏi.

Tần Lâu nghiêng người, sau đó lắc đầu: “Ta sợ bọn họ đem ta đánh cho tàn phế mất.:

“Có ta ở đây, người sợ cái gì.” Hắn ôn nhu cười an ủi, nhìn y buông bát xuống, sau đó nhớ đến lần đầu tiên thấy bộ dạng ăn cơm của y.

Biểu tình vô cùng thỏa mãn, khiến hắn nhin không được mà nghĩ, người sau đó có thể nhìn y ăn cơm cả đời, khẳng định sẽ vô cùng hạnh phúc.

Thế nhưng hắn không hề nghĩ tới, người đó lại là mình.

Sáng sớm hôm đó, Tần Lâu không trách hắn, chỉ coi như là hai người đều uống say, một hồi ý loạn tình mê phóng túng mà thôi.

Thế nhưng Vinh Vương lại biết, tối hôm qua, hắn vô cùng thanh tỉnh.

Ăn cơm tối xong, Vinh Vương hòa nhã nói: “Người đi ngủ trước đi, ta còn phải xem một chút công văn.:

Tần Lâu gật đầu, xoay người ly khai, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại quay đầu lại.

Vinh Vương nghi hoặc: “Còn việc gì sao?”

Tần Lâu lắc đầu.

Nằm trên giường, Tần Lâu ngủ không được. Y vừa muốn hỏi hắn, tối nay phải ngủ ở đâu, thế nhưng cuối cùng vẫn không nói thành lời.

Sau đó phải sống cùng nhau cả đời a, ngủ đâu đâu có quan trọng gì sao?

Thế nên, y vẫn về gian phòng thường ngày Vinh Vương vẫn ngủ. Giường chiếu hỗn loạn ban sáng đã được

chỉnh lý ổn thỏa, nhưng vẫn còn lưu lại vị đạo trên người hắn.

Khác với vị đạo thanh đạm trên người Liễu Mộng Túy, là một loại khí tức vô cùng thoải mái khiến người ta vô thức yên tâm.

Nhìn giường chiếu, đầu óc Tần Lâu có điểm trống rỗng.

Y không chỉ cùng với nam nhân làm chuyện đó, còn muốn cùng hắn sinh hoạt cả một đời...

Quan trọng nhất là, cả hai người bọn họ, không yêu đối phương.

Tần Lâu cười nhẹ, như thế cũng tốt, nói chung, cả đời này, y cũng sẽ không yêu ai nữa.

Vinh Vương bận rộn xử lý công vụ đến tận nửa đêm, đến khi hai con mắt cay xè mới nhớ đến cũng nên đi ngủ. Tắm rửa xong, hắn đi vào phòng, cái đầu tiên thấy, chính là gương mặt ngủ rất say của Tần Lâu.

Khi ngủ, trên mặt y không có mặt ưu thương vương vất, cũng không có nét tinh quái nghịch ngợm. Là một dung nhan vô cùng bình đạm, hoàn toàn không thể sánh được với mỹ mạo của Thanh Tuyền.

Ngón tay xoa nhẹ lên gương mặt y, lướt theo đường cong gương mặt, ngay cả chính Vinh Vương cũng không có phát hiện, trên gương mặt hắn, thần sắc ôn nhu đến lạ kỳ.

Môi, cũng không tự chủ được mà hôn lên môi hắn, Tần Lâu chỉ là có chút giật mình, liền chậm rãi nhận lấy nụ hôn kia.

Phản ứng chậm nửa nhịp của y, lại vô tình đẩy lên dục hỏa của Vinh Vương.

Ngạc nhiên với phản ứng của mình, hắn hoảng loạn tách bờ môi ra. Tim đập nhanh đến kỳ cục.

Tần Lâu mở mắt, thấy Vinh Vương ngơ ngẩn nhìn mình, y cũng ngây người trong thoáng chốc, sau đó cười nhạt: “Hiện tại đã xử lý xong công vụ rồi sao?”

“Ân.” Nhanh chóng thu lại vẻ mặt tự nhiên, Vinh Vương nỗ lực bắt mình bình tĩnh: “Ta đánh thức ngươi sao?”

“Ân.” Tần Lâu chọc hắn, mắt chớp chớp vô tội mười phần.

Chui vào trong chăn, Vinh Vương kinh ngạc phát hiện trong chăn lạnh vô cùng, đụng tới da thịt của y lại càng thấy lạnh.

Tần Lôu nhích vào bên trong, tránh cho cơ thể mình chạm vào hấn, Vinh Vương vì động tác này của hấn mà nhả mảy. Ôm Tần Lôu vào lòng, giữ chặt lấy thắt lưng y, không cho y lộn xộn: “Sợ lạnh sao?”

Y cũng liền thuận theo tiến vào cái ôm ấm áp của người kia, Tần Lôu khẽ trả lời: “Ân, từ trước tới giờ vẫn sợ.”

“Bây giờ còn đang là mùa thu a.” Hấn chọc y. “Vậy người trước đây làm sao mà qua được mùa đông thế.”

“Mộng Túy sẽ nằm với ta một lúc, có đôi khi hai chúng ta cùng nhau ngủ.”

Trái tim đột nhiên có chút cứng đờ, Vinh Vương ngay cả bản thân cũng không biết vì sao, nghe y nói những lời này lại có điểm khó chịu.” Sau này có ta ngủ cùng người.” Cầm hấn dựa vào mái tóc y.

Tần Lôu hơi ngắc đầu, nhìn làn da nhẵn nhụi dưới cổ người kia, “Người cùng với Thanh Tuyền, cũng là như thế này sao?” Phát hiện thân thể hấn cứng đờ, Tần Lôu có chút ảo não: “Xin lỗi, ta hỏi vậy rồi.”

“Người không sai.” Nhẹ nhàng cười, Vinh Vương nói. “Chúng ta luôn luôn phải đối mặt với những vết thương này, một người sẽ thấy lạnh lẽo, hai người sống cùng sẽ thấy dễ vượt qua hơn một chút.”

Tần Lôu ngắc đầu lên nhìn hấn, con mắt lóe sáng: “Ta muốn nghe chuyện của người cùng với Thanh Tuyền.”

“Ta nghĩ người phải biết rồi chứ?”

Tần Lôu hít hít mũi: “Ta muốn nghe chi tiết.”

“Chi tiết sao?” Vinh Vương tựa hồ nhớ lại cái gì, trên mặt có một tầng quang nhàn nhạt: “Quen biết, yêu nhau, trải qua một thời gian ngọt ngào đường mật, khắc khấu, lại hòa hảo, cuối cùng là triệt để lợi dụng.”

Trong mắt hấn có thương cảm, Tần Lôu yên lặng nghĩ.

Này, quả thực là một cố sự, rất thương cảm, cũng rất tàn nhẫn.

“Chúng ta đều bị vứt bỏ đúng không?” Tần Lôu miễn cưỡng nở nụ cười: “Liều Mộng Túy, Thanh Tuyền, những người này, sau đó, hấn sẽ không xuất hiện lần nào nữa trong sinh mệnh của chúng ta. Đúng không?”

Nụ cười của y rất miễn cưỡng, Vinh Vương có thể cảm nhận được.

Ánh nhìn của Tần Lôu sáng long lanh, mang theo chờ mong mà nhìn hấn.

Vinh Vương đột nhiên có chút khấn trương.

“Ta đói bụng, người nấu gì đó cho ta ăn đi.” Tần Lâu đột nhiên thốt ra câu đó.

Vinh Vương bật cười.

Luộc trứng cùng nấu mì, Tần Lâu ăn đến độ mặt mày rạng rỡ, Vinh Vương ngồi một bên nhìn y ăn. “Đột nhiên nghĩ, nhìn người ta vui sướng ăn gì đó, đối với người nấu mà nói, là một loại tán thưởng.”

Tần Lâu liếc mắt nhìn hắn, “Ta ăn cái gì cũng đều thấy ngon cả, người không cần đặc y mình nấu ăn ngon làm gì.”

“Vô lương tâm.” Hắn gõ đầu y “Sau đó không nấu cho người ăn nữa, người phải biết, đồ ta nấu, ngay cả hoàng huynh cũng chưa có phúc được ăn đâu.”

Tần Lâu sờ sờ mũi: “Tính cách tự kỉ sau này cũng phải sửa một chút.”

Vinh Vương trừng mắt: “Ta tự kỉ?”

“Đúng vậy, tự kỉ cuồng,” Tần Lâu gật đầu xác nhận. Thấy tay của Vinh Vương lại muốn gõ tới, y vội vã tách ra: “Người ta nói, trời đánh tránh bữa ăn.”

Vinh Vương không buông tay xuống: “Vậy người ăn nhanh lên.”

Tần Lâu lại liếc mắt nhìn hắn đầy khinh bỉ.

15. Chương 15: Tuyết Lạc Thanh Ti Tiêm (tuyết Rơi Trên Tóc)

Ăn xong đồ ăn, Tần Lâu thỏa mãn ợ một cái, sau đó nhanh chóng lẳng lên giường. Vì lúc này vừa ngủ xong, giờ này y tỉnh như sáo, Vinh Vương nằm xuống, Tần Lâu liền tập quán chui vào lòng hắn.

Vinh Vương nhìn thấy y làm thế không nhịn được cười, ôm lấy thắt lưng y, mơ hồ còn nghĩ. Cứ như thế này mà sống cả một đời – cũng không có gì không tốt!

Hắn vì mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ, Tần Lâu mắt vẫn mở to.

Nhịp tim đập của hai người hòa thành một nhạc khúc hài hòa, khiến Tần Lâu thấy rất an tâm. Tận lực bắt

mình không được nhớ tới Liễu Mộng Túy nữa, Tần Lâu cố đem ánh nhìn của mình hướng tới gương mặt của Vinh Vương.

Dung nhan không chút tì vết, chắc chắn đã khiến vô số người rung động a.

Mỉm cười, sau này cứ thế cũng tốt. Y nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, chuồn chuồn lướt nước, nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say.

Tháng ngày liền cứ như thế bình thản trôi qua. Tần Lâu không thích ra ngoài phủ, bình thường đều chôn chân trong nhà bếp, thường thức đồ ăn do đầu bếp mập mới nghiên cứu làm ra, mỗi lần đều ăn đến mặt mày rạng rỡ.

Khi y đi vào trong vườn, gió lạnh thổi tới khiến cho người khẽ run lên, y chợt nhận ra, mùa đông đến thật rồi.

Vinh Vương mua thêm áo choàng lông cho y, nhìn qua cực quý giá. Áo choàng dày rộng khóa chặt trên người, khiến cho gương mặt y đột nhiên trở nên nhỏ bé. Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, nở nụ cười xán lạn.

Sau đó trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm ấy hạ xuống.

Y cởi bao tay ra, nhảy lên bắt lấy bông hoa tuyết đang rơi xuống. Bắt được, mở tay ra, chỉ nhìn thấy một vết nước lạnh như băng.

Phía sau truyền đến một trận cười khẽ, Tần Lâu quay lại, nhìn thấy Vinh Vương đang đứng giữa trời tuyết hạ, cười xán lạn tựa dương quang.

Đột nhiên phát giác, hắn là đang cười nhạo mình, Tần Lâu chạy qua, nhảy lên lưng hắn “Cười cái gì?”

“Sao tự nhiên khờ đến độ đi bắt hoa tuyết làm gì?” Vinh Vương vẫn không nhịn được cười, đưa tay đỡ thân thể Tần Lâu, để y không bị ngã.

Tần Lâu bĩu môi: “Này không phải là do ta buồn chán sao?” Ôm lấy cổ hắn, không cho tuyết rơi vào trong cổ đối phương.

Vinh Vương công y, chậm rãi bước đi: “Buồn chán sao? Vậy buổi chiều ghé Phúc Vương Phủ với ta đi.”

“Đi làm gì?”

“Hắn nạp phi.” Vinh Vương cười: “Có lẽ sẽ có đồ ăn ngon a.”

“Ta đi.” Mùng rở hô lên, tuyết hạ càng dày, từng đợt từng đợt rơi xuống tóc, dính trên y phục. Tần Lâu dựa sát vào lưng hắn, nhưng nghĩ thương cảm cực kì: “Vinh Vương, người thật thông minh a.”

Vinh Vương hơi nghiêng đầu, trong ánh mắt có chút nghi hoặc.

Tần Lâu ngẩng đầu nhìn từng đợt tuyết trắng đang rơi xuống: “Nếu chúng ta không ở cùng một chỗ, sống một mình, vậy mùa đông, sẽ lạnh lắm.”

Trong mắt Vinh Vương thoáng hiện lên tiếu ý, công y về phòng.

Bóng lưng hai người họ, rất ấm áp.

Tần Lâu rất ít khi gặp qua khung cảnh xa hoa đông người. Ngày xưa khi làm qua, thì dù có thể lên đại điện, cũng chỉ có thể đứng ở rất xa phía đằng sau. Hơn nữa, sau khi y thượng triều xử lí xong công vụ liền về nhà, thế nên xã giao không có mấy.

Lần này Phúc Vương Phủ đón dâu, làm vô cùng đình đám.

Rất nhiều rất nhiều người, đồ ăn mỹ vị, lễ vật chồng chất như núi, lời chúc mừng khách sáo, vẻ mặt vui mừng, đều khiến y ngẩn người không biết phải làm sao.

Người Phúc Vương lấy đương nhiên là thiên kim con quan lớn, hắn mặc một thân hỉ phục đỏ thẫm, cả mặt đều là ý cười, nhìn vào, trông anh tuấn hơn rất nhiều.

Nhân thần của Tần Lâu không sao rời mắt được hỉ phục của Phúc Vương.

Người kia, khi thành thân cũng mặc như thế này sao?

Cũng cười cực kì vui vẻ, xán lạn tựa ánh dương thế này sao?

Trái tim đau đớn, sau đó y dời tầm mắt, tự giễu, cúi đầu nở một nụ cười.

Tất nhiên là như thế rồi, người hắn lấy là công chúa a, trong lòng tự nhiên vạn phần vui vẻ.

Nghĩ đến dáng dấp vui vẻ của người kia, Tần Lâu có chút tuyệt vọng. Bàn tay đột nhiên thấy ấm áp, y vội ngẩng đầu nhìn, thấy được Vinh Vương đang mỉm cười nhìn y.

“Chúng ta vào thôi.”

Tần Lâu để mặc hấn kéo đi vào. Bá quan văn võ cả triều đều biết Vinh Vương có một nam phi, thế nhưng đột nhiên nhìn thấy, vẫn là có chút kinh ngạc, nhân thần không khỏi có chút dị dạng.

Thế nhưng Vinh Vương vẫn vô cùng ung dung bình tĩnh bước đi, nụ cười tựa như gió xuân ấm áp,

Cố ý chọn một chỗ tương đối khuất mà ngồi xuống, Vinh Vương ôn nhu hỏi: “Tần Lâu, lạnh không?”

Tần Lâu lắc đầu, thấy thức ăn trên bàn, con mắt liền sáng lên.

Suốt buổi tiệc, Tần Lâu đều vui đầu vào ăn, nữ quyến của các quan gia ngồi đó, nhìn thấy Vinh Vương cẩn thận tỉ mỉ gấp thức ăn cho y, ôn nhu cười với y, nhân thần quái dị lúc đầu đều biến mất, thay vào đó là ước ao ngưỡng mộ.

Chỉ cần có tình yêu, nam nữ thì có làm sao?

Thời điểm yến hội tàn, trời cũng đã tốt, tuyết vẫn còn đang rơi, trên mặt đất đã có một tầng tuyết đọng thật dày, dẫm lên, sẽ phát sinh âm hưởng “Chi nha” rất thanh.

Hai người bỏ qua xe ngựa, dự định sẽ đi bộ về phủ. Giương ô, hai người chậm rãi, tiêu sái bước đi.

Vì trời lạnh, trên đường hầu như không có mấy người. Đi một lúc, Vinh Vương nghiêng người nhìn Tần Lâu đang im lặng bước đi, trong lòng có chút yêu thương: “Không vui sao?”

“Ân.” Tần Lâu cũng không giấu diếm, “Ai khi thành thân cũng cao hứng như thế sao?”

Vinh Vương biết, y lại nghĩ tới Liễu Mộng Túy rồi, cho nên thở dài một tiếng, nói: “Người quên hấn đi.”

“Nếu ta quên không được thì làm sao bây giờ? Hấn tại sinh mệnh của ta, chiếm một quãng thời gian thật dài thật dài, dài đến nỗi ta cảm thấy quên đi hấn là một chuyện kì quái vô cùng.” Tần Lâu khẽ ngẩng đầu.

Vinh Vương biết, thế nhưng hấn cũng không có biện pháp nào khiến y thoải mái. Kỳ thực chính bản thân hấn, đâu đã quên được Thanh Tuyền?”

Vinh Vương không phải Liễu Mộng Túy, Tần Lâu cũng không phải Thanh Tuyền...

Nhân sinh sao lại kì quái như thế? Một tháng trước đây, ai có thể ngờ được, hai người họ sẽ ở cùng một chỗ?

“Rất thống khổ a.” Tần Lâu dừng bước, ngẩng đầu nhìn hấn, con mắt sáng ngời.

Vinh Vương mỉm cười, ngón tay quẩn lấy bàn tay y, phát hiện, bàn tay y lạnh quá. Vì vậy, càng cố sức nắm lấy.

“Chúng ta cùng nhau thống khổ.” Khóe môi hắn có chút bất đắc dĩ “Ai bảo chúng ta đều bị người ta vứt bỏ a?”

Tần Lâu cười thành tiếng, nắm chặt lấy tay hắn.

Đây là thứ ấm áp duy nhất mà y có thể tìm thấy lúc này.

16. Chương 16: Tâm Nan Viễn (trái Tim Người Vẫn Ở Quá Xa)

Trở về phủ, Tần Lâu hắt xì hai cái rõ to, mũi bị lạnh đến đỏ bừng, đầu càng có chút ảm đạm.

Vinh Vương quan tâm hỏi: “Làm sao thế?”

“Hình như ta sinh bệnh rồi. ” Tần Lâu hít hít mũi.

Đúng như lời Tần Lâu nói, y sinh bệnh rồi.

Vinh Vương sốt ruột, thỉnh thoảng y tới xem bệnh cho Tần Lâu, chỉ là cảm nhiễm phong hàn, khai được xong, ngứa y liền rời đi.

Tần Lâu sắc mặt đỏ bừng, nằm ở trên giường, thấy được bát được Vinh Vương bưng trên tay, sắc mặt nhất thời bừng sáng: “Ăn ngon không?”

Vinh Vương bật cười, ngồi xuống bên giường: “Là được, mau ngồi lên uống đi.”

Tần Lâu nhăn mày, “Đắng lắm đúng không?”. Thấy Vinh Vương gật đầu, y vội vã quay mặt ra chỗ khác: “Ta không uống.”

“Không uống thì làm sao khỏi bệnh được?” Vinh Vương thần sắc ôn nhu: “Ngoan, cầm lấy, ta mang mứt quả đến, uống được xong liền ăn vài viên, sẽ không thấy đắng đâu.”

Tần Lâu cười thành tiếng: “Dùng cả cách dỗ trẻ con a?”

“Ai sợ uống thuốc đều là trẻ con hết.” Vinh Vương cố tình khích y.

Tần Lâu cũng không lui bước, nâng chân lên định chui vào, lại bị Vinh Vương giữ chặt tay.

“Uống thuốc.” Thở dài, Vinh Vương có chút bất đắc dĩ. “Người đừng ép ta phải dùng đến phương pháp đặc biệt.

“Ép ta uống?” Tần Lâu trong mắt không hề có tí sợ hãi nào, thậm chí còn có chút đắc ý.

Vinh Vương hai mắt híp lại, động tác này khiến hắc trong nháy mắt có chút tà mị, còn có vài phần nguy hiểm: “Thực sự không uống.”

Tần Lâu lắc đầu.

Vinh Vương cắn răng, sau đó dùng tốc độ cực nhanh, đem thuốc hàm vào trong miệng, sau đó phủ lên đôi môi của Tần Lâu.

Nước thuốc đắng nhanh chóng bị đẩy vào trong miệng y, phản ứng đầu tiên của Tần Lâu chính là muốn nhổ ra, thế nhưng Vinh Vương vẫn áp trụ lấy đôi môi y, ép y nuốt xuống.

Hai người ánh mắt giao nhau, gần đến mức có thể thấy được bóng hình mình phản chiếu trong ánh mắt đối phương. Cảm giác được đôi môi kia thực mềm mại vô cùng, còn mang theo chút ẩm áp. Tần Lâu vươn đầu lưỡi, cuốn lấy lưỡi hắc, nhắm mắt lại.

Hai người điên cuồng hôn, ngay cả nước thuốc đắng còn sót lại tựa hồ cũng hóa thành đường mật ngọt ngào.

Đem bát thuốc trong tay, đặt xuống ghế nhỏ bên cạnh giường, Vinh Vương ôm lấy y. Dục vọng bị câu dẫn ra, tay hắc luồn vào trong quần áo của Tần Lâu.

Da thịt nóng rực chạm vào đầu ngón tay của hắc, cũng khiến hắc tìm lại được lý trí bị đánh mất trong chớp mắt.

Hạ quyết tâm dứt khỏi bờ môi người kia, Vinh Vương có chút thở dốc. Thấy Tần Lâu mở mắt, cùng với vẻ khó hiểu trong mắt y,

Gương mặt hai người quá gần nhau, hô hấp đan xen, quần quýt. Vinh Vương khẽ liếm môi, nỗ lực không cho đường nhìn của mình rơi xuống đôi môi kêu gọi của y: “Uống thuốc đi.”

Tần Lâu trên mặt nở nụ cười xán lạn, nụ cười hàm chứa chút buồn bã, rồi lại có chút thương cảm hề hề: “Nụ hôn của người có thể làm ta quên hắc.”

Vinh Vương ngẩn người. Tần Lâu ôm cổ hắn, đôi mắt khẽ chớp: “Làm chuyện đó với ta, ngươi sẽ sinh bệnh sao?”

“Sao tự nhiên nói năng bạo miệng thế?” Ngữ khí có chút trách cứ, thế nhưng trong mắt hắn, tràn ngập ý cười.

“Ngô, có ảnh hưởng gì đâu? Cũng chỉ có hai người chúng ta” Tần Lâu cười” Bất quá, trước đây ta cứ nghĩ mình sẽ không phun ra được mấy câu này đâu.”

“Bởi vì ngươi không yêu ta, thế nên nói chuyện với ta mới không ngại ngần gì như thế.”

Trạc trạc bờ môi của hắn, Tần Lâu cười nói: “Trả lời câu hỏi vừa rồi của ta.”

“Ta không biết.” Vinh Vương có chút bất đắc dĩ.

“Vậy chúng ta thử xem.” Nhếch môi, y lần thứ hai hôn hắn.

Buông sàng mạn xuống, Tần Lâu quên đi cơn đau đầu, quần lên thắt lưng của hắn. Hai người bọn họ, tựa hồ là muốn quên cái gì, muốn vứt bỏ cái gì, quần quýt giao triền, nồng nhiệt không gì sánh được. Từ sau lần uống rượu say lần trước, đây là lần đầu tiên hai người họ triền miên, lúc trước chỉ là đơn thuần ngủ cùng một chỗ.

Mặc dù thân thể nóng bừng như lửa, thế nhưng khi Vinh Vương tiến nhập, Tần Lâu bị đau đến mức mặt vặn vẹo thành đoàn, khóe mắt vương lệ.

Vinh Vương dừng động tác, lo lắng nói: “Rất đau sao?”

Ôm đầu của hắn, cắn lên cổ hắn một ngụm, lực đạo không lớn, Tần Lâu cắn răng nói: “Ngươi tới thử xem thì biết?” Nói xong y bỗng nhiên có chút ngây người, trừng trừng nhìn Vinh Vương: “Vì sao ta ở dưới?”

Vinh Vương bật cười, đùa bỡn đôi môi y: “Vì ngươi tương đối hợp.” Phát hiện y đã có chút thích ứng, hắn bắt đầu động thân.

KHi bắt đầu rất ôn nhu, thế nhưng dần dần, không nhịn được mà đẩy nhanh tốc độ.

Cao trào qua đi, Vinh Vương nằm trên người y, nhìn gương mặt đỏ bừng của y: “Thực đẹp.”

Tần Lâu khinh thường nhìn hắn: “Ngươi mới đẹp.”

“Khen người đó.” Ôm lấy y, hắn đột nhiên luyến tiếc ly khai cơ thể đối phương, thế nên hạ thể vẫn tiếp tục kề sát trong nội bích Tần Lâu. Trở mình, đem Tần Lâu ôm vào trong lòng.

Hai người im lặng, nghe tiếng tim đập của đối phương. Một lúc sau, Vinh Vương mới khẽ thở dài: “Ta vốn nghĩ, Mộng Túy sớm đã đem người ăn mất.”

Ngực có chút đau đớn, có vật gì đó gấp rút chảy ra làm mờ mắt Tần Lâu. Vinh Vương nhìn nước mắt của y, có chút không biết phải làm sao, cuối cùng chỉ đành nói: “Xin lỗi, là ta nói bậy.”

“Ân, người lúc nào cũng nói bậy.” Tần Lâu ngữ khí thập phần thương cảm.

“Chỉ là nhịn không được mới hỏi thôi, bởi vì ta biết, hắn yêu người đến nhường nào.” Vinh Vương nhìn y: “Biết tại sao vận làm quan của người vẫn không thuận lợi không?”

Tần Lâu trừng mắt: “Là người làm hại.”

“Là Mộng Túy tới tìm ta nhờ giúp đỡ.” Vinh Vương nghiêm mặt: “Hắn không muốn cho người tiến sâu vào quan trường.”

Tần Lâu ngăn người: “Vì sao?”

“Hắn muốn bảo hộ người, không cho người chịu bất cứ thương tổn nào, không để người học được người lừa ta gạt. Mà chốn quan trường, là nơi dễ học được mấy thứ đó nhất.”

Tần Lâu không nói lời nào, nghiêng đầu, lui người vào trong cái ôm của Vinh Vương.

Vinh Vương khẽ gọi: “Tần Lâu.”

“Vì sao nói cho ta biết những điều này?” Thanh âm của Tần Lâu vô cùng phiền muộn.

“Ta không biết, ta chỉ biết, ta không muốn nói dối người.” Vinh Vương cũng không rõ cảm giác của chính mình, hắn từ từ nhận ra, mình càng ngày càng thương yêu người đang nằm trong lòng hắn, hy vọng y có thể vui vẻ, hy vọng y vĩnh viễn có thể cười vô ưu vô lự.

“Ta muốn quên hắn.” Tần Lâu ngẩng đầu nhìn Vinh Vương “Ta không muốn tiếp tục nhớ đến việc hắn đối ta thật là tốt, tất cả những gì liên quan đến hắn. Ta không muốn nửa đời sau của mình chìm đắm trong những hồi ức đó.”

Tâm Vinh Vương khẽ động.

“Ta trước đây, không biết làm thế nào mới có thể quên, nhưng ta mới tìm được biện pháp rồi.”

Trái tim Vinh Vương run lên.

“Ta, sau này, yêu người có được không?” Y chớp mắt, trong con mắt đó, có rất nhiều rất nhiều tâm tư mà Vinh Vương không hiểu rõ.

“Sau này, ta với người sẽ sống với nhau cả đời, thế nên, ta sẽ nỗ lực để yêu người. Có được không?”

Vinh Vương không nói lời nào.

“Ta không cầu người yêu ta, người tiếp tục yêu Thanh Tuyền của người là được.” Bên môi Tần Lâu vẽ ra nụ cười nhàn nhạt: “Ta không muốn tiếp tục yêu Mộng Túy, ta muốn yêu người.”

“Nếu như cả hai người đều không yêu ta, ta có thể chọn yêu một người mà ta có thể chạm tay vào, đúng không? ” Trong mắt y, có khát cầu cực độ.

Vinh Vương biết, y vội vã muốn thoát khỏi bóng ma của Mộng Túy, thoát khỏi ảnh hưởng của Mộng Túy trong lòng y. Thế nhưng, y càng khẩn trương như thế, càng chứng minh, Liều Mộng Túy trong lòng y, quan trọng đến nhường nào.

Gượng gạo nở nụ cười, Vinh Vương nói khẽ: “Người sẽ không yêu ta đâu, người chỉ yêu có một mình Mộng Túy.”

“Ta sẽ cố gắng! Cố gắng yêu người.” Trong mắt y ngập tràn tiểu ý, Tần Lâu khẽ hôn lên bờ môi hắn. Cho dù là yêu ai cũng không có được trái tim của đối phương, thế nhưng, nếu đối tượng là Vinh Vương, chí ít, y cũng có thể ôm lấy hắn a?

Đó là nói, nếu Tần Lâu có thể yêu hắn.

17. Chương 17: Tương Nùng Lương Bất Yếm (nỗ Lực Yêu Nhau)

Ngày thứ hai, bệnh của Tần Lâu vẫn không hết, Vinh Vương cũng không bị y lây bệnh cho. Thế nên Vinh Vương bấm với hoàng thượng, giả bệnh ở nhà bồi y.

Ngoài phòng, tuyết đang rơi, trong phòng chậu than cháy rực, thế nên cũng không lạnh, Tần Lâu cũng ngoan ngoãn chịu uống thuốc, điều kiện là Vinh Vương phải bóc vỏ một đĩa hạt dưa cho y ăn, thế nên, Vinh Vương giờ này, rất chăm chú mà ngồi bóc hạt dưa.

Tần Lâu hứng trí nhìn động tác bóc hạt dưa của hắn, buồn cười nói: “Sao lại có mấy kẻ, dù làm chuyện gì trông cũng vẫn ưu nhã là thế nào ta?”

Vinh Vương mỉm cười, bóc hai viên đút cho y ăn. Tần Lâu vừa nhai vừa thỏa mãn: “Vinh Vương, người tốt với ta thêm một chút nữa, ta nhất định có thể yêu người.”

Vinh Vương bật cười, đột nhiên nói: “Từ nay về sau, người gọi tên của ta đi.”

“Vinh?”

“Không phải, là Ngọc (yù).”

Tần Lâu ngẩn người, sau đó cười phá lên; “Má ơi, tên người không phải là Vinh Dự đó chứ (từ Dự (trong vinh dự, danh dự) đọc đồng âm với từ Ngọc)

Vinh Vương híp mắt nhìn y: “Là từ Ngọc trong Ngọc Khí.”

Tần Lâu vẫn không nhin được cười: “Ta cứ thắc mắc, tại sao chả mấy người biết tục danh của người, hóa ra là vì cái này, cấp cấp.”

“Là không có mấy người dám gọi tên của ta.” Vinh Vương rất không khách khí mà đáp trả.

“Thanh Tuyền thì sao? Hắn có biết không?” Ngừng cười, Tần Lâu hiếu kì hỏi.

Trong mắt Vinh Vương đột nhiên ẩn một tầng ưu thương nhàn nhạt, “Chắc là biết, người cần lợi dụng, đương nhiên cần phải điều tra tất cả mọi chuyện về hắn.” Có lẽ vì thế, hắn mới biết được mình thích nhất là nghe đàn. Cho nên, mới cải trang thành cầm giả.

Phát hiện ánh mắt hắn có chút lạnh lẽo, Tần Lâu có phần áy náy: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Tiếp tục bóc hạt dưa, sắc mặt Vinh Vương đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Tần Lâu bắt đầu quần lấy hắn, tìm một tư thế thoải mái dựa vào lồng ngực người kia, ôm lấy thắt lưng hắn: “Ngô, vậy từ nay về sau ta gọi người là Ngọc?”

Vinh Vương mỉm cười gật đầu, cũng lại suy tư: “Ta cũng không thể gọi người là Tần Lâu nữa đi? Vậy phải gọi là gì? Lâu?”

Tần Lâu nhăn mặt: “Buồn nôn quá, còn khó nghe nữa.”

Ôm lấy y, Vinh Vương mỉm cười: “Vậy phải gọi bằng gì?”

“Lâu nhi? Ách, không được, nữ tính quá. Tiểu Lâu? Khụ, càng nữ tính hơn. Tiểu Tần? Tần Tần? Cái này..” Tần Lâu còn chưa móc ra được chỗ quá dị, Vinh Vương đã gật đầu: “Vậy gọi Tần Tần đi.”

“Nghe như thân thân (bảo bối yêu) ấy nhỉ.”

“Người muốn ta gọi người là thân thân hả?” Vinh Vương cười xấu xa.

Tần Lâu trừng mắt: “Ta hy vọng người gọi ta “Đại Gia”!”

Vinh Vương cười phá lên, cúi đầu cắn một ngụm lên má y, lẩm bẩm gọi: “Tần Tần.”

Thanh âm diêm nị cực kì, giống như lần ấy tại “Thúy Vi Lâu”, hắn gọi Thanh Tuyền là Bảo Bảo. Tần Lâu vừa nghĩ thế, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

Hắn vẫn tưởng nhớ đến Thanh Tuyền đúng không? Giống như chính mình vẫn nhớ nhưng Mộng Túy.

Thế nhưng Tần Lâu biết, thời gian mình nhớ nhưng Mộng Túy, càng ngày càng ít.

Có lẽ là trái tim đã lạnh, cũng có lẽ là quá mệt để nhớ tiếp. Cũng có thể là chính mình đã đem bóng hình hắn giấu ở một chỗ càng sâu, càng khó thấy.

Cơn buồn ngủ kéo tới. Tần Lâu càng cố sức ôm chặt lấy thắt lưng người kia: “Ta muốn ngủ.”

“Muốn nằm xuống không?”

“Không cần.” Y lẩm bẩm vài tiếng, liền lặng yên chìm vào giấc ngủ.

Chỗ da thịt bị người đang ngủ trong lòng kia chạm tới có chút nóng lên, Vinh Vương nhìn gương mặt đang ngủ của y, không tài nào rời mắt, ngực cũng nổi lên cổ cảm giác chua xót đau thương, thậm chí, còn có chút... Hạnh phúc.

Là hạnh phúc có thể nắm trong tay.

Đem chăn bao lấy cơ thể y, Vinh Vương tiếp tục kiên nhẫn bóc hạt dưa, từng hạt từng hạt một.

Năm sáu ngày sau, bệnh của Tần Lâu rốt cục cũng hết, Vinh Vương lúc này mới cho y ra khỏi phòng. Mà

chính hần cũng phải lên triều.

Tần Lâu ngồi trong lương đình ở hậu viện, sưởi lò than, ăn mút quả. Y nhịn không được nghỉ, bị bệnh vẫn tốt hơn, ít nhất cũng có một người ở bên cạnh nói chuyện.

Nô bộc nha hoàn trong Vinh Vương phủ cũng không nhiều lắm, người y biết, ngoài đầu bếp mập kia lại càng không có ai. Thế nên khi hần thấy hai người con gái đáng vẻ thướt tha đi về phía mình, y ngăn người một hồi lâu.

Chắc chắn xác định chưa hề thấy qua các nàng, trong mắt y lại càng nhiều nghi hoặc.

Nữ tử đi trước, trên mặt có một loại khí thế vô cùng sắc bén, hai mắt trừng trừng nhìn y, rõ ràng là đang tức giận. Nữ tử đứng sau, xem ra là nha hoàn của nàng.

Nữ tử rất nhanh đã tới, thấy rõ gương mặt Tần Lâu, có chút bất ngờ, nói: “Người chính là nam phi của Vinh Vương.”

Nam phi sao? Tần Lâu mỉm cười, vẫn nghĩ cách gọi này đúng là có chút quái dị. Thế nhưng y vẫn gật đầu: “Đúng.”

“Ta là Thương Vận, người chắc hần cũng biết?” Nữ tử liếc y, trên gương mặt xinh đẹp ngập tràn ngạo khí.

“Không biết.” Tần Lâu lắc đầu.

“Ta vốn là người sắp trở thành vị hôn thê của Vinh Vương. Sau này, ngài lại vì một nam nhân cự tuyệt hôn ước với ta, nam nhân kia, chính là người?” Thương Vận trong mắt ngập tràn tức giận.

Nhân thân tới lại, Tần Lâu mỉm cười: “Không phải ta.”

Thương Vận sững sốt: “Người nói dối?”

“Không phải.” Tần Lâu lắc đầu, cũng hiếu kì hỏi lại: “Người tìm ta có việc gì sao?”

Nha hoàn phía sau lưng Thương Vận nhanh mồm nói: “Tiểu thư nhà chúng ta đến nhìn xem, nam nhân có thể khiến cho Vinh Vương si mê điên đảo có bộ dạng gì.”

“Ta rất bình thường.” Nhét một miếng mút vào trong miệng, vị ngọt lan ra, nhưng trái tim y chưa sốt không gì sánh được.

Tướng mạo có gì trọng yếu sao? Quan trọng là... Y không có được địa vị như nữ nhân kia a?

Nghiêng đầu, Tần Lâu nghĩ.

Thương Vận vốn định hỏi lại, thế nhưng phát hiện nam tử trước mặt tựa hồ dường như đã đi vào cõi nào. Trên miệng y vẽ ra một nụ cười, thế nhưng thoạt nhìn lại có chút thê lương. Nàng vốn là người lương thiện, thở dài một tiếng, liền đem theo nha hoàn rời đi.

Tuyết càng rơi càng lớn, có mấy bông hoa tuyết lạc hạ trên gương mặt Tần Lâu.

có chút lạnh. Y cuộn chặt tấm áo choàng, nỗ lực không nghĩ tới người đã đi xa.

18. Chương 18: Nhan Ánh Nhiễm Thiên Biên (nắng Rọi Chân Trời)

Lại một tháng trôi qua, trời lạnh hơn. Tần Lâu ngoại trừ đi trừu phòng, ăn trực mấy món mà đầu bếp béo mới làm ra, còn lại rất ít ra khỏi cửa phủ. Mỗi ngày không ngủ thì cũng lấy mấy quyển dã sử lật xem. Loại ngày nhàm chán này trôi qua, khiến Tần Lâu cảm thụ được, người ta ở bên ngoài bốn ba kiến công lập nghiệp, còn y thì sống kiểu cười ngửa xem hoa, cả ngày vô dụng.

Chuyện càng làm y phiền muộn hơn chính là, y, đối với cái loại sinh hoạt không có tí chí hướng này... cực kì yêu thích.

Ngày nào cũng thế, Vinh Vương phải đến chạng vạng tối mới hồi phủ, Tần Lâu ngày nào cũng chờ hần về rồi cùng dùng bữa. Hai người tựa hồ đã bắt đầu quen với sinh hoạt như thế, cũng càng ngày càng thấy ăn ý hơn.

Dùng cơm, tắm rửa xong, Tần Lâu nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, một cỗ khí tức quen thuộc tiến lại gần.

Trác trác bờ môi của hần, Tần Lâu hiếu kì hỏi: “Tối hôm nay không có công vụ cần xử lí sao?”

Chui vào tổng chăn, Vinh Vương thuận tay ôm lấy y: “Ta hướng hoàng thượng xin nghỉ mấy ngày.”

“Ân? Muốn đi đâu sao?” Gương mặt Tần Lâu đượm ý cười.

“Ngày mai ta đưa ngươi đi Tuyết Sơn ngắm hoa mai.” Vinh Vương mỉm cười: “Ngươi nếu không ra ngoài một chút, thì chẳng mấy chốc mà biến thành heo.”

Cắn một ngụm lên cổ hắn, trong giọng nói có chút bất mãn: “Người mới là heo, người ra rất gầy.”

Vinh Vương cười thành tiếng, ngón tay nghịch ngợm chui vào trong quần áo của y, nhẹ nhàng véo thắt lưng của y một cái: “Đều có mỡ bụng rồi a=))”

Tần Lâu cũng không khách khí với vào trong y phục hắn, khi chạm tay đến làn da trơn nhẵn của người kia, nhin không được cảmthán: “Da của người sao lại tốt như thế??”

Vinh Vương mỉm cười, nhãn thần trong nháy mắt trở nên nóng bỏng, bàn tay cũng bắt đầu không an phận.

“Tần Tần?” Hắn ghé vào lỗ tai y, thì thầm gọi, nhiệt khí phả vào bên tai khiến cho gương mặt Tần Lâu nóng bừng lên.

Phản ứng của y khiến hắn không nhẫn nổi, hôn lên vành tai Tần Lâu, tinh tế cắn mút.

Hắn phát hiện, hắn càng ngày càng thích cảm giác được cùng ở một chỗ với y.

Không mãnh liệt, đều không phải thứ kích tình khiến người ta phát điên lên, thế nhưng lại ấm áp không gì sánh được.

Hắn thích bộ dạng rõ ràng ngượng ngùng muốn chết còn ra vẻ cứng cỏi của y, hắn thích nhìn gương mặt đỏ bừng ngượng ngịu của y, hắn thích bộ dạng rên rỉ kiêu mị của y, hắn thích...

Nhìn người ở trong lòng, Vinh Vương mang theo nồng đậm ái ý – điều mà chính bản thân hắn cũng chưa phát hiện ra.

Tuyết Sơn rất xa, cần phải ngồi xe ngựa. Tuyết đã ngừng rơi, ven đường có rất nhiều người đang mua đồ cho năm mới, Tần Lâu nằm trong mã xa, muốn ngủ.

Vinh Vương nhìn y, buồn cười, thấy y chịu không nổi nữa, cuối cùng cũng không đành lòng, ôm y vào lòng, hòa nhã nói: “Người ngủ một tí đi, tới nơi ta sẽ gọi.”

Tần Lâu rất yên tâm vùi mình vào vòng tay của hắn.

Với lấy tấm chăn đắp lên người y, lại thấy được vết tích đỏ hồng trên cổ.

Dấu hôn cái mờ cái đậm in đầy lên da thịt hắn, khiến cho người ta có một loại cảm giác kinh diễm, tựa như

khi nhìn muôn hoa nở rộ.

Vinh Vương có chút sững sờ, bởi vì vừa nãy, khi hắn vừa nghĩ, dấu vết đó là do hắn tạo ra, trong ngực hân hoan không gì sánh được.

Cảm giác ấm áp trướng đầy trong ngực, Vinh Vương nhìn gương mặt Tần Lâu, đột nhiên hiểu được cảm giác của mình đối với người kia.

Hắn nghĩ, hắn đã thích y rồi.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn càng ngày càng thích cùng y ngốc cùng một chỗ, càng ngày càng thích có y ở bên người.

Chỉ là thích thôi đúng không? Khóe môi Vinh Vương câu dẫn ra một nụ cười, thích cũng tốt, chỉ cần không phải là yêu, không yêu thì mọi chuyện đều hoàn hảo.

Không yêu, thì sẽ không bị tổn thương!

Sắp trưa, xe ngựa cũng đã đến được chân núi Tuyết Sơn. Vinh Vương vén rèm xe, bên ngoài có rất nhiều người đang leo lên đỉnh núi. Vinh Vương lay Tần Lâu, nhẹ giọng nói: “Tần Tần, tỉnh!”

Tần Lâu rúc vào lòng hắn, cọ cọ, hơi mở mắt: “Tối rồi sao?” Thấy Vinh Vương gật đầu, y vội vã lật tấm chăn trên người ra, nhảy ra ngoài.

Trên mặt đất là tầng tầng tuyết đọng, rất dày, giương mắt nhìn lên cũng không thấy được đỉnh của Tuyết Sơn, chỉ thấy lưng chừng núi, bóng mờ của những con đường mòn, tấp nập người đi. Gương mặt Tần Lâu thoáng chói sáng ngời, kéo Vinh Vương, bắt đầu leo núi.

Trên thềm đã có rất nhiều người cũng đi lên như họ, trên đường thỉnh thoảng còn có những khối đá bằng, có người bày trái cây trà nóng ra bán. Tần Lâu nhảy nhót, lôi tay hắn kéo đi, thế nhưng đi còn chưa được nửa đường, đã chống tay thở dốc.

Vinh Vương thế nhưng lại không có việc gì, trên trán cũng không thấy mồ hôi, Tần Lâu thì có chút ngạc nhiên: “Người không mệt hả?”

Vinh Vương trên mặt có chút đắc ý: “Bản vương từ nhỏ thân thể rất tốt, đoạn đường con con đó, đáng là gì.”

Tần Lâu rất bình tĩnh hỏi: “Không đáng là gì?”

“Đương nhiên.” Hắc vừa dứt lời, Tần Lâu đã nhảy lên lưng hắc, cười hăng hắc: “Nếu không đáng gì, vậy người công ta đi đi.”

Hành động này của y khiến người ngoài trở mắt nhìn, Tần Lâu nhưng chẳng thêm để ý, chỉ lo ôm chặt cổ của Vinh Vương, chỉ sợ hắc quăng mình xuống. Vinh Vương cười khở một tiếng, giữ chặt y, liền bắt đầu đi tiếp.

Bước chân của Vinh Vương rất ổn trọng, Tần Lâu lúc này mới chú ý đến cảnh sắc chung quanh. Bốn phía trắng xóa một màu, thế nhưng thấp thoáng, những bóng tùng cổ thụ vẫn xanh tươi. Tần Lâu phấn khích: “Ngọc, người xem mấy cây tùng kia kìa.”

Vinh Vương bật cười: “Ta thấy rồi.”

“Oa, bọn chúng thật là vĩ đại, thời tiết thế này mà vẫn sừng sững như không.” Tần Lâu trong giọng nói ngập tràn kính phục, sau đó lại nói: “Quê chúng ta cũng có tuyết rơi a. Hai vị nương vào đêm mừng năm mới sẽ làm vắn thẩn.”

“Hai vị nương?”

“Ngô, chính là mẫu thân của ta cùng với mẫu thân của Liễu Mộng Túy. Nàng là mẹ nuôi của ta.” Tần Lâu trong nháy mắt có chút mất mát, gương mặt vui vào cổ hắc, thì thầm: “Ta muốn về nhà, mười ngày nữa là đến tết rồi.”

“Vậy sau mấy ngày nữa sẽ về.” Vinh Vương mỉm cười.

“Bọn họ oán ta chết thì làm thế nào bây giờ? Người phải biết ta đã “gả” đi rồi, còn là gả cho một nam nhâ, cha ta còn không đánh cho ta tàn phế.” Tần Lâu vừa nghĩ đến Tần Phụ, đã có chút run.

Vinh Vương an ủi y: “Sẽ không đâu, ta với người cùng nhau về.”

Tần Lâu trên mặt cười xán lạn; “Thực không?”

“Ân. Bất quá, nếu thực là muốn đánh roi thì người ra mà chịu, bản vương vốn tế da nộn thịt, chịu không nổi đâu.” Vinh Vương nhe răng cười.

Tần Lâu tức điên lên, cắn tai hắc một cái, Vinh Vương bị đau, nghiêng răng kèn kẹt.

Lên cao hơn một chút, trời lại bắt đầu hạ tuyết, trên đường tuy có rất nhiều người quét tuyết, thế nhưng

Tần Lâu vẫn lo Vinh Vương trượt chân, muốn tự mình đi. Vinh Vương chẳng để ý tới y, tiếp tục công, cước bộ lại càng thêm ổn định.

Thời điểm lên đến đỉnh Tuyết Sơn, Tần Lâu cũng sắp ngủ quên. Lúc rời lưng Vinh Vương, y còn có chút không muốn, thế nhưng thấy được biển hoa mai phủ kín đỉnh núi tuyết, thì cơn buồn ngủ cũng bị quăng lên chín tầng mây, chỉ còn có kinh ngạc cùng tán thưởng.

Từng đóa từng đóa hoa mềm mại nở bừng trên những chạc cây, có đóa đỏ tươi, có đóa lại thuần một màu tuyết, đứng đó ngạo nghễ thế gian, nhưng lại khiến cho người ta yêu thương khôn dứt.

Tuyết lớn rơi, hạ lạc xuống đầu cành, từng đụn từng đụn lớn, khiến cành cây cong xuống, rất nhiều du khách nhịn không dựa, vươn tay nhẹ nhàng phủ đi tuyết trắng trên cành. Tần Lâu chạy tới, cũng học theo người ta làm như thế.

Tuyết rơi đầu gương mặt y, thế nhưng Tần Lâu cười phá lệ hài lòng. Chạy tới chạy lui, bắt diệp nhạc hồ.

Lúc này, dưới tán mai có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, thấy được Vinh Vương tuần lãm, đứng dưới trời tuyết trắng, đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt liền vô tình cố ý hướng về phía hắn.

Vinh Vương không chú ý tới các nàng, trong mắt hắn, chỉ thấy được nam tử đang nghịch tuyết động trên cành mai, cười đến thập phần vui vẻ.

Tuyết ở những cành cây thấp đều bị Tần Lâu phủ sạch, nhưng những cành cao thì cố kiễng cố nhảy cũng chạm không được. Y bất đắc dĩ chạy về, gương mặt nhỏ nhắn nhăn tít lại: “Ta hình như hơi lùn.”

Vinh Vương cười ha hả, cười đến độ hình tượng không còn, cười khiến cho thiếu nữ đứng đây tâm thần rung động.

Hắn càng cười, càng đẹp.

“Đừng cười nữa.” Lấy tay xoa nắn gương mặt hắn, bàn tay lại bị hắn nắm lấy.

Bất giác nhăn mày lại, Vinh Vương nắm chặt tay Tần Lâu: “Sao lại lạnh như thế?”

“Chạm vào tuyết đương nhiên phải lạnh.” Tần Lâu hai mắt ngập ý cười, đột nhiên nói: “Ngô, trên này có chỗ nào bán thức ăn không? Ta đói a~~”

Vinh Vương cũng biết y đói, liền dắt tay y, dẫn đi.

19. Chương 19: Không Tịch Linh Tâm – Không Tịch Linh Tâm 2 (tâm Hồn Cô Độc)

Trên đỉnh Tuyết Sơn, có một khách sạn bình dân rất lớn, bởi vì tất cả du khách, hầu như đều sẽ ở lại chỗ này nghỉ qua đêm, thế nên lưu lượng khách rất nhiều. Đặc biệt là thời điểm này, rất nhiều người đến ngắm hoa mai.

Hai người tìm được một góc khuất, ngồi xuống, Vinh Vương nhưng chỉ gọi một món “Mai Hoa Nhục”. Tàn Lâu lúc đầu còn tưởng hắn không mang nhiều tiền, sau mới biết được, một món này cũng đủ chiếm hết bàn/

Nhiệt khí bốc lên, hương vị tỏa ra bốn phía. Tàn Lâu nuốt nướng miếng ừng ực, Vinh Vương mỉm cười nói: “Món này nếu ăn cùng cái khác, vị sẽ không ngon như thế nữa.”

Tàn Lâu nhanh chóng cầm đũa, gấp một miếng bỏ vào trong miệng. Vị quả nhiên ngon quá trời!

Y ăn rất nhiều, chợt thấy Vinh Vương ngẩn người không động đũa. Vươn tay hươ hươ trước mặt hắn, một hồi, hắn mới hồi phục tinh thần.

“Làm sao thế?” Thấy trên mặt hắn, có thương cảm không sao che giấu được, Tàn Lâu cẩn cẩn dục dục hỏi.

Vinh Vương cười nhạt: “Không có việc gì.”

Tàn Lâu đột nhiên có chút khó chịu. Có thể khiến hắn thương tâm như thế, chắc là nhớ tới Thanh Tuyền? Bọn họ có phải, cũng cùng nhau tới chỗ này, cùng nhau ăn món “Mai Hoa Nhục”?

Tâm tình trong thoáng chốc khó chịu cực kì, ngay cả mỹ thực cũng không còn cảm giác gì, Tàn Lâu buông đũa, nói nhỏ: “Ta không muốn ăn nữa.”

Vinh Vương tựa hồ vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, nhãn thần vẫn nhìn một điểm hư không nào đó, trầm tư, đau thương trong ánh mắt khiến cho Tàn Lâu hoảng hốt.

Trái tim sợ hãi, Tàn Lâu thấp giọng nói: “Ta đi ra ngoài một chút.”

Vinh Vương chỉ nói: “Hảo.”

Ra khỏi khách sạn bình dân, bên ngoài rất lạnh. Tuyết vẫn đang rơi. Lúc này đang là thời điểm ăn cơm tối, thế nên bên ngoài cũng không có mấy người. Tàn Lâu tùy tiện chọn một hướng mà đi, thân thể thỉnh thoảng va vào chạc cây hai bên đường, tuyết trên cây rơi xuống, rơi vào bên trong y phục của y.

Tàn Lâu không để ý, chỉ thấy ủy khuất muốn khóc nức lên.

Hắn, là dẫn ta đi ngắm hoa mai mà? Vì sao lại nhớ tới người kia?

Lẽ nào người kia trong lòng hắn, quan trọng đến nhường ấy hay sao?

Tần Lâu uể oải, ngồi bệt xuống gốc một cây mai đại thụ. Tần Lâu biết, mình ghen tị.

Tần Lâu không muốn hắn tưởng nhớ người kia như thế, chỉ ít, khi ở cùng mình đừng nhớ tới.

Thế nhưng, bản thân sớm đã biết hắn yêu người kia rồi mà? Đã sớm nói rõ rằng hắn muốn nhớ muốn thương ai cũng được mà?

Tần Lâu mặc dù nghĩ thế, nhưng trái tim đau đớn không sao chịu được. Sau đó y mơ hồ nghĩ, y đã rất nhiều ngày, không nhớ tới Liễu Mộng Túy, vậy mà lại nhớ, nhớ rất nhiều nụ cười của Vinh Vương, cùng vòng tay của hắn.

Kết luận cuối cùng mà Tần Lâu nghĩ đến, y bắt đầu lưu tâm đến Vinh Vương.

Ngồi dựa lưng vào thân đại thụ, không biết qua bao lâu, Tần Lâu chỉ cảm thấy toàn thân sắp đông cứng lại. Y quyết định tự cứu mình.

Vì tình mà chết, là chuyện mà từ trước đến nay Tần Lâu rất khinh thường. Dù sao trên đời này, còn có những thứ còn trọng yếu hơn cả ái tình. Ví dụ như, thân tình.

Y vịn vào gốc cây, đứng lên, nhưng thiếu chút nữa ngã gục xuống. Cố gắng đứng vững, Tần Lâu cúi đầu bóp bóp chân, sau đó, thấy được một đôi giày xuất hiện trước mặt.

Trong nháy mắt, y muốn bật khóc, hắn rốt cục nhớ ra, chỗ này còn có mình sao?

Ngẩng đầu, trên gương mặt Vinh Vương có hốc thẹn, Tần Lâu nhếch miệng cười, nói: “Ăn no rồi?”

Vinh Vương không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn y.

“Ngô, ta ăn xong liền đi ra ngoài dạo một chút.” Tần Lâu tiếp tục cười, trái tim lại bắt đầu hoảng loạn.

Vinh Vương tiến tới, ôm lấy y, thở dài một tiếng, thì thầm bên tai Tần Lâu: “Xin lỗi.”

Tần Lâu vốn còn đang duy trì nụ cười trên mặt, thế nhưng nghe được hắn nói hai từ kia, tâm tình vẫn bề tắc cực độ đột nhiên thoải mái hơn nhiều: “Ngọc...”

Y gọi hắn, trong giọng nói chất chứa thâm tình: “Đã rất nhiều ngày rồi ta không nhớ tới Mộng Túy nữa.”

Y cố đứng thẳng người, con mắt nhìn thẳng Vinh Vương.

“Thế nhưng ta lại luôn luôn nhớ tới ngươi, rất mong rất mong ngươi lúc nào cũng có thể ở bên ta.” Y nói rất chậm, từng chữ một, âm điệu tựa như cánh hoa, bập bênh trên dòng nước.

“Khi ta thấy ngươi ngồi nhớ tới Thanh Tuyền, lòng ta rất khó chịu.” Ngữ khí của Tần Lâu bắt đầu run rẩy, thế nhưng vẫn chấp nhất mà nhìn hắn: “Ta nghĩ, ta đã yêu ngươi rồi.”

Tần Lâu gom toàn bộ dũng khí, nói xong chữ cuối cùng, hi bất gặp ánh nhìn càng ngày càng lạnh lẽo của Vinh Vương, ánh nhìn mang theo chờ mong của y liền biến thành ê chề thất vọng.

Tần Lâu biết, hắn không yêu y.

Còn y lại yêu hắn mất rồi.

Về ấy nấy ban đầu trên gương mặt Vinh Vương dần dần biến mất, gương mặt không có biểu tình gì khác, lạnh lẽo tựa như tuyết trắng đang rơi.

Khóe môi miễn cưỡng vẽ nên một nụ cười, Tần Lâu nói: “Ta đã từng nói qua rồi, ngươi có thể không yêu ta, có thể tiếp tục nhưng nhớ Thanh Tuyền của ngươi. Thế nên, hiện tại ta cũng không yêu cầu gì ngươi ta. Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, ta yêu ngươi... Không có ý gì khác cả.”

Sắc mặt Vinh Vương cuối cùng cũng có chút biến hóa, nhưng cũng chỉ là một nụ cười nhàn nhạt, hắn kéo tay y, nhẹ giọng nói: “Trời lạnh, quay về khách sạn bình dân thôi.”

Tần Lâu cắn cắn đôi môi tái nhợt, mặc hắn lôi đi.

20. Chương 20: Dung Nhập (hòa Tan)

Sau khi trở về từ Tuyết Sơn, cảm tình của hai người ngày càng thân mật. Vốn có dự định trở về quê của Tần Lâu ăn tết, thế nên lần này phải xử lý gấp rất nhiều công vụ, thường về phủ rất khuya. Ban ngày, Tần Lâu cùng với tiểu tư ra ngoài phố mua một số đồ cần thiết.

Mua rất nhiều quà mừng và lễ vật, đợi sắp xếp xong hết, giặt mình nhìn lại, chỉ còn năm ngày nữa là sang năm mới.

Hai người dự định ngày thứ hai sẽ trở về, Tần Lâu đoán hôm đó Vinh Vương nhất định sẽ về sớm, thế nên ngồi đợi hần về rồi mới cùng ăn. Thế mà đợi cho đến lúc trời tối hần, hần vẫn không về, Tần Lâu cũng không ăn tối, liền mang theo chậu than, ngồi ở trong viện đợi hần về.

Cho dù y ngồi rất gần chậu than cháy đỏ, vẫn cảm thấy được có chút lạnh lẽo.

Đợi một hồi lâu, đợi đến khi lửa trong chậu than cũng dần dần tàn lụi, tia nhiệt khí cuối cùng tán đi trong gió đông, Vinh Vương vẫn chưa về.

Trong lòng lo lắng an nguy của người kia, Tần Lâu đang định gọi một gã tiểu tư đi tìm hần thì, đại môn Vinh Vương phủ đột nhiên mở rộng. Sau đó y nhìn thấy Vinh Vương cùng một người đã lâu không gặp.

Chính là Thanh Tuyền.

Hần mặc cẩm y, đầu cài ngọc mạo, trong thoáng chốc, Tần Lâu nghĩ mình nhìn nhầm. Thế nhưng, y biết, đúng là hần.

Hai người không phát hiện y đang ngồi đó, Thanh Tuyền đỡ lấy Vinh Vương đi vào phòng, Tần Lâu tới gần, mới thấy Thanh Tuyền đang cẩn cẩn dực dực đỡ lấy hần, Vinh Vương đang say rượu, hơn nửa người đều dựa cả vào ngực Thanh Tuyền.

Bọn họ vào phòng, Thanh Tuyền đặt Vinh Vương xuống giường, xoay người lại, liền bắt gặp Tần Lâu.

Hai người đều nở một nụ cười nhàn nhạt, Tần Lâu mở miệng trước: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Tới Tuyên Quốc, lấy Lạc Nhận công chúa.” Đường nhìn của Thanh Tuyền không nhìn được, liếc về phía Vinh Vương: “Buổi chiều gặp hần, hần uống say. ”

Trái tim co rút lại, đau. Thế nhưng trên mặt Tần Lâu vẫn là nụ cười xán lạn: “Thái Tử phải trở về sao?”

Thanh Tuyền ngồi xuống bên giường, đưa tay, quyền luyện vuốt ve gương mặt Vinh Vương: “Không về, đêm nay ta sẽ ngủ đây.” Hần nhìn Tần Lâu, chớp mắt: “Ngươi sẽ không để bụng à? Nói cho cùng, quan hệ của các ngươi là giả.”

Ngực khó chịu vô cùng, Tần Lâu mỉm cười, nói: “Vậy các ngươi nghỉ sớm một chút.”

Ra khỏi phòng, y thậm chí còn đóng cửa thay hai người họ.

Bầu trời bên ngoài rất đen, trong sân, ánh đỏ của đèn lồng le lói. Tần Lâu kéo chặt áo choàng, cũng không biết mình muốn đi đâu.

Hình như chỗ này, cũng không phải là nơi y có thể dừng chân.

Quay đầu, y thấy ánh nến trong phòng đã tắt.

Hai người đó, chắc chắn đang ôm nhau đi vào giấc ngủ a?

Lâu ngày gặp lại, Vinh Vương thấy hấn, chính là muốn lấy rượu cởi bỏ ân oán a.

Tần Lâu cười đến thê lương, dời bước đến chuồng ngựa.

Đánh thức tiểu tư đánh ngựa, đem đồ đạc ban ngày đã sắp xếp ổn, chất cả lên xe, sau đó lên đường trở về quê.

Trên đường, rất yên lặng, Tần Lâu một mình dựa vào vách mã xa, nghe từng đợt từng đợt gió gào thét bên ngoài, khổ sở không gì sánh được.

Trở lại thôn nhà, là chuyện của buổi chiều ngày hôm sau, Tần Lâu nhìn vành mắt thâm quầng của người đánh xe, có chút hổ thẹn, thưởng bạc cho hấn xong, liền để hấn trở về Vinh Vương phủ.

Mang theo túi lớn bao nhỏ, Tần Lâu gõ cửa nhà. Người mở cửa chính là Tần Phụ, vừa thấy mặt y thì con mắt lão nhân gia liền trừng lớn, đột đến lúc Tần Lâu gọi hấn một tiếng “đá”, lão nhân gia mới phục hồi được tinh thần, trong nháy mắt, mừng rỡ vô cùng.

Thấy Tần Phụ không có vác chổi lên đuổi đánh mình, trái lại nở nụ cười ầm ập mà mở rộng cửa, Tần Lâu nghi hoặc vô cùng, nhưng sau đó lập tức thoải mái, dù sao cũng là phụ tử, quả nhiên không giống người ngoài a.

Y tùy tiện ăn một chút cơm, sau đó uể oải về phòng nằm, không cho phụ mẫu có cơ hội hỏi han gì.

Giấc ngủ này, y ngủ cực kì bất ổn, trong mơ, lúc nào cũng hiển hiện tràng ảnh thân thiết của Vinh Vương cùng Thanh Tuyền ngày trước, Tần Lâu dù đang ngủ cũng thấy lòng khó chịu vô cùng.

Thời điểm tỉnh dậy, y vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài bầu trời đã tối đen, bóng đêm vô tận lan tràn, phủ trùm lên mọi thứ, Tần Lâu nhìn thấy càng thêm chán nản.

Sau đó y nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, liền nhìn thấy Vinh Vương.

Y không biết hấn làm thế nào mà nói chuyện với phụ mẫu, chỉ biết lúc ăn cơm tối, bốn người họ ngồi ăn hòa hợp vô cùng, hai vị lão nhân gia nhìn hấn càng khiến Tần Lâu cảm thấy như đang nhìn con rể không bằng. Y vẫn muốn hỏi hấn vì sao lại ở chỗ này, thế nhưng tìm không ra cơ hội.

Nhân thần Vinh Vương nhìn hần ôn nhu như dòng thu thủy, gấp thức ăn, rót trà cho y, lúc y bị nghẹn lại vỗ vỗ vai giúp y thuận khí. Hai vị lão nhân gia nhìn mà tươi cười hơn hở, đối đãi Vinh Vương còn ân cần hơn đối Tần Lâu nữa.

Ăn cơm tối xong, Tần Lâu liền lấy cớ đưa Vinh Vương ra ngoài đi dạo một vòng, mới có cơ hội hỏi hần cho rõ ràng.

Trên đường đi, rất ít người, Tần Lâu lưỡng lự một hồi, cũng không biết phải mở miệng thế nào. Vinh Vương liền cầm lấy tay y, mỉm cười nói: “Đa nương người đúng là người tốt.”

Tần Lâu do dự thêm một lúc, cuối cùng nhịn không được mới hỏi hần: “Sao ngươi lại tới đây?”

Vinh Vương liền kéo tay y, lôi vào một cái hẻm nhỏ, hẻm nhỏ tối đen, nhìn không thấy mặt người. Sau đó, hần đẩy y vào góc tường, hai tay đỡ lấy, không cho y giấy dựa.

Sắc trời rất tối, thế nhưng Tần Lâu vẫn có thể thấy được nhiệt lượng thiêu đốt trong ánh mắt người kia.

“Vì sao bỏ ta ở lại, một mình về nhà?”

Tần Lâu không biết trả lời thế nào, mấp máy môi một lúc lâu, thế nhưng không nói được một câu hoàn chỉnh. Vinh Vương tức giận, không hơi sức mà kiên trì chờ đợi, hung hăng hôn lên môi y.

Lúc ban đầu, hần rất hung hăng mà cắn xé bờ môi của Tần Lâu, thế nhưng thấy được trong mắt người kia hàm chứa tia ủy khuất, liền không đành lòng, bắt đầu ôn nhu mà hấp dụ. Tần Lâu dần dần nhắm mắt lại, vươn đầu lưỡi, cùng hần dây dưa.

Ấm ướt, nóng rực, Tần Lâu dần dần không kìm được mà rên rỉ.

“Ân...” Vinh Vương buông tha bờ môi y, trong mắt thoáng hiện lên một tia bất đắc dĩ: “Ta vốn dĩ định nghiêm phạt ngươi một phen, thế nhưng đúng là không nhẫn tâm được.”

Tần Lâu trừng mắt nhìn hần: “Chính ngươi chạy đi uống say còn đòi nghiêm phạt ta cái gì?”

“Vì sao bỏ lại ta, trở về một mình?” Hần nhìn y, hỏi.

Tần Lâu cắn cắn môi: “Thanh Tuyền không phải đã tới rồi sao?”

“Tới thì liền đem giường nhường cho người khác?” Trong mắt hần là lửa giận bùng bùng: “Ngươi coi ta là cái gì?”

“Hắn không phải là người khác, hắn là Thanh Tuyền.” Tần Lâu khẽ cúi đầu.

Vinh Vương nhìn y không dời mắt: “Ta không còn yêu hắn, đương nhiên sẽ không để hắn lại nằm trên giường của ta.”

Ngữ khí của hắn kiên quyết vô cùng. Thế nhưng, chính vì ngữ khí của hắn kiên quyết như thế, Tần Lâu lại càng khổ sở.

Bài xích cường liệt đến thế, có phải đang chứng minh, hắn cực kì để tâm đến người kia?

Bàn tay không bị áp trên tường, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, thanh âm của Tần Lâu cực kì mềm mại: “Sau này ta sẽ không bỏ ngươi lại nữa. Trừ khi ngươi không cần ta nữa.”

Thở dài một tiếng, Vinh Vương ôm lấy y: “Ngươi có biết, sau khi ta tỉnh rượu không nhìn thấy ngươi đâu, lòng có bao nhiêu sốt ruột. Hỏi người chăn ngựa mới biết, thì ra ngươi suốt đêm trở về nhà, thế nên ta vội đuổi theo.”

Trong ngực, một cổ xúc động dâng lên. Tần Lâu nhẹ nhàng dụi dụi vào lòng hắn: “Ta cứ nghĩ ngươi sẽ không tới đây nữa.”

“Sao có thể không tới chứ? Ta còn lo lắng ngươi bị cha ngươi đánh chết a, thế nên vội vàng ra roi thúc ngựa chạy về đây.” Vinh Vương giả vờ tức giận.

Tần Lâu cười khanh khách: “Đã làm sao mà nữ đánh chết ta? Thế nhưng ta còn thấy quái dị là sao hắn lại không đánh chết ngươi a. Lại còn đối xử với ngươi tốt như thế, ngộ, chẳng lẽ là Vương gia liền được đãi ngộ đặc biệt.”

“Ta có là tên khát cái thì đa nường ngươi vẫn sẽ thích a. Toàn thân bản vương toát ra khí chất thiện lương, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.” Vinh Vương càng nói càng khoái trá.

Tần Lâu cắn một ngụm lên cổ hắn: “Chưa thấy qua tên nào tự kỉ như ngươi.”

Vinh Vương nhe răng, không khách khí gì mà cắn lên cổ y.

Cắn tất nhiên là không dùng sức, không đau, nhưng đủ đẩy lên dục hỏa của hai người.

Lưỡi rất nhanh, triển miên không dứt, nhiệt tình như lửa. Bàn tay xoa vuốt trên cơ thể đối phương.

Tần Lâu vô lực tựa vào tường, trong mắt mờ lung một tầng hơi nước, thấy được động tác của Vinh Vương, y khẽ thì thầm: “Ân.. ở đây cũng được sao?”

“Ngô... Ta hẳn không được...”

Tần Lâu cắn chặt môi, nỗ lực kiềm nén âm thanh ở trong cổ họng. Hém nhỏ mặc dù tối, thế nhưng cách đường lớn không xa. Ôm chặt lấy cổ hần, từng đợt luật động tiến nhập của người kia, khiến Tần Lâu không tự chủ mà rên lên đầy kiều mị.

“Ngô... Ngọc...” Bên khóe mắt, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống, Tần Lâu có cảm giác, mình đang bay.

Hôn lên bờ môi y, trong mắt Vinh Vương hàm chứa ý cười: “Tần Tần, thoải mái không?”

“Àn..”

Mà hậu quả của “thoải mái”, chính là Tần Lâu chỉ có thể để Vinh Vương công về nhà ~

21. Chương 21: Hoan Tiểu Vãng Tích (nụ Cười Ký Ưc)

Dựa vào lưng hần, Tần Lâu có một loại an toàn mà trước nay chưa hề có. Vươn tay nghịch tóc hần, Tần Lâu hỏi: “Ngọc, người...khi nào thì biết mình thích nam nhân?”

“Ta không phải là nam nhân nào cũng thích.” Vinh Vương mỉm cười: “Ta cũng từng đi tiểu quan quán, thế nhưng đối với tiểu quan chỗ đó không dậy nổi hứng thú.”

Tần Lâu có chút buồn phiền: “Cũng chỉ thích Thanh Tuyền, đúng không?” Phát hiện thân thể của hần đột ngột cứng lại, Tần Lâu lại càng phiền não. Vinh Vương không nói lời nào, công y, lẳng lặng bước đi. Tới trước cửa nhà, Tần Lâu tụt xuống khỏi lưng hần, thần tình có chút uể oải, muốn đi mở cửa.

“Tần Lâu, ta cũng yêu người.” Vinh Vương lo lắng nói.

Không đợi đến lúc Tần Lâu phản ứng lại, đại môn đã bị mở. “Chi nha” một tiếng, Tần phụ cười có chút gian xảo: “Hai đứa đã về, chắc đã mệt mỏi rồi ha.”

Tần Lâu có chút dở khóc dở cười: “Đa...”

Tần phụ cười nói: “Nương đã trải chăn cho các người rồi, đi ngủ đi.”

“Ta muốn tắm”

Tần phụ vẫn cười tủm tỉm: “Cũng đã đun sẵn nước rồi. Vinh Ngọc a, ở chỗ này đã quen chưa?”

Vinh Vương ngữ khí rất tôn kính: “Đa, sống ở đây rất thoải mái.”

Tần Lâu nghe được câu gọi “Đa” ngọt xớt của hắn, gương mặt tối sầm.

Nằm trên giường, y nhìn mỹ nhân đang ngồi trong dục dũng, có chút nghi hoặc: “Đa nương làm sao tiếp thu được sự thật này a?”

Vinh Vương chà xát cánh tay, thần sắc nghiêm túc: “Bởi vì, bọn họ hi vọng người có thể hạnh phúc.”

“Thế nhưng cứ thế này thì hương hỏa của Tần gia sẽ...” Tần Lâu vẫn không sao hiểu được, “Hơn thế nữa, đa ta lại cố chấp, bảo thủ vô cùng. Ta hồi bé a, ăn vụng có một tí thôi còn đánh ta đau gần chết a.”

Vinh Vương nhướn mày: “Ăn vụng?”

Tần Lâu liếc mắt nhìn hắn: “Đừng nói với ta người chưa ăn vụng bao giờ.”

Vinh Vương cười hắc hắc: “Ta đúng là chưa ăn vụng bao giờ. Hơn nữa, nếu bản vương muốn ăn cái gì, người ta còn tranh nhau đưa tới trước mặt a, cần gì ta đi ăn vụng.”

Tần Lâu liếc mắt nhìn hắn, đổ kị vô cùng: Người với người, đúng là sinh ra bất bình đẳng a.

Vinh Vương từ trong thùng bước ra, không hề cố kị mà cầm khăn lau đi nước đọng trên người. Tần Lâu mặc dù đã nhìn thấy hắn lỏa thể nhiều lần, thế nhưng nhìn rõ ràng sắc nét thể này thì đây mới là lần đầu tiên. Mắt mở trừng trừng, y vội vã đưa tay ôm mũi, sợ máu mũi phun ra.

Vinh Vương nhìn y thế, phá lên cười, đi tới, mắt nhìn Tần Lâu chăm chăm: “Đẹp không?”

“...Đẹp!”

Vinh Vương mỉm cười, chui vào trong chăn, ôm lấy y, “Sao nóng thế này a?” Hắn buồn cười hỏi.

Tần Lâu vẻ mặt đỏ bừng, vùi đầu vào lòng hắn: “Ách...trời nóng.”

“Bên ngoài tuyết đang rơi mà!”

Cắn cắn điểm hồng anh trước ngực, Tần Lâu sáng giọng: “Không được chọc ta.”

“Người đây là chơi với lửa có ngày chết cháy á.” Hấn nâng cầm Tần Lâu lên, con mắt nóng rực, nhìn y.

“Ta mới không sợ.” Le lưỡi, y chủ động cắn mút bờ môi hấn.

Vị đạo rất...ngon.

Hai người ở chốn quê này, sống cực kì thoải mái, Vinh Vương có lúc sẽ hầu Tần phụ chơi cờ, có lúc lại đi theo Tần mẫu đi mua quần áo. Ánh mắt của hấn cực kì tốt, mua được vài vốc chất lượng tốt lắm, lời nói lại ngon ngọt, tất nhiên là làm cho hai vị lão nhân mặt mày rạng rỡ, cười toe tóa cả ngày. Y lại chả có năng lực phản kháng, chỉ phải nhìn Vinh Vương đang cười tươi như hoa kia mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tình cảm hai người, càng ngày càng thấm thiết. Chỉ là, thỉnh thoảng Tần Lâu thấy được, Vinh Vương thất thần.

Y biết hấn vẫn còn nhớ Thanh Tuyền, giống như y, thỉnh thoảng vẫn nhớ tới Liễu Mộng Túy. Dấu vết mà hai người bọn họ lưu lại trong sinh mệnh của y và hấn, e rằng vĩnh viễn cũng không xóa được.

Đêm 30, bốn người làm rất nhiều bánh chẻo, ăn nhanh cơm tất niên, hai người liền đi ra khỏi nhà. Bên ngoài, rất nhiều người đang phóng pháo hoa, từng chùm hỏa cầu bắn lên cao, lóe sáng giữa trời đêm trong nháy mắt, liên lặng yên biến mất giữa màn đêm. Thời gian vui vẻ, rất ít nghĩ đến những chuyện buồn đau, thế nên, khi hai người xem pháo hoa, đặc biệt thỏa mãn.

Ngồi trên chiếc cầu đá trong trấn, trên gương mặt Tần Lâu phảng phất ý cười: “Trước đây, vào lễ mừng năm mới, ta cùng với Mộng Túy cứ quần lấy đa nương xin tiền, sau đó đi mua pháo hoa. Thế nhưng đều là cho ta bắn, hấn chỉ đứng ở một bên nhìn, thần tình hấn, thường ngày trông như ông cụ non, lúc ấy cũng trở về với tâm tính hài đồng, trong mắt ngập tràn kinh hỉ.”

Tần Lâu chậm rãi nói, Vinh Vương yên lặng ngồi nghe.

“Ta đã biết hấn cũng rất thích phóng pháo hoa, thế nhưng ta ích kỉ, muốn tự mình phóng hết, để hấn ở một bên đứng nhìn là được rồi. Hấn cũng không giận, đợi ta phóng xong, còn dẫn ta đi ăn.” Hồi ức luôn luôn đẹp, cũng chính nó, làm cho Tần Lâu hiểu được, chính mình vì sao không tài nào quên được Liễu Mộng Túy, cho dù là đã yêu Vinh Vương, y cũng không thể nào quên.

Kí ức mà hấn lưu lại cho y thực sự nhiều lắm, nhiều đến độ, mỗi khi y nhớ về quá khứ, mỗi phút mỗi giây, mỗi lát cắt đều có bóng dáng của người kia.

Thấy y chìm vào trong hồi ức không nói lời nào, Vinh Vương cũng không biết, mình đang ước ao cái gì, chỉ nói: “Bây giờ, vẫn muốn phóng pháo hoa sao?”

Tần Lâu lắc đầu, tựa vào vai hấn: “Hiện tại ta đã hiểu, chỉ cần người mình thích ở bên cạnh, cho dù không làm gì, chỉ cần thấy hấn hài lòng là đã thỏa mãn lắm rồi.”

Vinh Vương mỉm cười, trọng nụ cười ẩn hiện đau thương. Nghĩ đến người đang ở viễn phương kia, trong lòng mọc lên một tia thống khổ.

Tần Lâu biết hắn nghĩ gì, thế nhưng, trên gương mặt, nụ cười xán lạn hơn. Chỉ cần hiện giờ hắn ở bên mình là tốt rồi, chuyện sau này, thuận theo tự nhiên đi.

Qua ngày mừng hai, hai người trở về, trước khi ra khỏi cửa, hai vị lão nhân vô cùng không nỡ. Vinh Vương vốn cũng đã định đón hai người tới để đô, thế nhưng hai vị nhân gia không muốn. Người cũng đã già, đối với nơi đã sống hơn nửa đời người, có một loại lưu luyến không sao kể rõ được.

Không khí nơi để đô, đương nhiên là náo nhiệt phồn hoa hơn trấn nhỏ rất nhiều, trên đường, người người tấp nập, Tần Lâu nghiêng đầu nhìn Vinh Vương, thế nhưng chưa từng bắt gặp một tia vui mừng trên gương mặt hắn.

Hắn...đang nhớ tới người kia sao?

Tần Lâu luôn luôn không kèm lòng được mà nghĩ thế...

Đợi đến lúc tới trước cửa Vinh Vương phủ, khi bọn họ xuống khỏi mã xa thì mới biết, y không có nghĩ lung tung.

22. Chương 22: Thương (chết Non)

Nam tử mặc đơn y màu vàng nhạt, đứng trước cửa phủ Vinh Vương, hai tay chấp sau lưng, thân ảnh gầy gò, sắc mặt tái nhợt. Khi hắn nhìn thấy Vinh Vương, ánh mắt vô thần bỗng chốc sáng ngời.

Ánh nhìn của hai người nọ dây dưa, nhãn thần của Vinh Vương vô cùng phức tạp, thế nhưng, Tần Lâu có thể cảm nhận được, trong ánh mắt hắn, có chút lo lắng.

Là vì Thanh Tuyền ăn mặc phong phanh mà lo lắng sao?

Tần Lâu đột nhiên thấy sự hiện diện của mình hết sức dư thừa, vốn dĩ không nên xuất hiện vậy, y vốn muốn tránh đi, thế nhưng Vinh Vương nắm chặt lấy bàn tay y. Tiến lên phía trước, ngữ khí Vinh Vương vô cùng lạnh lẽo: “Thái Tử sao lại đứng đây?”

Thanh Tuyền ngẩn người, dường như không nghĩ tới hắn sẽ tỏ thái độ như thế, mí mắt hơi hạ xuống, thoát nhìn có chút đáng thương: “Ta đến thăm người.”

Vinh Vương cười nhạt: “Làm phiền Thái Tử. Hiện tại đã thấy rồi, mời Thái Tử trở về.”

Thân thể Thanh Tuyền có chút lay động, Tần Lâu mỉm cười nói: “Đã tới thì là khách, huống hồ còn là người quen cũ, liền vào cùng dùng cơm đi,”

Vinh Vương thần sắc có chút trầm xuống, đi vào trong phủ.

Trên mặt Tần Lâu có chút lúng túng, quay người nhìn Thanh Tuyền, thì thấy trong mắt hắn tràn ngập sắc bén. Tần Lâu ngẩn người, không biết vì sao hắn lại tỏ thái độ như thế.

“Là người câu dẫn hắn đúng không?” Thanh âm của Thanh Tuyền rất nhỏ, thể nhưng lãnh liệt vô cùng.

Tần Lâu sắc mặt nhất thời trắng bệch, miễn cưỡng nở nụ cười: “Thái Tử hiểu lầm rồi.” Thấy ngữ khí của mình có chút xa lạ, mới nói tiếp: “Thái Tử nếu muốn gặp hắn, vậy nên đi vào đi.”

Thanh Tuyền đi theo sau y, đột nhiên nói: “Tần Lâu, ta sẽ không để người sống dễ chịu đâu.”

Tần Lâu cắn cắn môi, không nói lời nào.

Sau khi vào đến đại đường, Tần Lâu mượn cớ trong người có chút không khỏe, muốn vào ngủ một giấc. Vinh Vương không nói gì, Tần Lâu liền đi vào.

Nằm ở trên giường, y không thấy buồn ngủ, nhớ lại thần sắc vừa rồi trên gương mặt Thanh Tuyền, y có chút khó chịu. Dù sao cũng là bằng hữu ngày xưa mà? Sao hắn có thể dùng ánh mắt thù hận như nhìn tình địch để nhìn mình?

Sau đó, Tần Lâu đột nhiên nở nụ cười, bọn họ hiện giờ, đúng là tình địch. Thanh Tuyền vốn nghĩ là y đoạt Vinh Vương đi, không phải sao? Nếu như sự tình có cơ hội cứu vãn, Vinh Vương chắc chắn sẽ tha thứ cho hắn à? Bởi vì Ngọc, yêu hắn như thế cơ mà.

Tần Lâu tận lực bắt mình không nghĩ nữa... Trùm chăn kín đầu, cố sức ngủ.

Ngủ không biết bao nhiêu lâu, đợi đến lúc y tỉnh lại thì trời đã tối. Y đứng dậy, đi ra đại sảnh, thể nhưng phát hiện chỗ đó không có một ai. Trái tim đột ngột thất lạc, Tần Lâu tìm một nha hoàn tới hỏi, mới biết thì ra Vinh Vương tiễn Thái Tử về dịch quán.

Tần Lâu nghe xong, trái tim nhất thời trống rỗng vô cùng. Y cúi đầu, khóe miệng vẽ ra một nụ cười, sau đó, y tìm đầu bếp mập, ăn món ăn hắn mới làm ra. Y ăn rất nhanh rất nhanh, tưởng như một người đã bị bỏ đói lâu lắm. Đầu bếp mập đứng một bên nhìn, cũng có chút lo lắng nhìn y.

“Tần Lâu...” Đầu bếp mập không yên lòng gọi y. Bọn họ cũng đã quen nhau, Tần Lâu liền bảo hắn gọi tên mình, mà không phải là Vương Phi này nọ.

Tần Lâu máy móc ngẩng đầu, nhìn hần cười: “Sao vậy?”

Đầu bếp mập thở dài: “Người đừng kìm nén quá. Cái người tên Thanh Tuyền kia, vốn ta cũng biết được chuyện của hần với Vương gia, thế nhưng cũng không ngờ hần lại là Thái tử Dịch quốc...” Thở dài, hần lại nói: “Không nói thiếu chút nữa gây họa cho Tuyền quốc thì thôi, hiện tại, cảm tình của người với Vương gia đã bắt đầu ổn thỏa rồi, Vương gia cũng thật vất vả mới thoát được bóng ma của hần, mà hần lại trở về.”

Tần Lâu lắng lắng nghe, đợi hần nói xong, chỉ mỉm cười, buông đũa xuống, nói: “Món ăn của người ngon lắm. Bây giờ trời cũng đã tối rồi, đi ngủ sớm đi.”

Đầu bếp mập lo lắng nhìn y.

Tần Lâu nhếch môi: “Ta không sao.”

Chậm rãi đi ra khỏi trù phòng, bởi vì ăn quá no, thế nên bụng hiện giờ trướng lên, vô cùng khó chịu. Trên mặt đất, vẫn còn một tầng tuyết đọng, rất mỏng, dẫm lên, trên nền tuyết sẽ lưu lại vết chân. Tần Lâu buồn chán, liền đi lung tung.

Nói không khó chịu chính là nói dối.

Y không biết vì sao hần lại tự mình đưa Thanh Tuyền trở về, mà nửa câu nhẩn nhủ cũng không lưu lại cho mình.

Nơi này cách dịch quán chỉ có nửa canh giờ đi bộ, nha hoàn nói khi bọn họ đi, trời còn chưa tối, hiện giờ, đã nửa đêm rồi. Thời gian dài như thế, họ sẽ nói gì? Sẽ làm gì? Sẽ có biểu tình gì? Sẽ mỉm cười nhìn nhau?....

Tần Lâu nghĩ thế, khóe môi lại vẽ lên một nụ cười...

Những chỗ có tuyết đọng lại, hầu như đều in lại dấu chân của y, thoạt nhìn vô cùng rắc rối, khó nhìn, thế nhưng nhìn kĩ, chính là hai chữ...

Vinh Ngọc.

Y vẽ hai chữ trên nền tuyết, sau đó ôm đầy tâm sự, lại xóa đi.

Thời gian dài như thế, bọn họ, có lẽ đã đã thông rào cản, tương tư ái ý, thiêu đốt kích tình?

Tần Lâu dùng sức gõ đầu mình mấy cái, sau đó ngồi xõm xuống.

Từng giọt, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt đất, hòa tan vào nền tuyết. Lúc Liễu Mộng Túy bỏ rơi y để đi làm phò mã, Tần Lâu cũng không muốn khóc giống như thế này, thế nhưng giờ đây có muốn nhịn cũng không được.

Tần Lâu không muốn hấn thật sự làm những chuyện y đã nghĩ này giờ, Tần Lâu không muốn hấn cười với người khác ngoài mình, Tần Lâu không muốn hấn cùng với Thanh Tuyền nói lại tình xưa, Tần Lâu không muốn hấn dùng đôi môi đã hôn mình đi hôn người khác....

Nước mắt hung hăng chảy xuống, Tần Lâu thương tâm nghĩ, y lại một lần nữa bị người ta vứt bỏ.

Chẳng biết mình khóc bao lâu, đợi đến lúc không còn giọt nước mắt nào chảy ra nữa, Tần Lâu chậm rãi đứng dậy, trở về phòng.

Trên giường không có vị đạo của hấn, bởi vì nha hoàn, sau khi bọn họ trở về, đã đổi chăn đệm cùng với gối đầu.

Toàn bộ đều là đồ mới, mới đến độ, y không tìm ra vị đạo của người kia.

Tần Lâu có chút tuyệt vọng.

Đợi... là một chuyện vô cùng mệt mỏi. Y ngủ không an ổn, bởi vì bên cạnh không có vòng tay ấm áp của người kia. Trong chăn lạnh như trời hạ tuyết, y chỉ đành ngồi dậy, mặc thêm y phục, sau đó cố sức thu chặt góc chăn.

Ngoài cửa có gió thổi qua, y tưởng hấn đã về, ngoài cửa có hạ nhân đi qua, y tưởng... hấn đã về...

Tần Lâu đợi đến lúc bình minh, hấn vẫn không về.

Tần Lâu đợi đến buổi trưa ngày thứ hai, hấn vẫn không về.

Tần Lâu đợi đến buổi chiều ngày thứ hai, hấn vẫn không về....

Tần Lâu đợi đến giờ tỵ ngày thứ hai, hấn... vẫn không về...

Tần Lâu vẫn ở trong đại sảnh, vẫn giữ nguyên tư thế, ngồi chờ, không nói lời nào, không ngủ, cũng không ăn. Trái tim càng ngày càng tuyệt vọng.

Đến buổi sáng ngày thứ ba,

Hai mắt Tần Lâu đã có chút nhìn không rõ, thế nhưng, rút cục đã nghe thấy tiếng cửa mở. Y chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Vinh Vương, còn có Thanh Tuyền đi bên cạnh - thần sắc có chút tái xanh.

Vinh Vương bước vào đại sảnh, thần sắc vẫn là vẻ ôn nhu hòa nhã thường ngày.

Nhưng dường như, thiếu cái gì đó.

“Làm sao vậy, có chỗ nào khó chịu sao?” Tay hắn vươn lại gần, rất ấm áp.

Tần Lâu mỉm cười: “Không có gì.” Y tận lực né bàn tay của hắn, cả người hơi run lên một chút.

Vinh Vương nhíu mày, đưa tay lên sờ trán y, có điểm lạnh lẽo khác hẳn thường ngày: “Làm sao thế?” Ngực khí lần này, nghiêm nghị hơn rất nhiều.

“Chỉ là có chút mệt mỏi, ta muốn ngủ.” Lần thứ hai tránh đi bàn tay hắn, Tần Lâu ngay cả cười cũng không cười nổi. Đôi mắt y nỗ lực mở to nhìn thẳng gương mặt hắn, tựa hồ, so với ngày xưa thoải mái và ung dung hơn nhiều.

Này, có đúng hay không nói lên, bọn họ đã giảng hòa rồi?

Trong lòng bị thứ gì đó bén nhọn đâm thật sâu, Tần Lâu vốn cho rằng, hai ngày vừa rồi, bản thân đã chết lặng đến độ không còn cảm giác được gì nữa, thế nhưng y phát hiện, cư nhiên vẫn còn cảm nhận được nỗi đau.

Vinh Vương trong mắt có một tia hổ thẹn: “Tần Lâu, hai ngày này, ta...”

Tần Lâu nhếch môi cười, hắn gọi ta là Tần Lâu, gọi ta là Tần Lâu...

Y cười, vô cùng xán lạn: “Các người đã hòa hảo rồi?” Ngực khí của y, vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng thoải mái...

Vinh Vương ngây người, Thanh Tuyền liền đáp: “Đúng thế, Vinh Vương đã tha thứ cho ta rồi.” Trên mặt hắn, có hạnh phúc ngọt ngào, xông thẳng vào trong mắt Tần Lâu.

Bàn tay ẩn dưới chăn, không khống chế được, co lại, trắng bệch, thế nhưng trên mặt y vẫn tràn ngập ý cười: “Vây chúc mừng người.”

Dường như có cái gì vỡ vụn, Tần Lâu cắn chặt hàm răng, nỗ lực không cho giọt lệ tràn mi.

23. Chương 23: Tá Hồng Đăng (mượn Đèn Lồng)

Bàn tay của Vinh Vương vươn tới, thấy bộ dạng thống khổ của y, trái tim rất đau. Hắn quay lại, nhìn Thanh Tuyền đang đứng ở phía sau: “Thái tử có thể đi ra ngoài trước không?”

Thanh Tuyền sắc mặt tối sầm, sau đó, miễn cưỡng bước ra ngoài.

Nhẹ nhàng ôm lấy y, mới phát hiện thân thể kia đang rung lên không ngớt, trong thanh âm của Vinh Vương tràn ngập yêu thương: “Tần Tần, ngươi làm sao thế?”

Tần Lâu rốt cục khóc nức lên.

Không cố kị cái gì, y khóc nức nở, nước mắt rơi, từng giọt từng giọt, tựa như mưa rào độ nhập xuân. Vinh Vương vươn tay lau lệ trên gương mặt y, cuối cùng, lệ rơi nhiều lắm, hắn đơn giản hôn lên mi mắt Tần Lâu.

Lúc đầu, chỉ là muốn hôn đi dòng lệ chảy trên gò má y, về sau lại tìm lòng không được mà hôn lên đôi môi y.

Bờ môi chạm vào nhau, mang theo rất nhiều khát vọng, thóa dịch giao triền, hai lưỡi dây dưa. Một lúc lâu sau, Tần Lâu mới đột ngột thanh tỉnh, dùng hết sức đẩy hắn ra, khóc nức lên: “Ta không cần người dùng đôi môi đã hôn qua người khác trở lại hôn ta.”

Vinh Vương rốt cục đã biết y vì sao lại khóc, yêu thương lau đi giọt lệ còn vương trên mặt y, nhẹ giọng nói: “Tần Tần, ta không có hôn người khác.”

Trái tim Tần Lâu có chút nhói lên, nhìn hắn.

“Người cho rằng, ta với hắn còn có thể nói lại tình xưa.”

Tần Lâu gật đầu.

“Không có, ta sẽ không cùng hắn nói lại tình cảm khi xưa. Ngày ấy ta rời phủ, chỉ vì hắn đột nhiên té xỉu, nhờ ta đưa hắn về dịch quán. Sau khi ta đưa hắn trở về, hắn lại bắt đầu thổ huyết, thế nên ta ở lại trông chừng hắn hai ngày.”

Trái tim Tần Lâu đập có chút loạn nhịp, “Hắn vừa nói, người đã tha thứ cho hắn rồi...”

“Ta đã tha thứ cho hắn việc đã từng lợi dụng ta, chứ không phải cùng hắn nói lại nghĩa tình.” Vinh Vương

hôn nhẹ lên môi y, nghiêm túc nói.

“Thật không?” Tần Lâu hỏi, cẩn cẩn dục dục như sợ đánh vỡ cái gì.

“Đương nhiên là thật.” Ôm chặt lấy y, Vinh Vương nhờ lần này mới biết được, tiểu ngu ngốc này yêu mình đến nhường nào. “Xin lỗi, hai ngày này ta quá bận, không có thời gian giải thích cho người.”

Phát hiện ra cánh tay đang vòng qua lưng mình lạnh lẽo khác thường, Vinh Vương cả người kinh hãi, nắm lấy tay y, lông mày nhăn chặt lại: “Sao lại lạnh như thế?”

Tần Lâu ngẩn người, không biết nên trả lời như thế nào.

“Có phải người không ngủ suốt hai ngày qua?” Nhìn nét mặt tiều tụy của y, Vinh Vương đau xót vô cùng, “Có phải cũng không ăn cơm? Cũng không đi ra bên ngoài?”

Từ trong mắt y, thấy được đáp án, Vinh Vương ảo não, muốn thử gõ gõ xem tron gnaox y rốt cục có cái gì. Vinh Vương trong lúc luống cuống, đã triệt để quên trong phủ còn có nha hoàn. “Người cứ nằm một lúc đã, ta đi nấu mì cho người.” Cẩn cẩn nhẹ lên đôi môi y, ngữ khí của hắn ác liệt vô cùng: “Nhớ kĩ không được ngủ, người ngủ ta gõ cho người u đầu.”

Rất nhanh mì đã nấu xong, đầu bếp mập đứng ở một bên xem dáng dấp chăm chú tập trung của Vinh Vương, vừa thấy quái dị vừa thấy cao hứng bưng bưng. Nhanh chóng bưng vào trong phòng, thấy Tần Lâu vẫn còn đang mở mắt, không khỏi thở phào một hơi.

Bưng bát mì, từng thìa từng thìa ụ vào miệng y, động tác của Vinh Vương ôn nhu kỳ cục.

Rời giường, đi nhà xí, lại ngâm nước nóng một hồi. Tần Lâu thực sự nghĩ, mình dường như chết một lần.

Nằm lại lên giường, nơi đó có vòng tay ấm áp của Vinh Vương.

Hai người đều đã hai ngày không ngủ, lúc này ôm nhau nằm cùng một chỗ, rất nhanh liền chìm vào giấc mộng.

Vừa tỉnh lại, Tần Lâu đã vội vàng mở mắt, đến khi thấy Vinh Vương vẫn còn ngủ bên cạnh, trái tim mới bình tĩnh lại.

Bên môi nổi lên một nụ cười, y kim lòng không đậu, vương tay xoa nhẹ lên gương mặt hắn, thì ra không phải là mộng, là sự thực a.

Hắn thực sự vẫn ở bên cạnh mình, sẽ không đi đâu cả.

Vinh Vương khẽ giật mình, mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, đều là ý cười ảm áp. Vinh Vương mở lời trước: “Ngủ no rồi sao?”

“Ân...Không có...” Trong mắt Tần Lâu lóe lên một tia tinh quái, ôm chặt lấy hắn: “Làm gì có ai ngủ no chứ? Ngủ, chúng ta hình như ngủ lâu lắm rồi.”

“Ta đã xin nghỉ rồi, không cần phải vào triều.”

“Oa, hảo thương cảm a, đường đường là vương gia một nước mà còn phải xin mới được nghỉ.” Tần Lâu nghịch nghịch tóc của hắn, trong mắt thoáng hiện lên tiểu ý, thế nhưng đột nhiên sắc mặt lại ủ dột: “Vì sao ngày hôm qua, ngươi lại gọi tên ta?”

“Bởi vì ta không muốn người khác nghe thấy.” Vinh Vương mỉm cười, càng ôm y chặt hơn: “Thanh Tuyền sẽ ở lại đây mấy ngày, sau đó sẽ lấy hoàng muội, đưa nàng về nước. Đến lúc đó, chúng ta đi sứ sang Dịch quốc.”

Tần Lâu chấn động: “Đi làm gì?”

“Hộ tống hoàng muội, sau đó kí kết minh ước cùng Dịch quốc.”

Không hiểu cảm giác nổi lên trong lòng là gì, Tần Lâu thấp giọng nói: “Không thể để người khác đi sao?”

“Không được.” Vinh Vương biết rõ tâm tư của y. “Biên cảnh còn có Đại Quốc lăm le xâm phạm, hai nước kí kết minh ước xong, sẽ phải bàn bạc cùng nhau hợp lực nghênh địch. Đây là đại sự, hoàng huynh đương nhiên không yên tâm giao cho người ngoài.”

“Còn muốn tiếp tục chiến tranh sao?”

“Ân.”

Tần Lâu cắn cắn môi: “Người đừng...đi rồi không về nữa.” Ngực khí của y cực kì thấp, còn có điểm thương cảm vô cùng.

“Ta sẽ mang người theo.” Vinh Vương cười ôm lấy y. “Cho người nhìn thấy chiến trường thực sự.”

Trong mắt Tần Lâu khó nén được kinh hãi, cắn cắn lên bờ môi hắn. “Oa, tốt quá.”

“Ngủ.” Vinh Vương thỏa mãn liếm liếm môi, động tác này khiến cho cổ họng Tần Lâu có chút khô nóng:

“Chỉ sợ, tới chiến trường thực sự rồi, ngươi lại sợ a.”

Tần Lâu nhìn hắn chăm chăm, tâm tư lại chẳng để ý đến lời hắn nói, con mắt lóe sáng, rồi thần tình lại đột ngột trở nên nghiêm túc.

“Ngọc...” Y dùng giọng điệu mê hoặc mười phần gọi tên hắn, bàn tay cũng không thành thật mà len vào trong nội y, thỏa mãn mà sờ soạng: “Người ta nói bảo noãn tư *** dục, xem ra đúng là không phải nói đùa.”

Vinh Vương mỉm cười, xoay người, áp y xuống giường.

Hai người trải qua một trận kích tình, cuồng phong lậu vũ, mới chợt nhớ ra trong phủ còn có khách, lại còn là một vị khách vô cùng tôn quý.

24. Chương 24: Tặng Kinh Đồng Khiên Thủ (đã Từng Nắm Tay Nhau)

Đi tới đại đường, thấy Thanh Tuyền rất cô tịch ngồi một góc, vừa thấy bọn họ thì ánh mắt thoáng sáng ngời, sau đó liền khôi phục vẻ ban đầu.

Khách khí nói mấy câu, Tần Lâu chỉ cảm thấy quái dị vô cùng, hoàn toàn không có bầu không khí thoải mái hòa hợp như trước kia. Đặc biệt là mỗi khi Thanh Tuyền nhìn y, ánh mắt lạnh liệt đến độ muốn xuyên qua cơ thể Tần Lâu.

Y, trong cảm nhận của Thanh Tuyền, là một kẻ hoành đao đoạt ái, đúng không?

Không cần phải nghi ngờ gì, ánh mắt Thanh Tuyền nhìn y, ý tứ rất rõ ràng. Vinh Vương nhìn thì không sao, nhân thần của Vinh Vương chỉ cần hơi chuyển, vẻ mặt hắn liền phủ một tầng thâm độc.

Tần Lâu có chút ủy khuất.

Vinh Vương là do chính tay hắn buông ra, y đâu phải kẻ chen ngang đâu...

Sau đó, y có chút xấu hổ, nếu không phải có mình ngồi đây, hai người bọn họ chắc sẽ vẫn hòa hợp như ngày xưa a? Nói không chừng còn có thể thỉnh hoàng đế thánh chỉ thành hôn nữa kia. Nam tử thành hôn tuy rằng già lạ, thế nhưng nếu hai người cùng lấy tính mệnh ra làm sức ép, quân chủ hai nước chắc chắn sẽ đáp ứng thôi.

...

Nghĩ vậy, Tần Lâu bắt đầu phiên muộn, buổi tối hôm nay, trên bàn đều toàn là món ăn y thích, vậy mà Tần Lâu chẳng có chút ớn thú nào nhắc đĩa, chỉ lẳng lẳng gấp đồ, lại không có ý muốn đưa vào miệng.

Vinh Vương nhìn vẻ mặt của y có chút không thích hợp, không khỏi lo lắng: “Tần Tần, làm sao thế?”

Ngữ khí của hắn rất ôn nhu, kì lòng không được mà gọi tên thân mật. Thanh Tuyền ngồi một bên, nghe thấy thế, bàn tay khẽ run lên, đôi mắt vốn đang sáng sủa, thoáng chốc tối sầm. Tần Lâu nhất thời phục hồi lại tinh thần, cả người chìm vào trong đáy mắt sâu xa của Vinh Vương.

Nhân thần của hắn ôn nhu như nước, Tần Lâu nhìn vào, tựa hồ như được uống một liều an thần dược. Mỉm cười, y nói: “Không có gì, vừa rồi ta đang nghĩ ngợi mấy chuyện linh tinh.”

Thở phào một hơi, ngữ khí của Vinh Vương cũng thoải mái dần lên: “Nghĩ cái gì?”

Tần Lâu vốn chỉ bịa chuyện cho qua, nghe được hắn hỏi như thế, ngẩn người một hồi, cũng không nói được cái gì, mặt ửng hồng, y nói thào: “Buổi tối về phòng sẽ nói cho người.”

“Hảo.” Khóe môi vẽ lên một nụ cười, Vinh Vương trên mặt hơn một tia ám muội.

Thanh Tuyền nhìn đến mức này, cũng nhin không được nữa, đem đôi đĩa đặt mạnh xuống bàn, lạnh lùng nói: “Bản vương ăn no rồi.”

Vinh Vương không nhìn hắn, ngữ khí có chút xa cách dừng dừng: “Vậy thỉnh thái tử điện hạ nghỉ ngơi.”

Mấy tiểu nha hoàn có gương mặt cực kì tú lệ kính cẩn bước lên, Thanh Tuyền lãnh nghiêm mặt đuổi hết bọn họ xuống phía dưới, sau đó nhìn chằm chằm Vinh Vương, trong mắt có vài phần van nài khổ sở: “Vinh Vương, người đang dần vật ta sao?”

Tần Lâu nghiêng đầu, thấy hắn khẽ nhếch môi lên, cả người cũng khẽ rung, trong mắt là đau đớn khắc cốt ghi tâm, có muốn che cũng không được.

Đứng lên, Tần Lâu thấp giọng nói: “Các người trò chuyện đi, ta ra ngoài một chút.”

Vinh Vương nắm lấy tay Tần Lâu, kéo y ngồi xuống. Trên mặt hắn không có nụ cười, còn có một tia lạnh lùng tàn nhẫn: “Ta không nghĩ muốn giày vò cái cả.” Hắn giương mắt nhìn Thanh Tuyền: “Hơn nữa, thái tử điện hạ cũng không việc gì phải chịu để bản vương giày vò.”

Trong lòng Tần Lâu, có một thứ gì trầm xuống.

Hắn, dù nói thế nào đi nữa, vẫn không thể quên được Thanh Tuyền.

Nếu không, thì cũng không nói ra mấy lời tuyệt tình như thế.

Sắc mặt Thanh Tuyền rất khó coi, cắn chặt môi dưới, một lúc lâu sau, hần mới nói: “Chuyện ngày xưa, là ta sai. Thế nhưng ta cũng là bất đắc dĩ mới phải làm như thế.”

Bên môi Vinh Vương xẹt qua một mặt cười.

“Lần này ta trở về, bởi vì muốn ở cùng một chỗ với ngươi!” Ngữ khí của Thanh Tuyền rất nghiêm túc, rất nặng, trong mắt còn có một tia chờ mong hi vọng.

Đường nhìn của hai người giao nhau, Tần Lâu đột nhiên nghĩ, hai người đó bây giờ y chen vào không được. Đoạn ái tình say đắm này, khắc cốt ghi tâm, làm sao có thể như Vinh Vương nói, cứ như vậy liền quên được?

Trái tim khẽ ê ẩm, nhói lên. Đột nhiên cảm thấy được, bàn tay Vinh Vương nắm chặt lấy tay mình, chặt đến mức có chút đau. Y mở miệng nghiêng đầu.

Vinh Vương nhìn Thanh Tuyền, gần từng chữ một: “Xin lỗi, thế nhưng tiểu vương đã tìm được người ta sẽ yêu đến trọn đời.”

Trong nháy mắt, trong mắt Thanh Tuyền đều là tro tàn phiêu tán. Hần nắm chặt hai tay, giọng nói run run: “Vinh Vương, thực sự sao? Ngươi cùng y, mọi chuyện đều là thật? Ngươi đã từng nghiêm túc như thế nói yêu ta, đã từng thâm tình như thế gọi ta hai tiếng “Bảo bảo”. Chúng ta đã từng nồng nhiệt như thế triệt dạ triển miên...Lẽ nào, ngươi thực sự có thể nói quên là quên hết?”

Trong mắt hần, lệ tuôn trào, chảy xuống má, tạo thành hai hàng nhọt nhạt. Gương mặt vốn thanh lệ, lúc này lại càng thêm đậm đậm chốc người thương tiếc.

Phát hiện, bàn tay nắm lấy tay mình thất lại trong khoảnh khắc, Tần Lâu chớp mắt mấy cái, thế nhưng vẫn thấy sắc mặt Vinh Vương không hề thay đổi. Một cái chớp mắt vừa rồi, dường như chỉ là y trông nhầm. Vinh Vương không trả lời, hần ôm lấy Tần Lâu, hạ một nụ hôn lên môi y.

Bàn tay nắm chặt của Thanh Tuyền buông thõng, nhân thần triệt để vỡ tan.

“Thái tử điện hạ nên sớm nghỉ ngơi.” Vinh Vương nói, sau đó lúi Tần Lâu còn đang sững sờ đi ra ngoài.

...

Trời không trăng, thế nhưng đèn ***g đỏ treo ở những ngã rẽ hành lang chiếu, khiến đường đi phá lệ sáng sủa, Tần Lâu để mặc hần kéo mình đi, tâm tình có chút tịch liêu.

Nụ hôn mà hắn vừa đặt lên môi y, không có ôn độ, cũng chẳng có cảm tình.

Hắn làm như thế, chỉ vì che đậy tâm tình đúng không? Hay là kiếm có?

Trái tim Tần Lâu thất lạc, mặc kệ là cái gì, cũng không phải là yêu.

Tần Lâu vốn cho rằng giữa y với hắn, đã có tình yêu, thế nhưng, khi y nhìn thấy cảm tình hiển lộ giữa Thanh Tuyền và Vinh Vương, mới giật mình phát giác, sợi dây giữa bản thân và hắn, quá yếu ớt, quá mỏng manh.

Vinh Vương đối với y, là thích, không phải là yêu.

Chí ít, so với tình yêu cùng Thanh Tuyền, không sao bằng được.

Y bắt đầu chậm rãi hồi tưởng lại, tình cảm của hai người.

Rượu sau loạn tính, sau khi thanh tỉnh, hai người cùng bị tình ái tổn thương quyết định ở cùng một chỗ. Ngày tháng trôi qua cực kỳ ảm áp, thế nhưng Liễu Mộng Túy cùng với Thanh Tuyền luôn luôn là khoảng cách không thể nào vượt qua. Trải qua một thời gian dài sống chung, Tần Lâu đã đem khoảng cách cầu mình thu ngắn lại, ngắn đến hầu như không còn, có thể nắm lấy tay của người kia.

Y vốn cho rằng Vinh Vương cũng như mình, cũng phá đi rào cản, thế nhưng, trăm lần cũng không ngờ được, hắn chỉ là đang che giấu, giấu nó xuống tận đáy lòng mà thôi.

Thanh Tuyền xuất hiện, bọn họ liền lại giống như xưa, y cũng không thể nào với được bàn tay hắn nữa...

Dừng cước bộ, Vinh Vương kéo y cũng không đi nữa, mới kinh ngạc quay đầu lại, nhìn y, trong mắt có tia nghi hoặc.

“Tần Tần?”

“Vinh Vương.” Y mỉm cười nhìn hắn, chậm rãi mở lời, “Ta phát hiện ra, người không yêu ta.”

25. Chương 25: Vị Thán (thở Dài)

Đêm hôm đó, là lần đầu tiên hai người không nói với nhau câu nào. Tần Lâu nằm trên giường, bàn tay ảm áp của Vinh Vương vẫn ôm vòng qua thắt lưng, thế nhưng y lại thấy lạnh lẽo vô cùng.

Hắn không giải thích, thậm chí không nói một câu.

Khi nghe được câu nói kia của Tần Lâu, hắn chỉ khẽ mím môi, nhãn thần không có chút gợn sóng nào nữa, tiếp tục kéo tay y trở về phòng. An tĩnh đến mức quỷ dị, tắm rửa xong, hắn chỉ đơn thuần chui vào trong chăn, nằm cạnh y. Tần Lâu mở to mắt, ánh sáng vàng vọt khiến y tâm thần hoảng hốt. Y rất muốn nhìn một chút, xem người kia đã ngủ hay chưa, thế nhưng, không dám xoay người.

Hắn, tức giận sao?

Hay là, mình nói đúng rồi?

Tần Lâu nghĩ, trong miệng thật chua xót, liếm liếm môi, cũng đắng cay như thế.

Mở trường mắt đến tận nửa đêm, y nghe thấy, bên tai là tiếng hô hấp đều đều của hắn. Vì vậy, y nghiêng đầu.

Vẫn là ánh mắt thâm thúy sâu xa, thế nhưng hơn một phen tư vị. Viên mắt Tần Lâu có chút đau.

“Người...không ngủ sao?”

Vinh Vương vẫn như cũ nhìn y. Hắn đã nhìn chăm chăm gáy y đến tận nửa đêm, thầm nghĩ đến bao giờ y mới quay đầu lại. Lúc này, trong mắt y có chút kinh hoảng.

Ôm đầu Tần Lâu, kéo vào trong lòng, hắn ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Tần Lâu nghe được tiếng tim đập hữu lực của hắn, trái tim bất an thấp thỏm rốt cục bình tĩnh lại. Thế nhưng Vinh Vương ngủ không được. Khi hắn nghe được y nói câu kia, vốn muốn giải thích điều gì đó, thế nhưng, cái gì cũng giải thích không được.

Hắn hiểu, Tần Lâu muốn nói gì, mà chính hắn, đúng như lời y nói.

Buổi tối hôm nay, hắn làm tất cả, thật sự là diễn trò cho Thanh Tuyền xem. Ở trước mặt Thanh Tuyền, hắn đối tốt với Tần Lâu, thậm chí còn hôn y. Thấy Thanh Tuyền khó chịu, hắn có chút thích thú vì trả được thù, thế nhưng hắn không để ý đến người làm đạo cụ cho hắn – Tần Lâu.

Người nằm trong lòng có chút cấn cấn dục dục, hắn biết, y không ngủ.

“Tần Lâu...” Hắn khẽ gọi. “Cho ta thời gian, được chứ?” Ngữ khí của Vinh Vương rất nhẹ, rất khẽ.

Tần Lâu ngẩng đầu, yếu ớt nở nụ cười, sau đó nhắm chặt mắt lại.

Thời gian...A, có lẽ giữa hai người họ lúc này, thứ cần nhất, chính là thời gian a.

....

Công vụ của Vinh Vương bắt đầu bận rộn lên, ban ngày khó mà gặp được thân ảnh của hắn. Rất nhiều lần Tần Lâu tỉnh lại, bên người đã là một mảnh chăn lạnh lẽo. Y liền nhóm dậy, nằm xuống chỗ thường ngày Vinh Vương vẫn thường nằm. Sau đó, rất khuya mới rời giường, ăn rất ít thức ăn.

Bầu không khí náo nhiệt của năm mới vẫn kéo dài. Thế nhưng, Vinh Vương phủ không ngờ lại vô cùng im ắng. Ngày hôm đó, Tần Lâu buồn chán, mới một mình đi ra ngoài, khi đi ngang qua Khang vương phủ, y thấy được một cỗ xe ngựa rất quen. Trong nháy mắt, trái tim hoảng hốt, đứng chỗ đó, không biết làm sao.

Khang vương phủ cực kỳ náo nhiệt, người đến người đi đông như trẩy hội, y đứng ở cách đó không xa, dưới một gốc cây liễu đã rụng gần hết lá, lặng lẽ nhìn, mãi đến khi thấy được nam tử mặt mày rạng rỡ kia bước ra. Mặc y phục màu vàng sáng, đại biểu cho sự tôn quý của vương gia. Gương mặt tươi cười, có một loại kinh diễm khiến người ta không tài nào rời mắt, mang theo vẻ đường hoàng ngạo nghễ mà năm xưa Tần Lâu thấy khi lần đầu gặp hắn – một loại thần thái khiến người ta dễ chới mất.

Thì ra, hắn vẫn là một nam tử đầy kiêu ngạo như thế.

Người đi phía sau hắn, chính là Thanh Tuyền, những người xung quanh đối với hắn cực kỳ tôn kính, hắn cũng cười xán lạn vô cùng.

Tần Lâu đứng đó, ngón tay bám vào thân cây, vô thức nắm chặt hơn.

Thì ra, Vinh Vương phủ vắng lặng như thế, là vì mình sao?

Cẩn cẩn môi, y nhìn Vinh Vương cùng Thanh Tuyền lên xe ngựa, trong tim, có cái gì đó vỡ tan.

Chậm rãi bước đi trên đường, Tần Lâu không biết mình muốn đi đâu.

Trên đường, thỉnh thoảng có hài đồng chạy đuổi nhau, nô đùa âm ỉ, còn có những người đi thăm người thân họ hàng, trên mặt ai cũng đều là ý cười dào dạt.

Có chút chới mất.

Đầu ngón tay lạnh lẽo, Tần Lâu chậm rãi bước đi. Đến lúc ngẩng đầu lên mới giật mình ngây ngẩn.

Tòa phủ đệ cực kì quen thuộc sừng sững ngay trước mắt, trên hoành phi, là hai chữ “Liễu phủ” rất lớn.

Kí ức trong đầu đột nhiên xé mở. Y nhớ lại vẻ mặt hưng phấn vô cùng của Liễu Mộng Túy khi mua căn nhà này, sau đó dẫn y đến xem. Hai người cùng nhau đi mua rất nhiều thứ linh tinh, sau đó không ngại khổ cực mà tự mình quét tước.

Hắn nói với y, phải treo một tấm hoành phi.

Tần Lâu chấp bút, khẳng khẳng viết xuống hai từ này. Y viết xong, ngẩng đầu lên thì thất được nét vui sướng trong mắt Liễu Mộng Túy, vừa ầm áp, vừa mềm mại.

Bọn họ cùng nhau treo tấm hoành phi lên, sau đó cùng nhau đi mua mấy tiểu nha hoàn, cùng mấy người thủ vệ. Một gia đình, cứ như thế hình thành.

Tần Lâu đã từng cho rằng, bọn họ sẽ sống như thế cả đời. Có lẽ sẽ không tiếp tục sống cùng Mộng Túy, chờ chính mình có tiền, cũng sẽ mua một tòa nhà, sẽ mua ở phía đối diện, vẫn như cũ là hàng xóm, vẫn như cũ ở gần đến mức có thể nghe được thanh âm luyện kiếm múa quyền của hắn, vẫn như cũ, đến giờ ăn có thể bưng bát chạy sang ăn chực thức ăn nhà hắn.

Đã từng, Tần Lâu đã từng tưởng tượng tương lai như thế, hơn nữa còn tin tưởng vô cùng.

Tần Lâu muốn cười, thế nhưng cười ra chỉ thấy đầy giễu cợt.

Mới chưa được ba tháng, tất cả đã trở thành cảnh còn người mất.

Hắn, đã không còn ở bên cạnh Tần Lâu, mà bản thân y, cũng đã đem chân tình trầm luân vì người khác.

Tần Lâu dễ dàng tìm được chìa khóa trên người, y mở khóa, đẩy ra cánh cổng nặng nề.

Bên trong, tựa hồ vẫn không có gì thay đổi, tựa hồ, chỉ cần y trở về thôi, liền sẽ có một nam tử tươi cười ầm áp ra đón, trên mặt còn có vẻ sùng nịnh mười phần.

Trên mặt đất không có tuyết đọng, thế nhưng lại có một tầng lá khô vàng sắp mục nát. Y dẫm lên thảm lá, từng bước từng bước đi vào trong nhà.

Thì ra, đây chính là ngôi nhà y đã ở suốt một năm.

Bên trong vẫn y nguyên như khi y rời đi. Nơi đầu tiên Tần Lâu đến, là gian phòng ngày xưa Liễu Mộng Túy ngủ.

Dưới đất, trên bàn đều là bụi. Bên trong phòng rất giản đơn, chỉ có một cái bàn, cùng mấy thứ linh tinh hắt mua ngày xưa, trừ mấy thứ đó ra, thì chỉ toàn là sách.

Đi tới trước gương đồng, y thậm chí còn thấy được cây lược gỗ mà trước đây Mộng Túy vẫn dùng.

Nhẹ nhàng cầm lên, y lau đi lớp bụi mỏng phủ trên cây lược. Khóe môi vương một mặt cười khổ, đầy cay đắng. Tần Lâu đột nhiên nghĩ, nếu như năm xưa nghe lời cha mẹ, không đến kinh thành khảo thủ công danh, chỉ cần ở nhà, làm một tiên sinh dạy học, thì thực tốt biết bao.

Mãi tới khuya, Tần Lâu mới trở về, cây lược gỗ vẫn nằm gọn trong tay, không có buông ra.

Trên đường gió rất lạnh, y cuộn chặt mép áo choàng, đi được một lúc, hoa tuyết từ trên cao đã rơi xuống, từng đợt từng đợt một.

Hoa tuyết tinh thuần rơi xuống bàn tay mở ra của y, chỉ trong chớp mắt Tần Lâu nở nụ cười. Trái tim rầu rĩ thông suốt, bước chân cũng nhanh hơn.

Có rất nhiều chuyện, có day dứt suy nghĩ mãi cũng không làm gì được, đúng không?

Nếu đã không yêu được, thì buông tay thôi, cũng không có gì không tốt.

26. Chương 26-1: Chết Vắn: Thượng

Trên đường lớn, rất ít người qua lại, Tần Lâu thấy bên đường có một quán mì, liền chạy tới ăn một bát. Dạ dày có chút ấm áp, tâm tình cũng ổn hơn một chút. Thế nên, khi y thấy được sắc mặt hơi trầm xuống của Vinh Vương, cũng không quá sợ hãi, chỉ là tiểu ý bên môi biến mất vô tung vô ảnh.

Vinh Vương mặc một kiện áo choàng trắng thuần, tuần lãng phi phàm, bung dù đứng dưới trời tuyết, càng khiến cho người ta chú ý. Chỉ là ánh mắt của hắn, chỉ nhìn người đang ngồi trước bếp lò, ăn đến không biết trời trăng.

Chạng vạng trở về phủ, nghe nha hoàn nói y đã ra ngoài từ sáng sớm, vẫn chưa trở về. Hắn vốn cho rằng y chỉ ra ngoài chơi một chút, thế nên trong lòng lo lắng mà bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, đợi y về, lơ đãng nghe Thanh Tuyền nói. Đợi một lúc lâu, đến khi thấy tuyết bắt đầu rơi, rốt cục không nhịn được nữa mà chạy đi tìm.

Hắn rất lo, lo có phải y đã xảy ra chuyện gì không. Dù sao Tần Lâu nhìn vào trông rất đơn thuần nhẹ dạ.

Đến lúc thấy được thân ảnh của y, hắn mới thở phào một hơi, thế nhưng không có đi tới, chỉ đứng đó nhìn

y ăn.

Vẫn là biểu tình cực kì thỏa mãn, tựa hồ trong miệng y đang ăn chính là món ngon đệ nhất trong thiên hạ. Nhìn y, trong lòng Vinh Vương có một cổ ấm áp không nói nên lời, hình như gọi là quyến luyến.

Tần Lâu tới gần chỗ hắn đang bung dù đứng, trái tim vẫn đập rất nhanh. Y tận lực làm ra vẻ bình thường, thậm chí còn ra vẻ thờ ơ lãnh đạm hơn thường ngày một chút. Thế nhưng khi Vinh Vương ôn nhu phải đi hoa tuyết trên người y, mũi Tần Lâu có chút cay cay.

“Ngày hôm nay người đi đâu a?” Vinh Vương rất muốn nói nghiêm khắc một chút, thế nhưng lời nói ra, vẫn rất ân cần.

Tần Lâu chớp mắt mấy cái, đem nước mắt ép trở lại, nói nhỏ: “Về nhà.”

Vinh Vương nhú mày.

“Là chỗ trước đây ở cùng Liễu Mộng Túy.”

Tâm tình Vinh Vương không biết vì sao đột nhiên trầm xuống, hắn nhìn y không rời mắt, một lúc lâu sau, mới nói: “Thì ra người vẫn xem chỗ đó là nhà?”

Tần Lâu không phủ nhận.

Ngữ khí của Vinh Vương có chút lạnh lẽo: “Vậy còn Vinh Vương phủ, người coi nó là gì?”

Đương nhiên cũng là nhà. Trái tim Tần Lâu có chút ê ẩm, nói không nên lời, chỉ đơn thuần mấp máy nói: “Chúng ta về đi.” Y muốn đi, thế nhưng Vinh Vương nắm chặt tay y, kéo lại.

“Người nói cho ta, người xem Vinh Vương phủ là gì?”

Ngữ khí của hắn rất lạnh lùng, Tần Lâu cảm nhận rất rõ. Y ngẩng đầu, mỉm cười với hắn: “Người quan tâm sao?”

“Đương nhiên.” Hai chữ này, hắn nói rất nặng, gần như là nghiến răng mà thốt ra.

Tần Lâu tránh đi đường nhìn sắc bén của hắn, nhẹ nhàng nói: “Hai ngày nay người đi đâu?”

Vinh Vương ngắt người, sau đó nói: “...Đi xử lý công vụ.”

“Thật không?” Tần Lâu mỉm cười, nhìn từng bông hoa tuyết đang nhẹ nhàng rơi xuống, bỗng nhiên thấy có chút nặng nề: “Ngày hôm nay, ta trông thấy người ở Khang vương phủ, còn có...Thanh Tuyền.”

Trái tim đập nhanh một nhịp.

“Mừng năm mới, phải chút tết người thân và bằng hữu, đúng không?” Y tiếp tục cười, nụ cười cực đậm. “Trong cung, cũng có yến hội đúng không? Thế nhưng ta cái gì cũng không biết, mà Vinh Vương phủ lại yên tĩnh đến kì cục. Ta nhớ trước đây, nơi đó cực kì náo nhiệt.”

Vinh Vương cắn chặt môi.

“Ta là gánh nặng của người, đúng không?” Y ngẩng đầu nhìn hắn. “Ta không đủ tư cách để ra vào mấy chỗ đó, đúng không? Người lúc đó, muốn ta làm nam phi của người, thứ nhất bởi vì rượu sau loạn tính, người muốn chịu trách nhiệm, thứ hai là bởi vì Thanh Tuyền rời bỏ người, người cũng đang rất cô đơn, đúng không?” Nụ cười của Tần Lâu, cực nhẹ, cũng cực đậm, lại có một loại đau đớn không nói nên lời.

Vinh Vương nhìn y, nhãn thần phức tạp.

Tần Lâu vốn cho rằng mình chắc chắn sẽ khóc, thế nhưng mới biết thì ra không phải, nội tâm là từng đợt, từng đợt đau đớn đến xé lòng, thế nhưng nửa giọt nước mắt cũng không chảy ra được. “Diễn kịch, mệt chết người, đúng không?”

Y phiền phức như thế, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, không có một chút gì đáng để người ta yêu cả...

Thế mà lại phải diễn kịch đối xử ân cần với mình, giả bộ thích mình, thực sự mệt chết người, à?

Xiết chặt chiếc lược trong tay, Tần Lâu cúi đầu, cười ra tiếng: “Sau đó không cần nữa, phiền phức ta đem đến cho người đã quá nhiều rồi. Sau đó người cùng với Thanh Tuyền, có thể ở cùng một chỗ.”

Vinh Vương vẫn nắm lấy tay y, bốn phía, tuyết vẫn rơi, chỉ có không gian dưới tán dù là ưu thương tràn ngập.

“Ngày ấy...ta không có uống say.” Vinh Vương đột nhiên mở lời.

Tần Lâu ngẩn người, lập tức biết đêm đó là đêm nào. Mỉm cười, y nói: “Ta không phải là nữ nhân, không cần người chịu trách nhiệm.”

“Nếu như ta thấy cô đơn, có thể tùy tiện tìm một người nào đó bên ngoài...”

Tần Lâu nhàn nhạt nói: “Người khi đó, chỉ là thương hại ta mà thôi.”

Vinh Vương không rời mắt khỏi mái tóc đang buông xuống của y: “Ta không dẫn người đi mấy chỗ đó, chỉ là vì ta nghĩ người sẽ không thích, sẽ không thích mấy chỗ náo nhiệt, ồn ào như thế. Tuyệt đối không phải vì người không xứng.”

Trái tim khẽ run lên một chút, thân thể Tần Lâu có chút run rẩy. Y không ngờ hắn sẽ giải thích.

Thế nhưng, giải thích thì đã sao?

Tần Lâu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Vinh Vương: “Kì thực, lý do chính là, ta không quên được Liễu Mộng Túy.” Y mỉm cười, giơ lên cây lược gỗ đang nắm chặt bên tay trái: “Đây là thứ hắn đã từng dùng, ta hôm nay thấy nó, mới biết được, ta căn bản không thể quên được hắn, thế nên ta nghĩ, ở cùng một chỗ với người rất thống khổ. Thế nên, ta muốn rời đi.” Y nói, từng chữ từng chữ một, đều cố gắng nói cho thật vô tình, thật tàn nhẫn, thế nhưng trái tim tựa như đang xé ra từng mảnh.

Tần Lâu nhìn, con mắt của Vinh Vương, dần dần, dần dần tối lại, rất phức tạp, cũng rất đau đớn.

Thì ra, hắn cũng sẽ đau sao?

Vậy hắn, sẽ buông tay ra, đúng không?

Nhiệt độ ấm áp trên tay tựa hồ lập tức sẽ biến mất, Tần Lâu tựa hồ không hít thở nổi, chỉ còn chờ. Chờ hắn buông tay.

27. Chương 26-2: Chết Vắn: Hạ

Vinh Vương vẫn nắm lấy tay y, bốn phía, tuyết vẫn rơi, chỉ có không gian dưới tán dù là ưu thương tràn ngập.

“Ngày ấy... ta không có uống say.” Vinh Vương đột nhiên mở lời.

Tần Lâu ngẩn người, lập tức biết đêm đó là đêm nào. Mỉm cười, y nói: “Ta không phải là nữ nhân, không cần người chịu trách nhiệm.”

“Nếu như ta thấy cô đơn, có thể tùy tiện tìm một người nào đó bên ngoài...”

Tần Lâu nhàn nhạt nói: “Người khi đó, chỉ là thương hại ta mà thôi.”

Vinh Vương không rời mắt khỏi mái tóc đang buông xuống của y: “Ta không dẫn người đi mấy chỗ đó, chỉ là vì ta nghĩ người sẽ không thích, sẽ không thích mấy chỗ náo nhiệt ồn ào như thế. Tuyệt đối không phải vì người không xứng.”

Trái tim khẽ run lên một chút, thân thể Tần Lâu có chút run rẩy. Y không ngờ, hắn sẽ giải thích.

Thế nhưng, giải thích thì đã sao?

Tần Lâu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Vinh Vương: “Kỳ thực, lý do chính là, ta không quên được Liễu Mộng Túy.” Y mỉm cười, giơ lên cây lược gỗ đang nắm chặt bên tay trái: “Đây là thứ hắn đã từng dùng, ta hôm nay thấy nó, mới biết được, ta căn bản không thể quên được hắn, thế nên ta nghĩ, ở cùng một chỗ với người rất thống khổ. Thế nên, ta muốn rời đi.” Y nói, từng chữ từng chữ một, đều cố gắng nói cho thật vô tình, thật tàn nhẫn, thế nhưng trái tim tựa như đang xé ra từng mảnh.

Tần Lâu nhìn, con mắt của Vinh Vương, dần dần, dần dần tối lại, rất phức tạp, cũng rất đau đớn.

Thì ra, hắn cũng sẽ đau sao?

Vậy hắn, sẽ buông tay ra, đúng không?

Nhiệt độ ấm áp trên tay tựa hồ lập tức sẽ biến mất, Tần Lâu tựa hồ không hít thở nổi, chỉ còn chờ. Chờ hắn buông tay.

Thế nhưng không có, Vinh Vương không những không buông tay, ngược lại còn nắm tay y chặt hơn. Ngữ khí của hắn vẫn ôn nhu như nước: “Ngoan, trời lạnh lắm, trở về đi.”

Tần Lâu trong mắt đều là bất định, y không dám tin, thế nhưng Vinh Vương đã kéo tay y đi.

Nắm chặt đến độ cả đời cũng sẽ không buông.

Về đến phủ, Vinh Vương chỉ khẽ gật đầu với Thanh Tuyền đang ngồi chờ ở đại đường, sau đó liền kéo Tần Lâu vào phòng. Giúp Tần Lâu còn đang ngây người ra, cởi áo ngoài dính tuyết, sau đó bưng chậu than đến gần y một chút, liền hòa nhã nói: “Người trước tiên sưởi ấm một chút, ta kêu bọn họ chuẩn bị nước nóng.”

Tần Lâu có chút mờ mịt nhìn hắn rời phòng.

Nước nóng được đưa đến, Vinh Vương nhìn y vẫn còn đang ngẩn người, liền giúp y cởi hết quần áo, ôm vào trong ngực, ôn nhu sát vai cho y.

Da thịt chạm vào nhau khiến cho Tần Lâu đỏ mặt, trái tim vốn bị thương cùng cực cũng có chút nóng lên.

Y nắm lấy tay hắn, khẽ thở dài: “Đừng đối tốt với ta như thế, ta sẽ ngày càng không thể rời bỏ được người mất.”

Vinh Vương áp tới gần vành tai y, ngữ khí mang theo mê hoặc: “Ta chính là muốn cho người rời không được ta.”

Ôm lấy y, hắn nhẹ nhàng nói:

“Sau này, có chuyện gì đừng giữ ở trong lòng, nói cho ta biết là được rồi. Ngày đó, ta lợi dụng người cố ý chọc giận Thanh Tuyền, là ta sai. Thế nhưng không có nghĩa là ta không yêu người.”

Nhìn Tần Lâu muốn mở miệng nói gì, hắn khẽ vuốt lên bờ môi y: “Ngoan, để ta nói hết. Ái tình trong quá khứ ta có thể quên, cũng sẽ không để tro tàn lại cháy, thế nhưng cũng cần cho ta chút thời gian, đúng không? Mấy ngày vừa rồi, đúng là ta đã làm rất nhiều chuyện mà không nghĩ tới cảm nhận của người, thậm chí hỏi cũng không hỏi liền thay người làm chủ, là ta sai, ta xin lỗi. Thế nhưng người đừng nói lại chuyện muốn rời bỏ ta. Lần đầu tiên ta với người làm chuyện đó, đều không phải là rượu hậu loạn tính, có lẽ nói đúng hơn, rượu hậu loạn tính chỉ có một mình người, còn ta lại thanh tỉnh không có gì sánh được. Ngày thứ hai, ta nói với người muốn chúng ta ở cùng nhau, cũng không phải là muốn chịu trách nhiệm gì, mà bởi vì ta phát hiện, buổi tối hôm đó, ta có cảm giác với người, vốn dĩ, để quên Thanh Tuyền, đã có đi tìm tiểu quan, thế nhưng làm sao cũng không dậy nổi hứng thú, thế nhưng, tối hôm đó, ta có cảm giác với người. Ta thừa nhận, lúc đầu, đúng là ta có hi vọng, nếu ở cùng với người ta có thể quên đi Thanh Tuyền, quên đi thống khổ. Thế nhưng ở cùng với người, càng ngày ta càng thích cảm giác có người bên cạnh, thế nên, rất nhiều khi, không thấy người ta sẽ nhớ vô cùng, thấy người cười trong lòng sẽ vô cùng vui sướng. Ngày ấy, nghe người nói yêu ta, người có biết lòng ta có bao nhiêu cao hứng, hơn nữa ta còn phát hiện, ta... cũng có chút yêu người. Thanh Tuyền trở về, ta tuy rằng vẫn còn cảm giác đau đớn, thế nhưng đã không còn cường liệt như thế nữa. Tối hôm nay, mãi không thấy người trở về, người có biết ta lo lắng biết bao nhiêu, thế nên chạy khắp thành tìm người, kết quả tìm được rồi, người còn nở thốt ra bao nhiêu lời tàn nhẫn.” Hắn dừng lại một chút, sau đó lại càng chăm chú nhìn y: “Ta nói nhiều như thế, chỉ là muốn biểu đạt một điều, ta ở cùng với người không phải vì trách nhiệm gì cả, mà là vì ta thực sự đã yêu người.”

Tần Lâu nghe hắn nói một đồng như thế, đại não nhất thời không tiếp thu được. Thế nhưng, y nghe rõ ràng câu nói cuối cùng của hắn.

“Người nói, người thực sự yêu ta?” Trong giọng nói của y, có rất nhiều, rất nhiều bất định, y không dám tin, không dám đơn giản tin như thế.

Vinh Vương gật đầu, gật đầu, gật đầu, sau đó.. hôn lên môi y...

28. Chương 27: Liên Miên

Hạnh phúc tựa hồ đến quá bất ngờ, kích tình lưu luyến qua đi, Tần Lâu nằm trong lòng Vinh Vương, yên lặng suy nghĩ, bàn tay vỗ về vùng ngực mềm mại mà rắn chắc của người kia, gương mắt nhìn nụ cười say lòng người bên môi hắn.

“Sau này đừng chạy lung tung.” Hắc khê cười, trong nụ cười bao hàm sủng nịch...

Ngữ khí Tần Lâu có chút u oán: “Ta buồn chán, thế nên mới ra ngoài đi dạo một chút. Người nói xem, có phải ta thực sự nhàn rỗi quá không? Cả ngày chẳng làm được việc gì, nếu là nữ tử thì cũng coi như thôi, thế ta tốt xấu gì cũng là một nam nhi.”

“Ngô, vậy người muốn làm cái gì?”

Tần Lâu cẩn thận suy nghĩ một chút, nghĩ một lúc lâu, vẫn không nghĩ ra mình có thể làm gì. Nhục chí, y há miệng cắn hần một ngụm, Tần Lâu thương cảm hề hề: “Hoàng thượng sao có thể cứ thế mà đồng ý cho người lấy một người vô dụng như ta? Được rồi, người không lo mấy vụ hương hỏa trăm năm sau sao?”

Vinh Vương cười xấu xa: “Người có sinh được cho ta một đứa con không mà nói.”

“Người để ý à?” Y cắn cắn môi.

“Đừng có đánh trống lảng.” Hắc cắn cắn bờ môi của y, biết trong lòng y, chắc chắn vì vấn đề này mà ảo não: “Ta không ngốc, ngay từ đầu cũng không có bị phát sốt phát ngu mà quên chuyện này. Thế nhưng, một thế giới không có trẻ con cũng chẳng có gì không tốt, có lẽ, chúng ta có thể nhận một hai đứa về nuôi. Nếu như người thấy buồn chán quá.”

Tần Lâu thở dài: “Người không thấy gì thì cũng cho qua đi, nhưng tại sao ngay cả phụ mẫu ta tựa hồ cũng không ngại gì? Hơn nữa, thấy ta dẫn một nam nhân trở về cũng không tức chết à?” Y rất là khó hiểu nhìn màn giường: “Thế giới này rốt cục bị làm sao vậy?”

Vinh Vương bật cười: “Thì ra có người nào đó hi vọng bị phụ thân đánh chết.”

“Chỉ ít như thế ta còn an tâm. Bọn họ cứ như bây giờ, ta cũng phải hoài nghi, có phải bị tức đến hồ đồ rồi.” Xoắn xuýt mấy ngón tay, Tần Lâu ngửa mặt thở dài.

Vinh Vương bật cười, thần sắc đột ngột trở nên nghiêm túc, hắc muốn nói lại thôi, cuối cùng khê thì thầm: “Tần Tần...”

Tần Lâu mãi lo xoắn mấy ngón tay, nghe vậy mới khê ngẩng đầu lên: “Sao thế?”

Thần sắc Vinh Vương có chút do dự, suy nghĩ một lúc, vẫn nói ra: “Ngày mai chúng ta khởi hành đi Dịch Quốc được không?”

Tần Lâu không ngờ hắc muốn hỏi cái này, thân thể có chút cứng lại, sau đó cười nói: “Hảo.”

Trời lạnh, thế nhưng cũng có vài tia nắng ấm chiếu rọi, Tần Lâu ngồi bên trong xe ngựa, nghe thanh âm âm ỉ ở bên ngoài, nhin không được nghĩ, Vinh Vương nói cũng thật đúng. Y không sao quen được chỗ đông người náo nhiệt. Đặc biệt là văn võ bá quan mặt nở nụ cười mà lòng không biết toan tính những gì.

Vén lên một góc rèm xe, y có thể thấy nam tử đang cười đến cực kì phong độ kia. Đứng ở giữa một đám người, vẫn vô cùng chói mắt. Tần Lâu than nhẹ một tiếng buông rèm, tựa vào một bên, mệt mỏi muốn ngủ. Xe ngựa dần dần chuyển động, hai bên vang lên tiếng vó ngựa đều đều.

Tần Lâu biết, bọn họ đang xuất phát đi xứ sang Dịch Quốc.

Đoàn người, ngoại trừ một ngàn tinh binh, còn có công chúa của Tuyên Quốc. Theo như y nghe được, Dịch Quốc còn cử mấy vạn tướng sĩ nghênh đón, coi như là đại lễ cung nghênh Thái Tử Phi.

Tất cả mọi chuyện, tựa hồ chẳng liên quan gì đến Tần Lâu.

Nếu như, người y yêu không phải là vương gia Tuyên Quốc, và người y từng yêu không phải là phò mã của Dịch Quốc.

Tần Lâu nhắm mắt lại, nghĩ đến sang nay, khi Thanh Tuyền nhìn Lạc Nhạn công chúa, trong mắt còn có tiểu ý ôn hòa, khiến cho người ta nghĩ đến yêu thương tràn ngập, ái ý triền miên...

Bọn họ, thực sự rất giỏi đóng kịch à? Trước mặt người khác, bọn họ có thể giả bộ như không có chuyện gì phát sinh cả.

Tần Lâu không biết mình nằm ngủ bao lâu, Vinh Vương liền chui vào trong xe. Xe ngựa nho nhỏ đột nhiên có chút chật trội. Hôn lên môi y một cái, Vinh Vương mỉm cười nói: “Con heo lười, lại muốn ngủ rồi sao?”

Tần Lâu giương mắt nhìn hắn, thần sắc có chút biếng nhác: “Ta nghĩ người không tới.”

Vinh Vương chưa bao giờ thấy y như thế, ngày xưa lúc nào y cũng bướng bỉnh lại nghiêm túc, có đôi khi lại lãnh đạm chẳng để tâm gì, chứ chẳng bao giờ thấy y lười biếng tùy tiện như thế. Thần sắc này của y khiến cho Vinh Vương nhìn có chút ngây người, kim lòng không được mà ôm lấy y: “Muốn đến Dịch Quốc cũng phải mất bảy, tám ngày, hơn nữa cần đẩy nhanh tốc độ. Bọn họ muốn đến trước tết Nguyên Tiêu. Thế nên ngươi đành chịu khổ cực một chút a.”

“Ta khổ cực cái gì đâu.” Tần Lâu có chút buồn cười.

Thế nhưng qua hai ngày sau, y quả thực cười không nổi. Đoàn người, ngoại trừ mấy canh giờ ăn, ngủ, đều chạy hết tốc lực. Xe ngựa chạy rất nhanh, có nhiều đoạn lại xóc nảy vô cùng, khiến cả người đau nhức. Không biết là lần thứ mấy ngủ rồi lại tỉnh, Tần Lâu vẫn đang cuộn mình nằm trong lòng Vinh Vương. Y vén rèm lên, bên ngoài âm u dị thường, than một tiếng, y nhin không được rên rĩ: “Còn có đề người ta sống hay không? Nửa đêm mà cũng đi sao?”

Vinh Vương mỉm cười: “Cũng hết cách rồi, đường xá xa xôi. Tần Lâu, chịu khó vài ngày a.”

Tần Lâu đứng lên, rời khỏi vòng tay hắn, mã xa nảy lên một cái, khiến y thiếu chút thì ngã ra ngoài. Vinh Vương vội ôm lấy y, ôn nhu nói: “Cẩn thận một chút.”

Tần Lâu bấu môi, cứ thế ngồi hẳn lên người hắn, ôm lấy cổ Vinh Vương. Ghé vào bên tai hắn, ảo não nói: “Ngô, ngồi xe ngựa sao lại khó chịu như thế a?”

Vinh Vương không nói câu nào, thân thể cứng đờ, Tần Lâu tức khắc liền thấy hắn có chút dị thường. Khóe môi vẽ ra một nụ cười bướng bỉnh, Tần Lâu thấy hắn cực lực nhẫn nhịn, vì thế ghé vào bên tai hắn thổi nhẹ một hơi, ngữ khí mười phần mê hoặc: “Ngọc...”

Vinh Vương quả nhiên cả người nóng bừng bừng. Hắn nghiêng đầu nhìn y, con mắt có chút lóe sáng. Bờ môi kề cận, Vinh Vương khẽ rên lên. Càng thêm kịch liệt cắn xé bờ môi y. Ngày trước gần như là nhật nhật cầu hoan, lần này, nhịn được hai ngày, hắn rốt cục cũng không nhịn nổi nữa.

Bên trong xe ngựa tối om, hai người rất nhanh cởi bỏ y phục trên người. Không có tiền hí, hắn tiến nhập cơ thể y. Tần Lâu gắt gao ôm lấy cổ hắn, khẽ kêu: “Có chút đau.”

Vinh Vương ôm chặt lấy vòng eo y, nghe thấy thế, động tác dừng một chút, thả lỏng hơn. Tần Lâu chậm rãi thích ứng, con mắt bắt đầu có chút mê man.

Bên trong xe ngựa nhỏ hẹp, bên ngoài xe ngựa lại ầm ĩ tiếng võ ngựa tốc hành, Tần Lâu cắn chặt môi, không cho tiếng rên rỉ thoát ra. Vinh Vương dần dần cũng không chế không được, động tác bắt đầu mãnh liệt hơn. Đem phần thân nóng rực kia chôn vùi trong cơ thể Tần Lâu. Vinh Vương ôm chặt lấy y, trong ánh sáng mờ mờ ban sớm, có thể thấy được từng giọt mồ hôi chảy trên làn da trắng mịn, mang theo một loại gợi cảm mê hồn. Tần Lâu cắn cắn bờ môi hắn, thanh âm có chút hổn hển: “Ngọc, người thật đẹp.”

Vinh Vương mỉm cười, ghé vào bên tai y, thì thầm bằng thứ giọng khàn khàn mê hoặc: “Bên trong người thực thoải mái, ta không nỡ rời đi a.”

Tần Lâu mặt đỏ bừng, buồn bực định đứng lên, hắn lại giữ chặt lấy, thuận thế liền đè xuống, va chạm khiến cho Vinh Vương lập tức có phản ứng.

“Ngô” Hắn rên nhẹ một tiếng: “Tần Tần, người có ý sao?”

Tần Lâu cười cực kì rạng rỡ, cắn hắn một cái: “Có ý thì đã làm sao? Ta muốn ép cạn người luôn, cho người không còn sức mà đi tìm người khác.”

Vinh Vương đáp lại y, hung hăng cướp đoạt bờ môi y.

Tựa hồ bị khiêu khích, động tác lần này của Vinh Vương không hề ôn nhu mềm mỏng, ngược lại bá đạo mười phần. Hình như, đây cũng chính là điều Tần Lâu muốn, trong bóng đêm, y khẽ nở nụ cười. Y thích như thế này, dường như chỉ có như thế, mới có thể cảm nhận được rõ ràng, hắn đang ở bên cạnh mình, cùng mình hợp làm một thể.

Cảm giác tê dại bao trùm cơ thể, mang theo khoái cảm khiến người khác tưởng thẳng thiên. Khóe mắt Tần Lâu đã có chút lệ hoen ra, cực lực nhịn xuống từng trận rên rỉ ngọt ngào sắp tràn ra khỏi miệng.

Bên trong xe ngựa tối đen, chỉ có tiếng thở dốc của hai người, khi sắp lên đến đỉnh, Vinh Vương ghé vào bên tai y, thầm thì: “Ta tuyệt đối sẽ không chạm vào người khác.”

Tần Lâu ngẩn người, sau đó ôm chặt hắn hơn.

Mặc quần áo, Tần Lâu an tâm chui vào trong vòng tay của hắn. Hai người lẳng lặng ôm nhau mà ngủ.

Đã mấy ngày nay, Tần Lâu rất ít khi thấy Thanh Tuyền, thấy hắn cũng chỉ là một gương mặt lạnh lùng. Ánh mắt nhìn y cũng cực kì phức tạp. Tần Lâu vốn thích suy nghĩ miên man, nghĩ mãi liền tự nhủ là do chính mình chen ngang, hoành đao đoạt ái, thế nên phần lớn thời gian đều ngồi ở trong xe ngựa không ra ngoài.

Đêm trước tết Nguyên Tiêu, bọn họ cũng đã đến được Dịch Quốc. Bên ngoài có đám đông náo nhiệt cũng nghênh Thái Tử Phi, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng pháo mừng vang dội. Tần Lâu có thể không ra mặt, thế nên y liền ngồi lì trong xe ngựa.

Đế đô của Dịch Quốc rất lớn, Tần Lâu xuống xe ngựa, thấy đám đông tụ hội, có chút mờ mịt vô thức. Bên cạnh có thủ vệ mà Vinh Vương cất đặt bảo vệ y, đi theo mọi người. Vinh Vương là quý khách, tự nhiên sẽ phải đi đầu. Khi nhìn thấy quốc quân của Dịch Quốc, Tần Lâu cũng bắt chước người ta hành lễ, sau đó liền đứng sang một bên. Nghe thấy bọn họ khách khí ngoại giao, dâng lên lễ vật mang theo. Vinh Vương xử lí mọi chuyện cực kì khéo léo, giữ vững thể diện quốc gia.

Thái giám đột nhiên the thé hô cái gì đó. Tần Lâu nghiêng đầu, liền nhìn thấy Liễu Mộng Túy.

29. Chương 28: Tiệp Nhiễm (lan Trần)

Thoáng chốc, Tần Lâu thấy cả người lạnh lẽo. Y đứng ở phía gần cuối của đoàn người, không chớp mắt, nhìn hắn tới gần. Trên gương mặt hắn mang theo ý cười ấm áp, bàn tay nắm lấy tay của một người con gái, bước đi vô cùng vững chãi.

Mấy tháng không gặp, tựa hồ càng thêm thành thực.

Tần lâu yên lặng nghĩ thế. Nhìn hẩn đi vào đại điện, ưu nhã hành lễ, Dịch Quốc quốc quân nhìn hẩn, trong mắt đều là từ ái. Suốt một lúc lâu, Tần Lâu nghe không được người xung quanh đang nói gì, chỉ nhìn chăm chăm về bong người trầm ổn đứng đằng kia, phong thần tuấn lãng, mang theo một cỗ khí thế áp đảo người xung quanh. Đầu rốt cục cúi xuống, đại điện uy nghiêm, hẩn chẳng hề phát hiện mình đang đứng ở góc bên này.

Chẳng biết qua bao lâu, thấy mọi người chung quanh hành lễ, quốc quân cũng rời đại điện. Có một bàn tay nắm lấy bàn tay Tần Lâu. Ngẩng đầu, y nhìn thấy Vinh Vương, vẻ mặt ân cần, trong mắt hẩn, cảm tình phức tạp, còn có lo lắng bất an.

Mỉm cười nhìn hẩn, Tần Lâu cầm lại tay hẩn, rất chặt.

“Mệt mỗi không?” Ngữ khí của hẩn rất ôn nhu.

“Ân, ta muốn ngủ một giấc.” Tần Lâu cũng không che giấu vẻ rã rời của mình. Thế nhưng, nguyên nhân khiến y mệt mỏi, là người đang đứng cách đó không xa.

Cảm giác được thân ảnh của hẩn tới gần, nội tâm Tần Lâu không kiềm được, khẽ run lên. Thì ra, cho dù đã qua lâu như thế, cho dù trái tim đã vì người khác mà trầm luân, thì đến lúc phải đối diện với Mộng Túy, vẫn sẽ đau đớn xót xa a. Đối với sinh mệnh của Tần Lâu, Liễu Mộng Túy, nguyên lai là một dấu ấn đậm sâu như thế.

Thân ảnh ngày càng gần, Vinh Vương nắm tay y cũng ngày càng chặt.

Chỉ một cái chớp mắt ngắn ngủi, Liễu Mộng Túy đã đứng trước mặt y. Sau đó Tần Lâu nghe được thanh âm của hẩn.

“Người cũng tới a.”

Mấy chữ ngắn ngủi, không khác gì ngữ khí bình thường, Tần Lâu lại biết hẩn nói cực kì nặng nề. Chỉ vì ngữ khí của hẩn, quá mức bình tĩnh, mất đi vẻ ôn nhu vốn có.

Tần Lâu cũng ngẩng đầu, mỉm cười với hẩn: “Mộng Túy, đã lâu không gặp.”

Bốn mắt giao triền, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với đối phương, ái tình trong quá khứ, ngọt ngào triền miên cùng xót xa đau đớn, còn lại... cũng chỉ là một nụ cười.

Cười rất nhẹ, rất đậm.

Y nhìn hẩn, mặt mày ôn nhu như nước, nhìn gương mặt tỏa ra thứ ánh sang nhu hòa của hẩn, nhìn đôi môi phong nhuận của hẩn, nhìn hằn kết khe động của hẩn...

Tất cả, tất cả, đều rất quen thuộc vô cùng.

Tựa hồ chỉ cần khung cảnh xung quanh tan biến, y sẽ lại nhìn thấy người kia, ngửi khí tràn đầy sủng nịch, nhắc y trước khi ăn phải rửa tay...

Bầu không khí ngưng trọng, khirs người bên ngoài thấy chút dị thường, Yến Ngữ công chúa đứng một bên, cười vô cùng ưu nhã: “Mộng Túy, chàng cùng với nam phi của Vinh Vương là người quen cũ sao?”

Liều Mộng Túy ngẩn người chốc lát, mới giật mình nhận ra người Yến Ngữ công chúa nói là Tần Lâu. Ánh mắt nhìn xuống, hần thấy được bàn tay bọn họ đan chặt vào nhau, đau đớn nhất thời kéo đến như song cuộn biển gầm.

Nhân thần hần chợt lóe, trên gương mặt nở một nụ cười đậm mạc: “Chúng ta là hang xóm, là...huynh đệ rất thân, cùng nhau lớn lên.”

Tần Lâu nghe được hai chữ kia, trong lòng như có cái gì đâm một nhát, rất bén, rất đau, thế nhưng ý cười bên khóe miệng lại càng ngọt.

Yến Ngữ công chúa mỉm cười nói: “Nếu đã như thế, vậy thì thỉnh bọn họ tới phủ công chúa nghỉ ngơi. Phụ vương cũng dặn dò chúng ta phải hảo hảo tiếp đãi khách quý a.”

Liều Mộng Túy không nói gì, Vinh vương đã đáp: “Đa tạ ý tốt của công chúa. Chỉ là Tần Lâu đường xa mệt mỏi, cũng nên quay về Dịch Trạm sớm nghỉ ngơi.”

“Tần Lâu? Người là Tần Lâu?” Yến Ngữ công chúa ngẩn người, nhìn thoáng qua Liều Mộng Túy đứng ở bên cạnh, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc không dễ nhìn ra: “Ta vẫn cứ nghĩ rằng, Tần Lâu là nữ tử.”

Liều Mộng Túy cắn chặt môi, Tần Lâu cũng có chút kinh ngạc.

Gần như là vội vàng trở về Dịch Trạm, nơi Dịch Quốc chuẩn bị cho bọn họ nghỉ ngơi, rất lớn. Tần Lâu sau khi tắm xong, nằm ở trên giường, nhắm mắt lại. Thân thể quen thuộc nằm xuống bên cạnh, Tần Lâu tự động chui vào trong lòng hần.

Vinh Vương ôn nhu vỗ về mái tóc y: “Mệt lắm sao?”

“Ân.” Trong thanh âm không giấu nổi vẻ rệu rã vô cùng, Tần Lâu vùi đầu vào hốc vai hần, để hần không nhìn thấy mặt mình. Vinh Vương cũng không nói nhiều, chỉ ôn nhu vỗ về: “Vậy ngủ đi.”

Đến lúc tỉnh ngủ, Tần Lâu bắt đầu thấy choáng váng, đau đầu, sau đó là cả người phát sốt, sắc mặt đỏ bừng.

Y sinh bệnh.

Vinh Vương liền bỏ luôn yến hội mà hấn phải tham dự, thỉnh đại phu, sắc được, bưng đến trước mặt Tần Lâu, y vẫn như xưa lắc đầu nguầy nguậy không chịu uống. Thở dài một tiếng, Vinh Vương nói khẽ: “Tần Tần, người muốn ta lo chết sao?”

Tần Lâu ngẩn người ngồi dậy, ngoan ngoãn uống hết bát được. Nhíu mày, nhìn sang, thấy gương mặt tràn ngập ý cười của Vinh Vương thì đột nhiên nghĩ rằng, có đấng nữa cũng chẳng hề gì. Tâm tình ổn định, y liền ôm lấy thắt lưng hấn không chịu buông ra. Trong mắt đều là vẻ ôn nhu làm nũng. Vinh Vương nhìn y, chỉ biết bật cười.

Mấy người Liễu Mộng Túy tiến vào thì thấy được một màn ấm áp cực kì như thế. Tần Lâu sắc mặt không đổi, bên khóe miệng thậm chí còn có một tia tiếu ý. Vinh Vương lại ngẩn cả người, Liễu Mộng Túy nói: “Chúng ta đến xem Tần Lâu làm sao, cửa không đóng, thế nên...”

Vinh Vương lúc này mới nhớ ra, lúc hấn bưng được vào đã quên đóng cửa. Mỉm cười, cũng không ngại ngần gì, chỉ nói: “Đã làm phiền rồi.”

Liễu Mộng Túy dẫn ngự y tới, Vinh Vương ôm Tần Lâu về giường, ngự y bắt mạch cho y. Ngồi ở bên cạnh bàn, nhân thần của Vinh Vương vẫn lo lắng nhìn Tần Lâu chăm chăm. Mãi đến khi ngự y bắt mạch xong, nói không có việc gì, chỉ cần uống được như đơn cũ là được rồi, hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiến ngự y ra cửa, trong phòng chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Trong phòng đột nhiên yên lặng vô cùng, có một loại cảm giác rất áp bức. Mãi đến khi Tần Lâu ho một tiếng, mọi người mới hồi phục lại tinh thần. Vinh Vương vội vã tiến đến, hòa nhã nói: “Sao rồi?”

Tần Lâu mỉm cười nhìn hấn: “Không có việc gì, uống được xong, đã tốt hơn nhiều rồi.” Y Giương mắt, nhìn thấy người đứng sau lưng Vinh Vương thì hơi ngẩn người.

Liễu Mộng Túy cố ức chế khát khao muốn tiến tới chạm vào y, hỏi: “Sao lại không cẩn thận như thế?”

Ngữ khí như thế, lại khiến Tần Lâu nhớ lại năm xưa. Y thấy ngực có chút buồn bực: “Chỉ là đầu có chút nóng thôi.”

“Người a, từ nhỏ đã không biết tự chiều cổ bản thân.” Liễu Mộng Túy nhìn y, ngữ khí không kìm được mà mềm mại ôn nhu, nhân thần nhìn Tần Lâu cũng ôn hòa cực kì. Mãi một lúc sau, mới phát hiện ngữ khí mình có chút không ổn.

Nhất thời tràng diện vô cùng xấu hổ, Liễu Mộng Túy đột nhiên nói: “Vinh Vương, người cùng với Thanh Tuyền có thể đi ra ngoài một lúc được không?”

Vinh Vương không hỏi gì, chỉ gật đầu, liền cùng Thanh Tuyền đi ra ngoài. Đợi cửa đóng lại thì hần nhìn thẳng vào Tần Lâu, nhãn thần cực kì phức tạp.

Tần Lâu đột nhiên cảm thấy khẩn trương. Y nuốt nước bọt, nhìn Liễu Mộng Túy đến gần, ngồi xuống bên giường. Thần sắc không được tự nhiên mà nhìn ngang nhìn dọc. Y thấy trong mắt Liễu Mộng Túy tràn ngập nhu tình.

Hần vươn tay, xoa trán Tần Lâu: “Vì sao không chiếu cố tốt chính mình a?” Ngữ khí cùng thần sắc của hần đều cực kì ấm áp, trầm thấp tựa như tiếng nỉ non của tình nhân. Bàn tay hần vẫn nhu hòa y hết năm xưa.

Thân thể Tần Lâu cứng ngắc, nhãn thần chợt lóe, nói nhỏ: “Ta không sao, uống chút được là tốt rồi.”

Thấy ngữ khí của y có vài phần tránh né, bên môi Liễu Mộng Túy nổi lên một mạt cười khổ: “Người vẫn còn oán ta sao?”

Tần Lâu cắn chặt môi. Y đứng là đang oán, y không có cách nào bắt mình không oán giận hần a.

Con mắt Liễu Mộng Túy có chút âm u, hần hạ mình xuống, nhìn thẳng vào mắt y, ngữ khí có chút chua xót: “Người cùng với Vinh Vương đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Gương mặt của hần, rất gần, rất sát, Tần Lâu có thể cảm thấy được hơi thở ấm nóng của hần phả vào mặt mình. Y cắn cắn môi, nói: “Chúng ta đã ở cùng một chỗ.” Thấy hần nghe câu đó thì khổ sở lấp đầy trong mắt, Tần Lâu cười khê: “Sau khi người rời bỏ ta không lâu.”

Liễu Mộng Túy khóa chặt ánh mắt của y, một lúc sau mới nói: “Người yêu hần sao?”

“Yêu.” Y trả lời không hề do dự.

30. Chương 29: Hoan Tiếu Vãng Tích

Buổi chiều, Tần Lâu sau khi ăn cơm xong rất ngoan ngoãn uống thuốc, trên mặt lúc nào cũng thường trực nụ cười. Vinh Vương đứng một bên nhìn y, có chút đăm chiêu, thế nhưng cái gì cũng không hỏi.

Sau khi ăn cơm xong, hai người đi ra ngoài thăm thú đế đô Dịch Quốc một vòng. Tần Lâu chạy ngược chạy xuôi, mua rất nhiều thứ linh tinh, dáng dấp tựa hồ như một hài tử nghịch ngợm. Sau khi trở về, tắm rửa sạch sẽ, y nằm ở trên giường, thanh thoi cảm thấy thứ đồ đã mua lên ngắm nghía.

Vinh Vương đứng ở bên giường, nhìn bộ dáng thỏa mãn của y, sắc mặt có chút phức tạp.

Y, ngày hôm nay vui tươi như thế, là vì Liễu Mộng Túy sao?

Bọn họ lúc đó, rốt cục đã nói những gì có thể khiến y vui vẻ nhường này?

Vinh Vương đột ngột nghĩ ngực rất khó chịu, hấn giật mấy thứ đồ kia khỏi tay Tần Lô, vứt lên bàn. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Lô, buông màn giường xuống, hôn lên môi y.

Nụ hôn của hấn có chút chua xót, mang theo khát khao chiếm giữ. Mãi đến khi hai người gần như thở không nổi nữa, hấn mới buông y ra.

Trong ánh sáng mờ mờ, Tần Lô thấy trong mắt hấn ái ý bị kiềm nén. Vuốt ve gương mặt hấn, Tần Lô kinh ngạc hỏi: “Ngọc, ngươi làm sao vậy?”

Hấn ôm chặt lấy gương mặt y, trong giọng nói có chút đau đớn không che giấu được: “Ngươi...vẫn còn yêu hấn sao?”

Tần Lô ngẩn người, chợt hiểu ra...hấn đang ghen. Kinh ngạc, sau đó y cười lớn, ôm chầm lấy hấn, xoay người, đẩy hấn xuống giường, đắc ý cười: “Ngươi đang vì ta mà ghen sao?”

Vinh Vương nhún mày, trong giọng nói có chút chờ mong: “Giờ ngươi mới biết sao?”

“Ha ha, thì ra ngươi cũng biết ghen a.” Tần Lô càng cười càng vui vẻ, cúi đầu, cắn một ngụm lên môi hấn, khẽ cười: “Chúng ta, cũng xem như huề nhau a. Ta ghen vì ngươi, ngươi cũng vì ta mà ăn một bình dấm chua.” Sau lại nói: “Thế nhưng, vì sao ngươi phải ghen a?”

Vinh Vương kéo y xuống: “Bởi vì ngươi hôm nay cực kì vui vẻ, so với trước đây ở chung với ta, vui vẻ hơn nhiều lắm.” Thở dài một hơi, hấn lại nói: “Ta nghĩ, là vì Liễu Mộng Túy.”

Tần Lô cười chọc hấn: “Đúng là vì hấn.” Phát hiện cánh tay ôm mình có chút cứng lại, y hôn lên môi hấn một cái thật kêu: “Vốn dĩ, ta nghĩ rằng mình đã yêu ngươi, thế nhưng chắc vẫn còn một chút ái tình với hấn. Thế nhưng, hôm nay thấy hấn rồi mới biết, đã triệt để không yêu hấn nữa rồi.” Nhãn thần của y đột nhiên thắm đẫm thâm tình: “Hôm nay, hấn hỏi ta, có yêu ngươi không. Ta không chút do dự mà trả lời, là yêu. Còn là rất rất yêu ngươi.”

Khóe mắt Vinh Vương có chút ướt: “Tần Tần, ta cũng yêu ngươi.”

Y mỉm cười nhìn hấn.

“Hôm nay ta rất sợ, sợ mất ngươi. Bởi vì ngươi đã từng yêu hấn nhiều như thế. Hôm nay, khi gặp hấn, trong mắt ngươi còn ngập tràn bất định cùng khổ sở.” Vinh Vương ôm chặt lấy y.

“Đồ khờ.”

“Tần Tần, ta yêu ngươi.”

“Đồ Khờ!”

“Ta yêu ngươi...”

“Đồ khờ.”

“”

“Đồ khờ này ... Ta cũng yêu ngươi.”

Vinh Vương cười vô cùng rạng rỡ, thở dài một hơi. Vẻ mặt hắn cực kì thỏa mãn.

Hắn biết, hắn đang ôm trong tay bảo vật quý giá nhất cuộc đời, mãi không chia cách.

31. Chương 30: Phiên Ngoại – Gia La Sách Đích Thoại

Tần Phụ vẫn rất tin tưởng thằng bé Mộng Túy nhà bên. Mỗi lần nhìn thằng bé, sau đó quay ra nhìn con mình, lão sẽ không kiềm được mà thở dài thườn thượt.

Cái gì gọi là “Đồng nhân bất đồng mệnh”? Cứ nhìn hai đứa này là rõ hết thôi.

Con mình thì vừa bướng vừa không chăm chỉ, lại còn ham ăn. Con nhà người ta thì cái gì cũng tốt.

Thế nhưng lão yên tâm lắm, vì hai đứa nó thân thiết còn hơn anh em ruột thịt.

Thế nên, khi Mộng Túy nói muốn đi thi trạng nguyên thì ánh mắt lão cũng chỉ lóe lên một chút, sau đó liền đồng ý.

Tần Lâu từ nhỏ có chút yếu đuối, cũng không có mệnh làm quan. Thế nhưng, có Mộng Túy đi cùng, lão cũng an tâm được phần nào.

Hai đứa quả nhiên cùng đỗ cao. Sau một năm làm quan trở về, cũng ra dáng lắm rồi.

Thế nhưng khi Mộng Túy quỳ sụp trước mặt lão, nói nó thích Tần Lâu, lão thực sự thấy giật cả mình.

Con mình ư, cái đứa mà từ nhỏ đến lớn nhìn toét con mắt cũng không ra ưu điểm, thế mà lại có người thích? Hơn nữa, còn là một chàng trai? Quan trọng nhất, lại là Mộng Túy tốt người đẹp nét mà lão vẫn rất thương yêu?

Đầu óc Tần Phụ có chút choáng váng, nhìn người quỳ gối trước mặt mình, tự nhiên thấy có chút mềm lòng.

Lão coi nó như con ruột, cũng biết được phẩm hạnh của nó thế nào. Nếu nhà mình mà có con gái, lão tuyệt đối sẽ vác cái mặt mo sang nhà đòi gả con cho Mộng Túy...

Thế nhưng lão chỉ có độc một thằng con trai thôi...

Tần Phụ thực muốn ngửa mặt lên trời than thở!

Cúi đầu, nhìn thấy vẻ kiên quyết mười phần trong mắt Mộng Túy, lão gật đầu.

Nếu thực sự yêu, lại còn là một người tốt như thế, thì dù sau đó không có cháu mà bế, lão cũng cắn răng mà chịu được.

Tần Phụ một đêm không ngủ, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ. Đủ thứ chuyện linh tinh, đủ thứ kỉ niệm về con mình với Mộng Túy, ánh mắt nó nhìn con mình, không phải yêu, còn có thể là gì a?

Tần Phụ nghĩ, mắt mình đúng là mờ rồi, bao nhiêu năm qua cũng không nhìn ra.

Điều khiến lão phiền muộn nhất là, ngay cả thằng con gốc nhà mình hình như cũng chẳng nhìn ra.

Hai nhà tựa hồ đều ngầm đồng ý chuyện này. Bọn họ là phụ mẫu có tư tưởng tiến bộ a, hi vọng duy nhất trong đời, chính là thấy được con mình hạnh phúc.

Thế nên, khi Tần Phụ biết Mộng Túy muốn lấy Công Chúa Dịch Quốc, lão suốt nửa năm không dậy nổi.

Sự tình đã định, khi Mộng Túy trở về thưa chuyện, lão nhốt mình trong phòng không chịu đi ra. Lão lo lắng, lo đứa con gốc của mình, không biết nó có chấp nhận được sự thật này không.

Mộng Túy cứ quỳ như thế, cái gì cũng không nói. Tần Phụ thấy được bất đắc dĩ trên mặt nó, ngoại trừ thông cảm, còn có thể nói gì đây?

Dù sao lão cũng yêu thương nó như con đẻ.

Cùng bà già thương lượng thật lâu, Tần Phụ quyết định vẫn ở nhà chờ Tần Lâu trở về. Mỗi ngày, đều sầu lo mà đi đi lại lại trước cổng nhà.

Rốt cục, cũng đợi được nó trở về, lão thấy được nét đau đớn in hằn trên gương mặt nó. Tần Phụ không nói gì, để cho nó vào trong phòng nằm ngủ. Mãi đến khi tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên, lão bắt gặp một chàng trai sắc mặt lo lắng đứng ở bên ngoài.

Chàng trai trông cực kì anh tuấn, trên người có một cỗ quý khí uy nghiêm. Tần Phụ rất thích hắn, là bởi vì khi nhắc tới Tần Lâu trên mặt hắn ngập tràn lo lắng. Vì vậy, lão không hoài nghi gì cả, để cho hắn vào nhà.

Buổi tối ăn cơm, Tần Phụ cứ cười hoài, nụ cười chân thực tự đáy lòng. Lão cứ tưởng Mộng Túy đi rồi, Tần Lâu sẽ không gượng dậy được mà chìm vào đau khổ, thế nhưng lão nhìn ra, tất cả tình cảm của nó bây giờ đều dành cả cho chàng trai trước mắt kia.

Nó biết yêu rồi, nó yêu chàng trai lạ mặt. Điều quan trọng nhất, Tần Phụ nhìn ra con người có địa vị tôn quý kia cũng yêu nó.

Vậy là được rồi, không phải sao?

Tần Phụ khẽ cười, cười đến độ nếp nhăn trên khóe mắt càng hằn sâu hơn.

Lời cuối truyện: Vậy là sau một quãng thời gian khá dài, chúng ta phải chia tay lưu lạc quân tâm ở đây rồi. Truyện này, là một trong số những câu chuyện mà tớ rất thích. Nhẹ nhàng, không có âm mưu tranh đoạt, không có chinh chiến sa trường, càng không có người lừa ta gạt, bất tử bất hủ. Nó chỉ là những lát cắt của cuộc đời một con người bình thường, có vui có buồn, có hạnh phúc cũng có lúc xót xa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-lac-quan-tam-tan-lau-long-ngoc>